

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rahbek, Knud Lyne.; ved K. L. Rahbek.
Titel Title:	<u>Nordiske Fortællinger</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : trykt i det Schultziske Officin, 1819-1821
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

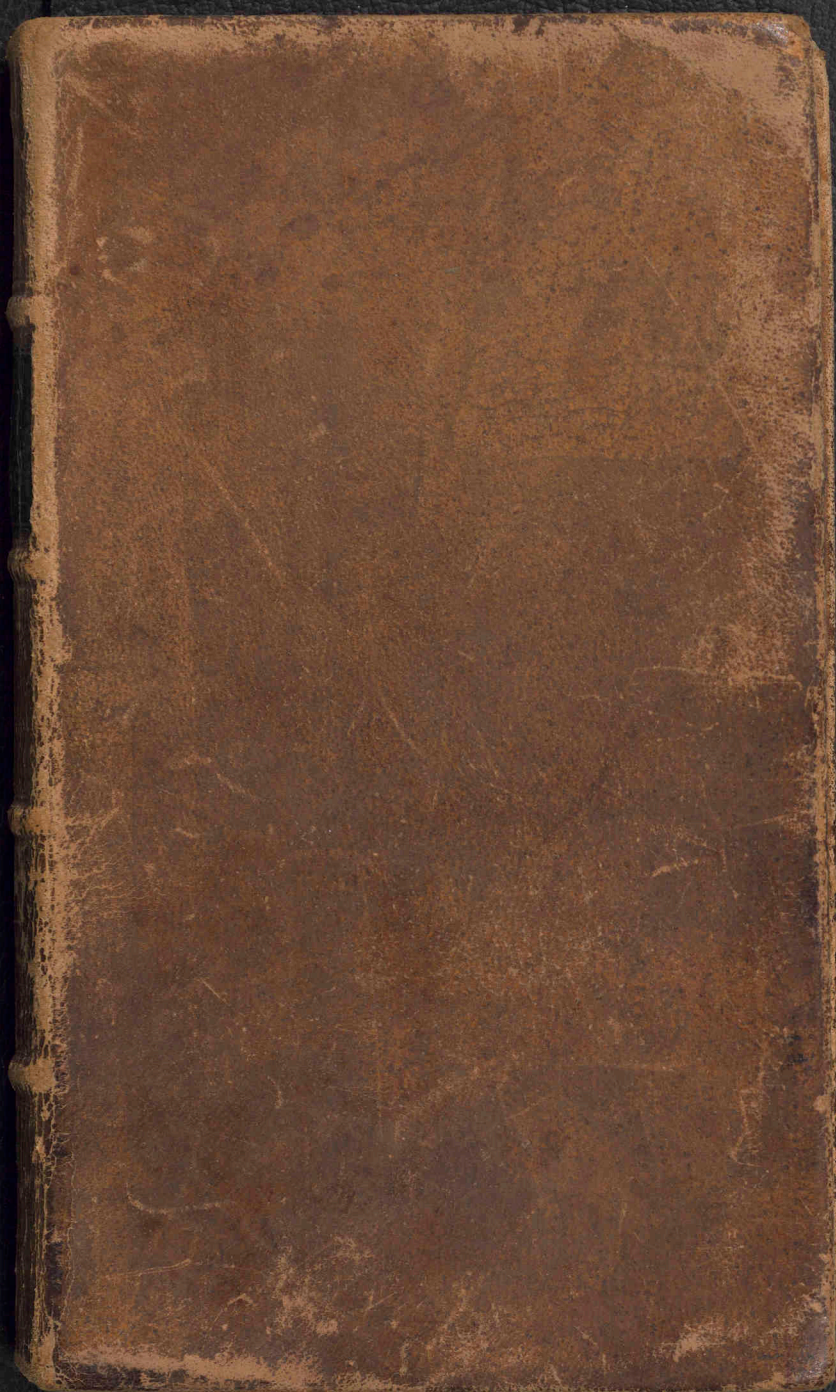
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

39. - 132.

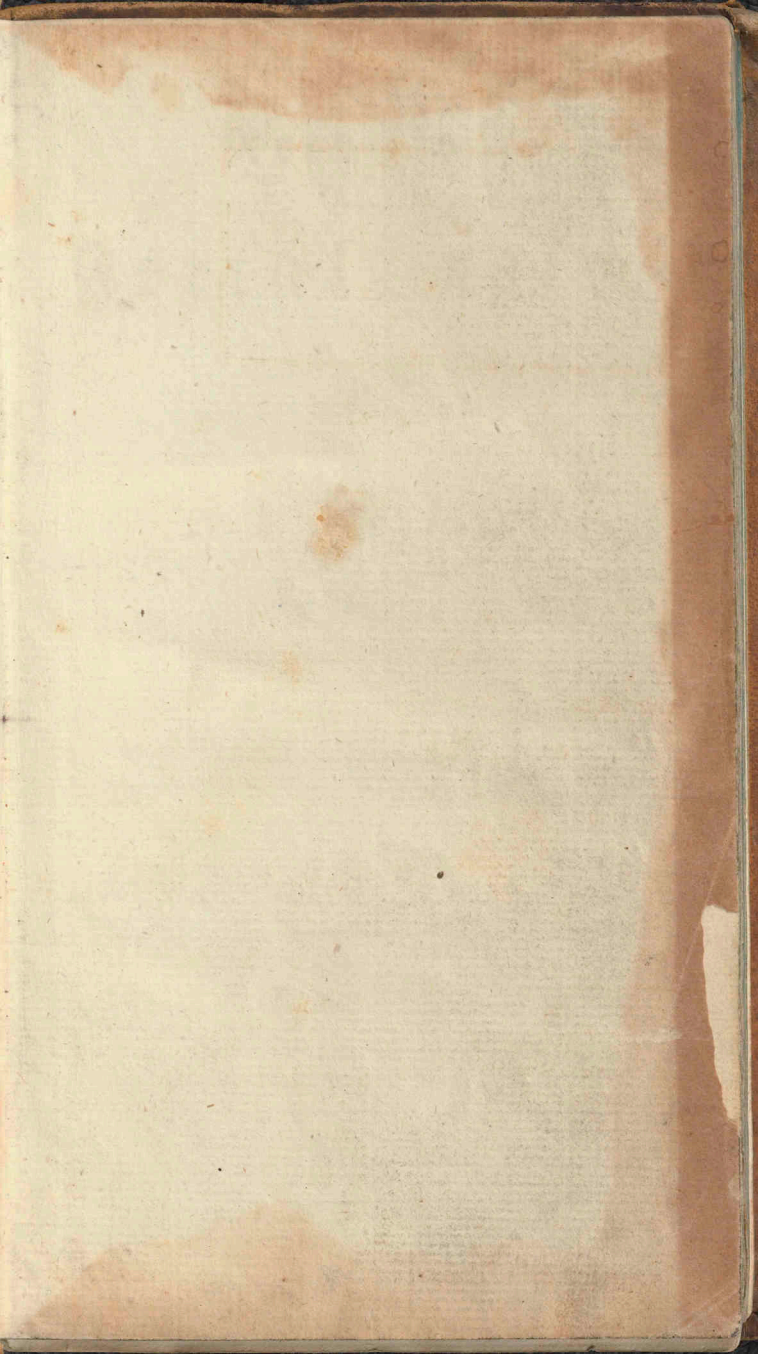
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 39 8°

1 1 39 0 8 01927 1

+ Rex

Nordiske
Fortællinger

ved

K. L. Rahbek.

Første Bind.

København.

Brykt i det Schulziske Officin.
Forlagt af Dorothea sal. Schulz.

1819.

18

Verordn.

Bartholomäus

1711

Bartholomäus

Bartholomäus

Bartholomäus

Bartholomäus

Mine inderlig elskede Venner

og

høiagtede Colleger

de

ogsaa af den islandske Litteratur

som af saamegen sand Videnskabelighed

høifortiente Mænd

Profesorerne

Børge Thorlacius

og

Peter Erasmus Müller

helliges

med Venfkab og Høiagtelse

dette Arbeide,

som fkylder, fremfor Alle, dem

fin Tilværelse.

København,
d. 28 Septbr. 1819.

K. L. Rahbek.

I n d h o l d.

De ulige Hustruer eller Gunnars og Nials	Side.
Endeligt:	
Første Part. Gunnar	I
Anden Part. Nial	169
Raare Solmundsen eller Blodhævneren . . .	283
Alle tree efter Brennunnials Saga.	
Dplysende Anmærkninger	383

Inhalts.

Deutsche Literatur des 17ten Jahrhunderts 1

Frankreich 109

Spanische Romane 288

Englische Romane 300

De ulige Hustruer

eller

Gunnars og Nials Endeligt.

Første Part.

Gunnar.

Efter

Brennunnialsfaga.

De iuste p[ro]prietate

et

Quarantia ad iustitiam p[ro]prietatis

et p[ro]prietatis

Quarantia

et

Quarantia p[ro]prietatis

Quarantia p[ro]prietatis

Forste Capitel.

I Breidafjordsdalen paa Island levede to Mænd, ved Navn Havskuld og Rut; de vare Halvbrødre, og havde Moder, men ikke Fader tilsammen. Havskuld boede paa Havskuldstad i Laxardal, og Rut paa Rutstad; og var Rut en smuk, stor og stærk Mand, vaabensfærdig, mild af Sindelag og meget forstandig, stræng mod sine Uvenner, men snildraadig i vigtige Ting. Engang var der Gæstebud hos Havskuld; Rut, hans Broder, var tilstede, og sad ham nærmest. Havskuld havde en Datter, ved Navn Halgerd, der legede paa Gulvet med andre Ungmøer; hun var smuk af Udseende, velvoren, og havde et Haar, saa fagert som Silke, og saa stort, at det faldt hende ned over Beltet. Havskuld kaldte ad hende, og sagde: Kom hid til mig! hun kom strax; han tog hende under Hagen, og kysste hende. Da hun var gaaet fra ham igien, sagde Havskuld til Rut: hvad siger du om denne Pige? tykkes dig

ikke, hun er smuk? Rut svarede intet. Da Havskuld atter spurgte, gav Rut til Svar: vel er denne Pige smuk; og vil mangen faae det at gielde; men ikke veed jeg, hvorlunde de Tyvesine ere komne i vor Æt. Da vredde Havskuld, og var der nogen Tid liden Forstaaelse imellem Brodrene. Dog bleve de siden Venner igien, og baade ved Ruts Frieri til Anna, Mord Sigias Datter, og siden, da hun skilte sig fra ham, og Mord krævede hendes Medgift tilbage, gik ham Havskuld broderlig tilhaande.

Andet Capitel.

Midlertid vorte Halgerd til, og blev overmaade smuk og høi, og gav man hende det Tilnavn: den ranke; haarfager var hun, og havde et Haar saa langt, at hun kunde svøbe sig deri; men hun var hastig og haard af Sind. En Fosterfader havde hun ved Navn Thiofstolf, en Syderøer, han var en stærk Mand, og diærv Kæmpe, og havde dræbt mangen Mand, og ingen budt Bod derfor; og sagdes der, at Halgerds Sind ikke var blevet bedre ved ham.

Nu boede der ved Medalffieldsstrand, under Hieldet, en formuende Mand, ved Navn Thorwald

Øsvifson; han eiede de Der, Biarnoer kaldet, i
 Breidafjord, og havde derfra Tørfisk og Meel i Over-
 flod. Han var en stærk og artig Mand, men noget
 iilsindet. Engang raadslog han med sin Fader, hvor
 han skulde see sig om en Hustru; men det lod, som
 faa tyktes ham gode nok. Da sagde Øsvif: vil du
 beile til Halgerd ranke, Havskulds Datter? Hende
 vil jeg beile til; svarte Thorvald. Det bliver nok
 ikke begge gavnligt, sagde Øsvif, hun er et stolt
 Fruentimmer, og du er haarsindet og uestergivende.
 Det vil jeg dog prøve, sagde Thorvald, og ikke la-
 der jeg mig snakke derfra. Du vover og meest der-
 ved, sagde Øsvif. Siden droge de ud at beile, og
 kom til Havskuldstad. Der bleve de vel modtagne.
 De gave da snart Havskuld deres Grinde tilkiænde,
 og kom frem med Frieriet. Havskuld svarede: Eder
 Naar kiænder jeg; men dette vil jeg ei dølge for Eder,
 at min Datter er haard af Hu; hendes Udseende og
 Bæsen maa I selv see. Thorvald svarede: siig du
 Vilkaarene; thi ikke vil jeg lade hendes Sindelag
 hindre min Sag. Derpaa talede de om Gifter-
 maal, og Havskuld spurgte ikke sin Datter; thi ham
 laae paa Hiertet at faae hende gift; og bleve de eni-
 ge om den hele Handel. Saa fæstede Thorvald
 Halgerd af hendes Fader, og reed nu hjem med vel-
 forretjet Sag.

Tredie Capitel.

Havskuld sagde nu Halgerd, hvad skeet var; hun svarede: Nu har jeg da erfaret, hvad jeg længe har havt Mistanke om, at du ei under mig saa vel, som du altid sagde, da jeg ikke tyktes dig værd at tale med om denne Sag; heller synes mig dette Giftermaal ikke saa anseeligt, som du har lovet mig; og lod det til, at hun fandt sig bortgivet under sin Stand. Havskuld svarede: ikke lægger jeg din Hovmod saameget paa Hierte, at det skal være min Handel i Veien; og enes vi ikke, skal jeg raade, og ikke du. Stor er J Frænders Overmod, og ikke er det at undre, om jeg har min Deel; sagde hun, og gik. Hun traf nu sin Fosterfader Thiofolf, og sagde ham, hvad besluttet var, og var hun ilde tilmode. Thiofolf svarede: vær du ved godt Mod; du tør blive bortgiftet anden Gang, og du da blive spurgt; thi i Alt vil jeg handle efter dit Sind, undtagen, hvor din Fader er med eller Rut. Derpaa talde de ikke videre.

Havskuld redte nu Gæstebud, og drog ud at indbyde mange dertil; han kom til Rutstad, lod Rut falde ud at tale med sig; og sagde ham da den hele Handel, og bad ham til Bryllup; og vilde jeg ønske, sagde han, at du ikke fortryder paa, at jeg ikke lod dig det vide, da Handelen blev afgjort. Heller øns

skede jeg at være reent uden for den Sag, svarede Rut, thi hverken bliver den til Gavn for ham eller hende; midlertid vil jeg tage til Bryllup, naar du anseer dig det for en Hæder. Saa gior jeg visselig, sagde Havskuld, og reed bort. Døvis og Thorvald indbad ogsaa mangfoldige, og var der ikke færre end hundrede budne.

En Mand ved Navn Euan boede i Biarnarfiord; han var Halgerds Morbroder; en meget troldkyndig Mand, ublid, og ond at omgaaes; ham bad Halgerd til Bryllup; og sendte ham Thiofstolf. Euan drog did, og blev der meget Venfkab imellem Thiofstolf og ham.

Nu kom Gæsterne til Brylluppet, og Halgerd sad paa Brudebænk, og Bruden var ganske lystig, og gik Thiofstolf ofte hen at tale med hende, og stundom talede han med Euan, og lagdes meget Mærke til denne deres Tale. Brylluppet gik vel. Havskuld udbetalte Halgerds Medgift med største Redebonhed. Siden sagde han til Rut: Skal jeg tage nogle Gaver frem? Rut svarede: Leilighed tør dig gives, at øde dine Penge for Halgerd; lad du det saalænge heroe.

Fierde Capitel.

Thorvald reed hjem fra Brylluppet, og hans Hustru med ham, og Thiofstolf, der reed ved Siden

af hende, og de talte sammen, men sagte. Døvis vendte sig til sin Søn, og sagde: Er du vel tilfreds med din Beslutning, eller hvorledes var Talen mellem Eder? Vel! sagde han: idel Blidhed har hun viist mod mig, og maa du selv see, hvorledes hun leer ved hvert Ord. Ikke troer jeg hendes Latter saa godt som du, sagde Døvis; det vil klares med Tiden. De reed nu, til de kom hiem; om Aftenen sad Halgerd hos sin Husbond, og satte Thiofstolf næst hos sig paa den anden Side. Lidet havde Thorvald og Thiofstolf med hinanden at skaffe, og var de stælden i Ord sammen den Vinter, og saa gik det. Halgerd var egennyttig og overmodig, ogsaa begiærte hun af Alt, hvad Andre havde i Nabolaget, og brugte af Alt forfode. Da det vaaredes, var der Mangel, og fattedes baade Fisk og Meel. Halgerd kom til Thorvald, og sagde: ikke mon du have behov at sidde bestandig, da her fattes baade Fisk og Meel i Huset. Thorvald svarte: ikke fik jeg mindre til Huse, end vant er, og forsløg det da til ud paa Sommeren. Ikke bryder det mig, svarte Halgerd, at du og din Fader have sveltet Eder til Rigdom. Da blev Thorvald vred, og slog hende i Ansigtet, saa det blødte, gik derpaa bort, og tog sine Karle med sig, de stødte en Skude ud, og sex Mand gik deri, og roede til Biarvoer, at hente sig der Fisk og Meel.

Nu siges der, at Halgerd sad ube, og va-
 tungsfindet; Thiofstolf kom, og saae, hun var saaret i
 Ansigtet, og sagde: hvi er du saa mishandlet? Det
 har Thorvald, min Husbond, giort, sagde hun, og
 savnede jeg dig da, hvis du ellers bekymrer dig
 noget om mig. Jeg vidste det ikke, sagde Thiofstolf,
 dog hevne det skal jeg. Nu gik han bort op til Fior-
 den, og fik en seryaaret Baad ud. I Haanden tog
 han sin store jernskafede Dre, gik i Baaden, og
 roede til Biarnøer. Da han kom der, vare alle
 Folk roede bort, uden Thorvald og hans Svende.
 Han var i med at lade Skuden, og hans Folk bar
 ud. Thiofstolf kom til, løb op paa Skuden, ladede
 med ham, og sagde: lidet driftig og duelig er du her-
 til! Troer du, du gior det bedre? spurgte Thorvald.
 Ikke monne vi giøre noget, som jeg ei skulde giøre
 bedre end du, sagde Thiofstolf, og er den Kone ilde
 gift, som du har; og kort skulle I være tilsammen.
 Thorvald tog nu en Madingskniv, der laae hos ham,
 og hug efter Thiofstolf. Han havde Dren paa Skul-
 deren, og hug igien, og traf Thorvald i Haanden,
 og hug Handlebet sonder, saa han tabte Kniven.
 Nu løstede Thiofstolf Dren anden Gang, hug Thor-
 vald i Hovedet, og blev det dennes Barre.

Femte Capitel.

Nu kom Thorvalds Mænd ned, med det, de havde at bære. Thiofolf tog hastig sin Bestlutning, og hug med begge Hænder paa Plankerne i Skuden, og gik da i Stykker trende Rum. Nu løb han i sin Baad, og den forte Sø brød ind i Skuden, saa den sank med hele sin Ladning, tillige sank Thorvalds Liig; og fik de ikke at see, hvorledes Thorvald var tilreede, men det vare de visse paa, at han var død. Thiofolf roede ned ad Fiorden, de ønskede ham ilde at fare, og aldrig at trives. Han svarede intet, og roede fort, til han kom til Land. Da drog han Baaden op, og gik hjem, bar Dren høit, og var den meget blodig. Halgerd var udenfor, og sagde: blodig er din Dre; hvad haver du havt fore? Nu har jeg giort det, sagde han, at du kan blive gift anden Gang. Du siger da Thorvald død? spurgde hun. Saa er det, svarte han, og see nu du om noget Raad for mig. Saa skal jeg, sagde hun. Jeg vil sende dig nordpaa til Biarnarfiord til Svanhold, der vil Svan min Frænde tage imod dig med begge Hænder; og er han saa mægtig af sig, at ingen forfølger dig der. Han sadlede en Hest af hendes, og reed nord paa til Biarnarfiord til Svanhold, og tog Svan imod ham, som Halgerd havde sagt. Det kalder jeg Mænd, sagde Svan, der ikke lade sig

forførde for at giøre nogen Ting, og kan jeg sige dig, at dersom de forfølge dig hid, skulde de have største Skam deraf.

Halgerd bad nu sin Frænde Riog hin svarte giøre sig Følgeskab, og sadle deres Heste, da hun vilde ride til sin Fader. Han gjorde Alt rede, hun gik hen, og aabnede sine Kister, kaldte paa sine Huusfinde, og gav dem nogle Gaver hver, og sørgede de alle over hende. Nu reed hun hjem til sin Fader, og tog han vel imod hende, thi han havde endnu ikke spurgit Tidende om, hvad skeet var. Rut sagde til Halgerd; hvi er ikke Thorvald med dig? Han er død, svarede hun. Det er Thiofstolfs Værk, sagde Havskuld. Saa er det, svarte hun. Det mon nu gaae i Dpshydelse, sagde Havskuld, hvad Rut spaaede mig, at dette Giftermaal vilde komme meget Ondt affted.

Thorvalds Svende havde bedet paa Biarnøer om et Fartoi at komme hjem paa, det blev dem strax laant, og roede de i Land ved Reikianes, søgte der Dsvif, og sagde ham disse Tidender. Han svarede: Ondt Udfald følger ondt Raad, og seer jeg nu alt bagefter, hvad er skeet. Halgerd monne have sendt Thiofstolf til Biarnarfiord, og hun selv være reedet til sin Fader. Nu skulle vi samle os Folk, og søge ham nordpaa. De gjorde saa, og droge ud at søge Hielpere, og fik mange Folk, og rede ud til Stein-

grimsfiord, saa til Liotardal og Selardal, og derfra ad Biarnarfiord. Da tog Euan til Drde, og galede meget: Hib søge Dsvifs Skysaander nu. Flux sprang Thiofstolf op. Euan sagde: gak du ud med mig; lidet giores her behov. De gif ud, Euan tog et Gedesskind, svøbte om sit Hoved, og sagde: Bliv Laage, og bliv Udyr, og meget Kogleri for alle dem, som efter dig søge. Som nu Dsvif reed over Nafen, med sine Mænd, da kom dem en stærk Laage imod. Det er Svans Bærk, sagde Dsvif, og var det vel, om ikke mere Dndt skulde følge. Lidt efter fortnedes det for deres Dine, saa de intet kunde see, men faldt af Hestene, og kom bort fra dem, og gif nogle i Moser, og nogle vild i Skoven, saa at de nær vare komne til Ulykke, og tabte Baabnesne. Da sagde Dsvif: kunde jeg finde mine Heste og Baaben, da vilde jeg vende om; og som han dette havde sagt, da klarede det noget, saa de fandt deres Heste og Baaben. Men nu æggede mange til, at de skulde prøve at ride videre frem. Det skeede, og mødte dem da igien samme Koglerier, og gif det saa tree Gange. Da sagde Dsvif, skiondt Reisen er ikke god, vil jeg dog nu vende om. Nu skulle vi tage vor Beslutning paa en anden Maade; og haver jeg i Sinde at drage hen og søge Havskuld, og æske Sonnebod af ham; thi der er Fyldestgiorelse at ven-

te, hvor nok er. De rede nu derfra til Breidastordal.

Da de kom til Havskuldstad, var Rut der. Dsvif lod Havskuld og Rut kalde ud; de kom ud begge, og hilsede ham; og gav de dem da i Samtale. Havskuld spurgte Dsvif, hvor han kom fra? Han sagde, han var draget ud at opsoge Thiofolf, og havde ikke fundet ham. Havskuld sagde, han maatte være kommet nordpaa til Svanhold, og var det ikke hver Mand's Sag at søge ham der. Thi er jeg kommen hid, sagde Dsvif, at jeg vil kræve Sonnebod af dig. Ikke dræbte jeg din Son, sagde Havskuld, og ikke raadte jeg hans Bane; og dog holder jeg dig undskyldt, at du søger hos nogen. Rut sagde: Nær er Næsen Dinene, Broder! og er fornødent at undertrykke onde Ord, og bøde ham for hans Son, og saaledes lette Sagen for din Datter, thi dette er den eneste Maade til at giøre Ende paa denne Tvist, hvorom det er bedst, at lidet tales. Havskuld spurgte: Vil du afgiøre denne Sag? Det vil jeg, sagde Rut, og vil jeg ikke skaane dig i Dommen; thi sandt at tale, da har din Datter raadet hans Bane.

Derpaa taug Rut nogen Tid, stod saa op, og sagde til Dsvif: tag mig nu i Haand, og giv mig Haand paa, du vil lade Sagen falde. Dsvif stod op; og sagde: ikke er det billigt Forlig, at Broderen dømmes; men dog haver du raadet saa vel, at jeg

troer dig vel til at afgjøre Sagen. Caa stod han op, og tog Havskuld i Haand, og afgjorde de Sagen saa, at Rut skulde dømme, og kundgjøre Dommen, inden Dsvif drog bort. Da dømte Rut, og sagde: for Thorvalds Drab dømmer jeg tohundrede i Sølv — det ansaaes da for god Mandebod — og skal du Broder betale dem flux og med rede Haand. Havskuld gjorde saa. Da sagde Rut til Dsvif: Jeg vil give dig en kostelig Kappe, som jeg har bragt udenlands fra; Dsvif takkede ham for Gaven, var vel tilfreds med Sagens Udfald, og drog hjem. Rut og Havskuld kom did til Skifte, og enedes de vel derom med Dsvif, og droge hjem med Halgerds Eiendom. Halgerd bad Havskuld, at hun maatte tage hjem til ham; og vidste han hende denne Bøn; og blev der længe meget talet om Thorvalds Drab. Halgerds Formue tog til, og blev overmaade anseelig.

Siette Capitel.

Der var den Tid tree Brødre, Thorarin, Raggi, og Glum, Søner af Dlaf den halte, høit anseete Mænd, og meget formuende. Thorarin havde det Kiendingsnavn, at han blev kaldet Ragabroder, han beklædte Laugstolen efter Rasn Heingson, og

var en viis Mand. Han boede i Barmalag, og levede han og Glum i Føllig. Glum havde længe faret til Søs. Han var en stor og stærk Mand, og smuk af Udseende; deres Broder Ragi var en navnkundig Drabsmand; og eiede disse Brødre Engø, og Laugernes.

Engang talede Brødrene Thorarin og Glum tilsammen, og spurgte Thorarin Glum, om han agtede sig udenlands, som han pleiede? Heller agtede han nu at opgive Kiøbfarten, svarte Glum. Hvad har du da i Sinde? vil du søge dig en Hustru? Det vilde jeg vel, sagde han, hvis jeg kunde faae vel seet mig fore. Da opregnede Thorarin ham alle de ugifte Qvinder, der vare i Borgefiord; og spurgte om han vilde have nogen af disse, da vilde han ride med ham derhen. Ingen af disse vil jeg eie, sagde Glum. Siig du da, hvem du vil have? sagde Thorarin. Vil du vide det, var Glums Svar, da hedder hun Halgerd, og er en Datter af Havskuld i Vesterdal. Ikke gielder her, hvad der siges for gammelt Ord, siger Thorarin, at andres Skade gjør klog; hun har havt een Mand, og lagde Mordraad op imod ham. Tør være, at sliig Ulykke ikke hændes hende anden Gang, svarte Glum, og er jeg vis paa, hun ikke lægger Raad op mod mit Liv; Men vil du vise mig nogen Hæder, da rid du

med mig at begiere hende. Ikke er berved at giøre! det maa skee, som bestemt er, sagde Thorarin.

Glum kom ofte om denne Sag til sin Broder; og han unddrog sig længe. Omfider samlede de Følgesvende, og reed ti i Tallet vestpaa til Dalen, og kom til Havskuldstad; og tog Havskuld vel imod dem, og vare de der om Natten. Tidlig om Morgenent sendte Havskuld efter Rut, og kom han did. Som han reed over Huustosten, stod Havskuld udenfor, og sagde ham, hvo der var kommet. Hvad mon de vil? sagde Rut. Ikke have de sagt mig endnu deres Grinde, svarte Havskuld. Dog er deres Grinde til dig, sagde Rut; de vil begiere din Datter Halgerd; hvad vil du da svare? Hvad er dit Raad? spurgte Havskuld. Vel skal du svare, og sige baade hendes Dyder og Lyder, sagde Rut.

Medens Brødrene saaledes talede, kom Giæsterne ud. Havskuld tog vel imod dem. Rut hilsede og Thorarin og hans Broder. Saa kom de alle i Tale med hverandre, og sagde Thorarin: Jeg er hidkommen med min Broder Glum i det Grinde, Havskuld! at begiere din Datter Halgerd til ægte for min Broder; du maa vide, at han er en Hædermand. Jeg veed, svarede Havskuld, at I ere meget hæderlige Mænd, begge I Brødre; men jeg vil og sige derhos: at jeg raadde hende engang tilforn, og blev det os til megen Ulæmpe. Thorarin svarede:

ikke ville vi lade dette staae Giftermaalet i Veien; og tør dette udfalde vel, skiondt hiint udfaldt ilde; og saa gjorde Thiofolf meest til, at saa tilgik. Da sagde Rut, det Raad mon jeg give Eder, hvis I ikke ville lade være eders Beslutning til Hinder, hvad forhen har været med Halgerds Dpfersel: at Thiofolf da ikke drager sydpaa med hende, og han være der aldrig over tree Nætter, uden Glums Forlov; men worde fredløs for Glum, hvis han er der længer, dog saa, at det staaer Glum frit at tillade ham det, som dog ikke skal være mit Raad; og skal der nu ikke forholdes, som forrige Gang, at det holdes lønligt for Halgerd; men hun skal nu vide hele denne Handel, og see Glum, og raade selv, om hun vil have ham, eller ei; og monne hun ikke beskylde andre, hvis det ikke gaaer vel, og skal alt dette være uden Sviig. Da sagde Thorarin: nu er det som altid, at det mon være gavnligt, at dit Raad bliver fulgt.

Derpaa sendtes efter Halgerd, hun kom, og to Dvinder med hende; og havde hun over sig en blaa vævet Raabe, og under den en Skarlagens Kiortel, og et Sølvbelte om Livet, og Haaret faldt ned over Brystet til begge Sider, og bandt hun det under Beltet. Hun satte sig mellem sin Fader og Rut, og hilste venlig dem alle, og talte vel og snildeligen, og spurgte, hvad Nyt? Da sagde Glum: Om vort

Giftermaal har din Fader talet med Thorarin, min Broder, at jeg maatte faae dig, Halgerd, til Hustru, om er det din Villie, som deres; og maa du sige, som en ædel Qvinde, om det er efter dit Sind; og hvis du har noget imod en Forening med os, da ville vi ikke tale derom.

Halgerd sagde: det veed jeg, at I Brødre ere meget hæderlige Mænd, men vide vil jeg, hvad I derom har talt, eller hvorvidt I ere komne i denne; denne Sag; ogsaa tykkes det mig, at jeg kunde ynde dig vel, hvis vi kom tilsammen. Da sagde Glum hende selv den hele Handel, og afveeg ikke til nogen Side, og spurgte saa Havskuld og Rut, om han talte Sandhed; Havskuld svarte ja. Da sagde Halgerd: saa vel have I denne Gang handlet imod mig, baade Fader og Rut, at jeg vil handle efter eders Raad, og skal dette Giftermaal være, som I have besluttet. Da sagde Rut: det tykkes mig bedst, at Havskuld og jeg kalder Vidner, men Halgerd fæster sig selv, hvis Laugmanden finder saa Ret. Ret er det, sagde Thorarin. Da vurderedes Halgerds Eiendoms, og skulde Glum lægge lige saameget imod, og skulde der være lige Fællig imellem dem. Saa fæstede Glum sig Halgerd, og reed derpaa hjem; men Brylluppet skulde være hos Havskuld.

Syvende Capitel.

Til Brylluppet kom Brødrene med stort Følge; og var der mange Gæster i Forveien. De skiftedes til Sæde, Havskuld og Rut paa een Bænk, Brødrene paa en anden. Halgerd sad paa Brudebænk, og skikkede sig vel. Thiofstolf gik med sin Dre tilrede, og var meget bister ihu, og lod ingen, som han lagde Mærke dertil. Brylluppet gik vel; da det var til Ende, drog Halgerd sydpaa hjem. Da de kom til Varmaleg, da spurgte Thorarin Halgerd, om hun vilde paatage sig at styre Huset. Ikke vil jeg det, sagde hun. Halgerd holdt sig meget vel om Vinteren; og leed hende ingen ilde. Om Vaaren talte Brødrene om deres Eiendomme, og sagde da Thorarin: Jeg vil oplade eder Gaarden Varmaleg, thi det synes eder bedst tilhaande, og jeg vil drage sydpaa til Laugarnes, og bygge der; og Engø skulde vi eie i Fællig. Glum vilde, at saa skulde være, Thorarin drog da sydpaa at boe; og Glum og Halgerd bleve boende, som de vare.

Halgerd fæstede sig Tyende; hun var rundsindet og driftig. Om Sommeren fødte hun en Datter. Glum spurgte, hvad hun skulde hedde. Hun skal opkaldes efter min Farmoder, og skal hedde Thorgerd, thi hun stammede, paa fædrenes Side,

ned fra Sigurd Fosnesbane, efter vore Slægtregistre. Pigen blev vanddøbt, og givet dette Navn. Hun voksede op der, og blev sin Moder liig af Udseende. Glum og Halgerd kom vel tilrette, og gik det saa en Tid.

Da spurgtes Tidende fra Biarnarfiord nordpaa, at Svan var gaaet paa Fiskeri om Vaaren; og kom et stærkt Østenveir paa dem, og bleve de drevne til Veideløs, og bleve de der borte. Men der var Fiskere ved Kalbak, der syntes at see Svan gaae ind i Fjeldet Kalbaks Horn, og blev han vel modtaget der; men andre sagde imod, og paaastod, det var Lant. Men det vidste Alle, at han hverken fandtes levende eller død. Da Halgerd hørte det, syntes det hende stor Skade for hendes Morbroder.

Glum bad Thorarin at udskifte deres Eiendomme. Han svarte, det vilde han ikke, men hvis jeg lever længer end du, har jeg bestemt mig Barmaleg. Det sagde Glum Halgerd. Det har Thorarin vel fortient af os, sagde hun.

Ttende Capitel.

Thiofolf havde flaaet en Karl af Havskulds; thi iog Havskuld ham bort. Han tog sin Hest, og

sine Vaaben, og sagde til Havskuld: Nu drager jeg bort, og kommer aldrig igien. Det vil være alle en Glæde, sagde Havskuld. Thiofstolf reed da til Barmaleg, hvor han blev vel modtaget af Halgerd og ikke ilde af Glum. Han sagde Halgerd, at hendes Fader havde jaget ham bort; og bad hende sørge for ham. Hun svarede: at hun ikke kunde love ham Dphold der, før hun havde talt med Glum. Gaaer det vel mellem Eder? spurgte han. Det gaaer vel med vor Kierlighed, svarte hun. Saa gif hun hen at tale med Glum, faldt ham om Halsen, og sagde: vil du vide mig den Bøn, jeg vil bede dig om? Jeg vil vide dig den, om den sømmelig er, svarte han: hvad vil du ellers bede mig om? Thiofstolf er jaget bort vestpaa, sagde hun, og vilde jeg, at du skulde give ham Forlov at være her. Og vil jeg dog ikke tage det ilde, hvis du synes libet derom. Glum sagde: nu, da du teer dig saa vel, skal jeg føie dig; men jeg siger dig, at dersom han tager sig noget Dndt til, skal han strax bort herfra. Hun gif da til Thiofstolf, og sagde ham det. Han svarede: du er endnu den, du pleier. Han blev der da, og holdt sig en Stund. Men saa kom det til, at han syntes at forstyrre Alting, og skaante da intet Menneske uden Halgerd alene. Dog holdt hun aldrig med ham, naar han havde Udstaende med Andre. Thorarin talte med sin Broder Glum om det, han

lod Thiofstolf være der, og sagde, galt vilde det gaae, hvis han blev, og falde ud som tilforn. Glum svarte godt; men blev dog ved sin Beslutning.

Niende Capitel.

Det var en Høst engang slemt at faae Dvæget i Huus; og savnede Glum mange Beder. Da sagde han til Thiofstolf: gaae du i Fjeldet med mine Folk, og see, om I kan finde nogle af Faarene. Ikke er jeg nogen duelig Faaredriver, sagde Thiofstolf; dertil kommer endnu, at jeg ikke vil gaae i dine Trælles Spor. Tag du selv med, og jeg gaaer med dig. Derover kom de meget tilords. Halgerd sad uden for, da Veiret var godt. Glum gik hen til hende, og sagde: Saa slemt er det blevet mellem Thiofstolf og mig nu, at vi kun en stakket Tid ville blive tilsammen; og fortalte han hende Alt, hvad der var forefaldet imellem dem. Halgerd talte da for Thiofstolf; og kom de meget i Ord sammen. Glum slog til hende med Haanden, og sagde: Ikke trættes jeg længer med dig, og gik bort. Hun holdt meget af Glum, og kunde ikke styre sig, men græd høit. Thiofstolf gik hen til hende og sagde: Ild er du mishandlet, og skal det ikke oftere skee. Ikke skal

du hævne dette, sagde hun, og ingen Deel tage i, hvad mellem os er. Han gik bort, og smilte lumsk derved.

Tiende Capitel.

Glum kaldte Folk til at drage med sig; Thio- stolf gjorde sig rede, og drog med Glum. De dro- ge op ad sydre Rekiadal, saa ad Baugagelli, saa syd paa til Tværfield; og nogle sendte han til Su- lafield, og fandt de alle af Faarene. Og nogle dro- ge at søge i Skoradal; og det traf, at Glum og Thio- stolf var der ene sammen; de gik sydfra Tvær- field, og fandt forvildede Faar, og forfulgte de dem sønden for Fjeldene; men de slap op paa Fiel- det for dem; da gav de hinanden Skylden; og sag- de Thio- stolf til Glum, at han var ikke god til An- det, end at kiæle for Halgerd. Glum sagde: Dndt Folge har man ikke uden hjemmefra; skal jeg tage Haanord af dig, som er en forløben Træl? Thio- stolf sagde: vel skal du komme til at bekjænde, at jeg ikke er Træl, thi ikke skal jeg nogensinde vige for dig. Da vredtes Glum, og hug til ham med Haand-Dren, og han hug imod med sin Dre, og traf i Skastet, og hug to Fingersbred ned ovenfra.

Thiostolf hug strax igien med sin Dre, og traf i Ar-
len, og hug Armbenet og Kravebenet istykker, saa
Blodet strømmede ud af Saarene. Glum greb Thi-
stolf med den anden Haand saa fast, at han faldt ved
det; men Glum kunde ikke holde fast, thi Døden
kom over ham. Thiostolf hyllede hans Liig til med
Stene, og tog hans Guldring af ham; og gik saa,
til han naaede Varmaleg.

Halgerd sad ude, og saae, Dren var blodig.
Jeg veed ikke, hvad du vil tykkes om, sagde han,
at jeg siger dig Glums Drab. Det har du giort,
sagde Halgerd; saa har jeg, svarte Thiostolf. Hun
smilte, og sagde: en heel Mand er du med Liig.
Hvad Raad veed du nu for mig? spurgde han. Drag
du til min Farbroder Rut, svarte hun, og lad ham
sørge for dig. Ikke veed jeg, om det er veltraadt,
sagde Thiostolf, men dog vil jeg følge dine Raad den
Gang.

Han tog da sin Hest, og reed sydpaa til Ruts
stad om Natten. Han bandt Hesten bag Husene,
gik saa til Porten, og slog et stort Slag derpaa.
Saa gik han Nord om Husene. Rut var vaagen,
han sprang hurtig op, og foer i Troien, fik Sko-
paa, tog sit Sværd, og svøbte sin Kappe om venstre
Haand og op om Armen. Folkene vaagnede, da
han gik ud. Han saae en stor Mand staae bag Hu-
set, og kiendte Thiostolf. Rut spurgte: hvad Nyt?

Jeg beretter dig Glums Drab, sagde Thioftolf. Hvo gjorde det? spugte Rut. Jeg vog ham, svarte Thioftolf. Hvi tog du hid? spurgte Rut. Halgerd sendte mig til dig, sagde Thioftolf. Ikke er dette da med hendes Billie, sagde Rut, og drog Sværdet. Dette saae Thioftolf, var ikke seen, men hug strax til Rut. Rut boiede sig hurtig under Hugget, og slog med venstre Haand paa Siden af Dren, saa den faldt Thioftolf afhænde, og hug nu med den høire Haand Thioftolf i Benet neden for Knæet, at det hang lidet fast, løb saa ind paa ham, stødte ham haardt tilbage, hug ham i Hovedet, og gav ham Banesaar. Thioftolf faldt bagover; da kom Ruts Husfinde ud, og saae Sporene af Drabet. Rut lod Thioftolf bringe bort, og hans Liig tilbæffe. Derpaa tog han til Havskuld, sagde ham Glums Drab, og Thioftolfs; det gjorde Havskuld meget ondt for Glum; men han takkede Rut, at han havde dræbt Thioftolf.

Noget efter spurgte Thorarin Nagabroder sin Broder Glums Drab; han reed da med 11 Mænd vestpaa til Havskuldstad. Havskuld tog med aabne Arme imod ham, og blev han der om Natten. Havskuld sendte strax til Rut, at han skulde komme did. Han kom ufortøvet; Dagen efter talede de meget om Glums Drab. Thorarin sagde: vil du byde mig nogen Bod for min Broder? thi jeg haver tabt me-

get. Havskuld svarede: ikke dræbte jeg ham, og ikke var det min Datters Raad, han blev dræbt, og saasnart Rut fik det at vide, dræbte han Thiofolf. Da blev Thorarin taus, og tyktes ham, Sagen blev vanskelig. Rut sagde: Lad os giøre hans Reise god; visfelig haver han tabt meget, og monne det blive os til Noes; lad os give ham gode Gaver, og vinde ham til en bestandig Ven herefter. Og blev det da saa, at Brødrene gav ham Gaver, og drog han da sydpaa. Om Foraaret skiftede Halgerd Bøllig, og drog hun sydpaa til Laugarnes, og Thorarin til Barmaleg igjen.

Ellevte Capitel.

Det er forhen sagt, at Rut havde havt en Hustru, som forlod ham, og hvis Fader Mord efter Skilsmisfen krævede Medgiften tilbage; men da Rut istæden for at lade Sagen gaae til Doms, fordrede den afgiort ved Holmgang, lod Mord Sagen fare. Efter Mords Død arvede Datteren Unna ham: hun var ødsel og letsindig, og satte snart al sin rede Formue til, saa hun intet havde tilbage uden sine Hiorde og sin Gaard. Unna havde en Frænde, ved Navn Gunnar, en Søn af Hanund Gunnarssøn, og

Kanveig. Han boede paa Hlibarende i Flotstide; var en stor, stærk, og drabelig Mand, hug ligegodt med Høire og Venstre, og kastede ligeledes Spyd, svingede sit Sværd med saadan en Fart, at der syntes tree Sværd i Beiret paa eengang, var den bedste Bueskytte, og traf alt, hvad han sigtede paa. Han kunde i alffens Rustning springe saa langt, som han selv var høi, og det saavel tilbage som frem; svømmede som en Sæl, og var der ingen Leeg, hvori nogen turde kappes med ham; og sagdes der, at ingen paa hans Tid var hans Lige. Han var derhos meget vakker af Udseende, lys af Ansigt, med en lige Næse, blaa og levende Dine, røde Kinder, stærkt Haar, smukt af Farve. Og var han en meget vennehuld Mand, rask til Alt, gavmild og sindig, vennefast, og vennekræsen; en rig Mand. Han havde en Broder, ved Navn Kolffeg, en anseelig og stærk Mand, god Karl, og utræd til Alt. Hans anden Broder hedde Hiort, og var den Tid et Barn.

Paa Bergthorvalen paa Laudo boede Nial Thor-girfsøn, han var Gunnars synderlige Ven. Han eiede en anden Gaard i Thorolfsfiel; var en meget rig Mand; og smuk af Udseende, dog han havde intet Skiæg; saa lovkyndig, at ingen fandtes hans Mage. Derhos var han forstandig, og kunde see forud; veltraadig og velvillig; og var det idel gode

Raad, hvad han raabede; mild og ædelsindet, og hjalp hver Mand ud af sin Vanskelighed, der raadspurgte ham. Hans Hustru var Bergthora Skarpshebins Datter, en høimodig Kvinde, ædel, men meget haard af Hu. De havde sex Børn, tree Sønner, og tree Døttre; hvorom siden.

Tolvte Capitel.

Da nu Unna havde ødt al sin rebe Formue, tog hun til Hlidarende; hun blev vel modtaget af sin Frænde Gunnar, og var der om Natten. Dagen efter talede de sammen, og klagede Unna ham sin Nød, at hun var i Betyrk for Penge. Det er ilde, sagde han. Hvad Raad vil du give mig? Han sagde: tag du, saameget du behøver af mine Penge, som jeg har udestaaende. Ikke vil jeg have dine Penge, sagde hun, jeg vil, du skal inddrive min Medgift fra Rut. Ikke anseer jeg det for let, sagde Gunnar, da din Fader ikke fik det, og var han en stor Lovkyndig, og jeg veed kun lidet deraf. Mere streed Rut med Riv, end med Lov, svarte Unna; min Fader var gammel, og tyktes da mange det ikke raadeligt, at han streed med Rut. Ikke haver jeg nogen Frænde, der vil indlade sig i denne Sag,

hvis du haver ikke Mod dertil. Din Medgift tør jeg kræve, sagde Gunnar, men ikke veed jeg, hvorledes jeg skal tage den Sag op. Drag du til Nial paa Bergthorsval, han veed gode Raad, og er han din særdeles Ven. Haab har jeg, svarte Gunnar, at han raader mig vel, som alle andre. Han paatog sig nu Sagen, og gav hende, hvad Penge hun havde behov til Huus, og drog hun da hjem.

Nu tog Gunnar hen til Nial, der tog vel imod ham. Da de nu kom i Tale sammen, sagde Gunnar: Jeg er kommet at søge gode Raad hos dig. Det fortiene mange af mine Venner af mig, svarede Nial, dog er jeg findet, at anvende meest Glib for dig. Jeg vil lade dig vide, sagde Gunnar, at jeg har paataget mig, at indkræve Unnas Medgift hos Rut. Det er en meget vanskelig Sag, svarte Nial, og megen Fare for, hvor den vil falde ud; men dog vil jeg raade dig, hvad mig tykkes bedst; og tør det hielpe dig, hvis du ikke afviger til nogen Side; men gjør du ikke saa, da er dit Liv i Fare. Ikke skal jeg vige af, sagde Gunnar. Nial taug da en Stund, og sagde da: jeg har tænkt paa Sagen, og det skal hielpe,

Trettende Capitel.

Nu skal du ride hjemmefra — sagde Nial — selvtrødie. Du skal have en Regnkappe ovenpaa, under neden en rødbrun grov Kiortel, under den dine gode Klæder, og en Haandøxe i Haanden, og hver af Eder skal have to Heste, een feed, den anden mager; du skal have Smeddevarer med herfra. I skalde ride strax i Morgen, og naar I ere komne over Heden, skal du lade Hatten falde dybt ned over Ansigtet. Naar man spørger, hvo hin sæere Mand er? skulle dine Svende svare: at det er den bekiendte Kauphedin fra Dfiord, der reiser om med Jernfang. Han er en hidsig og snaksom Mand, der troer sig at forstaae Alt, ofte bryder sit Kiøb, og farer strax i Folk, der ikke gjør Alt, som han vil. Du skal ride vestpaa til Borgarfiord, og overalt byde Smeddevarer fal, og siden tit bryde din Handel; derved vil det ordes, at Kauphedin er ond at komme til rette med, og lidet løiet om ham.

Du skal ride til Norderdal, og saa til Rutasfiord og Laxardal, indtil du kommer til Havskuldstad, der skal du være om Natten, og sidde nederst, og hænge med Hovedet. Saa skal du tage bort om Morgenen til den sidste Gaard, før Rutstad; der skal du salbyde Jernfram, komme frem med det fletteste, du har, og banke Jæilene ud. Manden vil see nøie til,

og blive Feilene vaer. Du skal rive det fra ham, og tale ham ilde til. Han vil sige: at det var at vente, at du ikke behandler ham vel, da du handler alle andre ilde. Da skal du fare paa ham, skiondt det ikke er din Bane, og styre vel din Styrke, at du ikke bliver kiændt. Saa vil de sende Bud til Rutstad, at sige Rut, at der maa nogen skifte Fred Jer imellem.

Han tager da strax derhen, og byder dig hjem til sig; og du tager derimod, hilser paa Rut, han vil svare vel; man vil sætte dig paa nederste Bænk, ligesom Ruts Høisæde. Han vil spørge, om du er en Nordlænding? Du svarer, du er fra Dfiord. Er der mange anseelige Mænd? vil han spørge. De har Skarnagtighed nok, svarer du. Er du kiendt i Reykiadal? vil han spørge. Jeg er kiendt over hele Island, skal du sige. Er der store Kiæmper i Reykiadal? spørger han da. Tyve er der, og Ildgierningsmænd, siger du. Da vil Rut lee, og finde det Gammen; saa tale J om Mændene i Dstfirding; og skal du have noget paa dem at sige; saa kommer eders Tale til Mangarval; ikke har der været en fortreffelig Mand, skal du sige, siden Mord Gigia er død; og syng da en Bise, Rut kan have Gammen af; thi jeg veed, du er Skiald.

Saa vil Rut spørge, hvad du helst finder, hvorfor ingen Mand kan komme i Mørds Sted. Du skal svare, at han var saa forstandig en Mand, og

saa stor en Sagfører, at ingen fandtes hans Mage. Rut vil spørge, om du veed noget om, hvad der foregik ham og Mord imellem. Jeg veed, siger du, at han skilte dig ved din Kone, og du kunde ikke hindre det. Tykkes det dig da, vil Rut svare, ikke en Feil af ham, at han ikke fik Medgiften tilbage, endskjøndt han havde anlagt Sag. Det kan jeg let svare paa, siger du: du æfkede ham til Enekamp, han var gammel, og raadede hans Venner ham, at han ikke skulde kæmpe med dig, og fik du saaledes Sagen til at falde bort. Vist gjorde jeg det, siger Rut, og tyktes enfoldige Folk, det var lovligt; dog kunde han have optaget Sagen ved et andet Ting, hvis han havde havt Lyft. Det veed jeg, svarer du.

Forstaaer du noget af Loven? spørger da Rut dig. Nordpaa var jeg anseet derfor, siger du, men dog maa du sige mig, hvorledes den Sag var at optage paa ny. Rut vil da spørge, hvad Sag du taler om. Den, der ikke kommer mig ved, skal du sige, hvorledes Kravet paa Unnas Medgift skal optages. Du skal stævne mig, saa jeg hører det, eller i mit lovlige Hiem. Stævnu da nu du, skal du sige, saa skal jeg bag efter. Saa fremsiger Rut Stævningen; og du maa give omhyggelig Agt paa hvert Ord, han bruger. Saa siger Rut, du skal stævne; det gjør du da, men urigtig, saa at ikke meer end hvert andet Ord er ret. Da vil Rut lee, og mon

han da ikke mistænke dig; men sig, at der er ikke meget rigtigt i. Du skal da give dit Følge Skyld, at de har stirret paa dig, og bede Rut, at han vil sig det for igien, og tillade, at du siger det bag efter ham. Det vil han tillade, og stævne sig selv, du skal strax stævne efter, og da sig rigtig, og spørge Rut, om det er ret stævnet? Han vil svare, at den Stevning ikke kan afvises. Da skal du sig høit, saa at dit Følge hører det: Jeg indstævner den Sag, Unna Mords Datter har faaet mig i Hænde.

Naar Folkene saa ere faldne i Søvn, skulle I tage Eders Løi og Sadler, og liste eder sagte ud med Sadlerne, hvor de fede Heste gaae paa Græs, sætte eder paa dem, og lade de andre blive. I skulle ride op ad Græsgangen, og være der tre Nætter; saalænge vil man maaskee søge efter eder. Saa skal du ride sydpaa, og bestandig ride om Natten, og ligge over om Dagen, og ride vi da til Tings i Sommer, og staaer jeg dig bi i Sagen. Gunnar takkede ham, og reed først hjem.

Fjortende Capitel.

Tredie Nat reed Gunnar hjemmefra, og to Mænd med ham. De rede da, til de komme Nordiske Fortællinger. 3

til Blaaskovhede, der mødte dem nogle, der spurgte, hvo den høie Mand var, der saa lidt lod sig see. En af hans Følge sagde, det var Kauphedin. De svarte, da var neppe noget værre Møde at vente, naar en saadan var mødt først. Hedin lod da, som han vilde fare paa dem; dog drog de hver sin Vei. Gunnar foer frem i Alt, som ham var foreskrevet, var paa Havskuldstad om Natten, og drog derfra ned ad Dalene, og kom til næste Gaard ved Rutstad; der falkholdt han Jernkram; og foer strax paa Bonden. Det blev sagt Rut, han sendte efter Hedin, der strax tog hen til ham, og blev vel modtaget. Rut satte ham ligeover for sig, og faldt deres Død meget, som Nial havde sagt. Men da Talen kom om Rangarval, og Rut spurgte om Mændene der, da quod Hedin:

Man Mænd i Rangarvalle
 Ei meer som før kan finde,
 Som jeg saa ofte hører
 Det hele Folk at sige:
 Den Tid Mord Sigia gjorde
 Saa mangen Heltegierning,
 En Mand saa viis og vældig
 Mord Sigia var fra Ungdom.

Da sagde Rut: Jeg hører, du er Skiald, Hedin; men har du spurgt, hvor det gik mig med Eders Mord? Hedin sang da fremdeles:

Hort har jeg at den hvide
 Traadstyrerinde han dig
 Samt rige Medgift roved
 Ved sine Raad saa snilde;
 Da raabdes Skattes Sanker
 Af dem, der førte Skiolde
 Fast Sværd han før blodfarved
 Dog ei med dig at kiampe.

Da sagde Rut ham, hvorledes Mord skulde op-
 taget Sagen; og sagde ham Stævningen fore, og
 han sagde Stævningen efter, og stævne de urigtig;
 da smilede Rut, og fattede ingen Mistanke. Han
 sagde nu, at Rut skulde stævne anden Gang; det
 gjorde Rut; Hedin stævne de da atter, og stævne de
 rigtig, og tog sine Følgesvende til Vidner, at han
 stævne de den Sag, Unna Mords Datter havde givet
 ham ihænde. Om Aftenen gik han hen at sove med
 de Andre; men saasnart Rut var i Søvn, tog He-
 din og hans Folk deres Klæder og Vaaben, og gik
 ud til deres Heste, og reed over Aaen, og saa forbi
 Hiardarholdt, til de vare ude af Dalene, og blev i
 Fjeldet mellem dette og Haukadal, og kom, hvor
 ingen kunde finde dem, naar han ikke traf dem af
 en Hændelse. Havskuld vaagne de om Natten paa
 Havskuldstad, og vakte alle sine Huusfinde. Jeg
 maa fortælle Eder min Drøm, sagde han: jeg syn-
 tes, jeg saae en stor Bjørn gaae ud fra Husene;

og var overtydet, at dens Mage ikke fandtes; og fulgte den tvende Unger, og vare de meget kærlike mod Bjørnen; de stævne de ad Rutstab, og gif der- udi Huset. Da vaagne de jeg. Nu vil jeg spørge Eder, hvad I saae til den høie Mand? En af Føl- kene svarede: jeg saae, at under Ermet stak en gulds- brømmet rød Klædning frem; paa høire Haand havde han en Guldring. Havskuld sagde: det er ingen Mand's Gienfærd uden Gunnars fra Hlibaren- de; nu synes mig jeg seer Alt, hvad der vil skee. Lad os nu ride til Rutstab! saa gjorde de.

Rut laae i en lukket Seng, og spurgte, hvo der var kommet? Havskuld sagde, det var ham; og spurgte, hvad Gæster der var? Rut sagde: Her er Rauphedin. Havskuld svarte: Bedre op, mener jeg; jeg troer, det har været Gunnar fra Hlibaren- de. Saa har her været List over List, svarte Rut. Hvad er da skeet? sagde Havskuld. Jeg sagde ham, hvorledes Unnas Sag skulde tages op; og stævne de jeg mig selv, og han stævne de efter; og tør han da have Sagen paa rede Haand, og det vitterlig. Her har Klogskaben været meget ulige, sagde Havskuld, og tør Gunnar ikke have været ene om Raadet. Nial tør have oplagt det Raad; thi ingen er hans Mage i Klogt. De søgte nu efter Hedid, men han var alt borte. Siden samlede de Folk, og søg- te saa i tre Dage, men fandt ingen. Gunnar drog

fyd paa fra Fjeldene ad Haukabal, og derpaa østen
for Skard til Holtavardhede, og saa fremdeles hjem.

Femtende Capitel.

Gunnar reed til Althinget. Rut og Havskuld
reed og did, med stort Følge. Gunnar foredrog
Sagen til Thinget, og kaldte Bønderne tildoms.
Rut havde agtet, at byde ham Kamp; men træ-
stedes ikke dertil. Saa gik Gunnar til Breidafjords-
dom, og bad Rut at høre hans Edsafslæggelse, Frem-
stilling, og øvrige til Sagens Fremme. Derpaa
afslagte han Eed, og foredrog Sagen. Saa lod han
føre Bidner paa Stævningen, siden paa selve Sa-
gen. Nial var ikke ved Dommen.

Rut kaldte Bidner, og sagde, Sagen var ughyl-
dig, da Stævningen ikke havde de tree Bidnesbyrd,
som for Retten udkrævedes, et for Sengstedet, et for
Huusbøeren, og et for Lovbierget. Da var Nial
kommet i Retten, og sagde, at Sagen og Sagsøg-
ningen var i god Behold, hvis de vilde fremme den.
Ikke vil jeg det, sagde Gunnar, men jeg vil byde
Rut samme Kaar, som han bød Mord, min Fren-
de. Ere Brødrene Rut og Havskuld saa nær, at
de kunne høre min Tale? Høre den kan vi, sagde
Rut, hvad vil du? Gunnar sagde: Bidne skulle

alle S, som ere tilstede og høre, at jeg æsker dig Rut til Holmgang, og skulle vi kæmpe i Dag paa den Holm, som er i Draa; men hvis du ikke vil kæmpes med mig, da udbetaler du alle Pengene i Dag.

Siden gik Gunnar fra Retten, med alle sine Mænd. Havskuld og Rut ginge og hjem, og blev Sagen hverken fort eller forsvart videre. Rut sagde, da han kom hjem til Sit: det er aldrig hændet, at nogen Mand har budet mig Holmgang, og jeg har undslaaet mig. Du agter at kæmpe, sagde Havskuld, men ikke skal det være mit Raad; thi ikke er du mere mod Gunnar, end Mord var mod dig; og skulle vi heller skyde Pengene sammen til Gunnar.

Derpaa spurgte Brødrene deres Bønder, hvad de vilde tilskyde. De sagde, at de vilde tilskyde alt, hvad Rut vilde. Lad os da gaae, sagde Havskuld, til Gunnars Telt, og afhænde Pengene. Det blev sagt Gunnar; han gik ud i Dørren. Havskuld sagde: Nu skulle Pengene modtages! Gunnar svarte: Tæl ud da, thi nu er jeg rede, at modtage dem. De udtalte Pengene med rede Haand. Da sagde Havskuld: Nyd nu, som du vandt dem. Gunnar sagde: Vel vilde vi nyde dem; thi retfærdigt var Kravet. Skide vil du faae Lon derfor, svar-

te Rut. Det faaer gaae, som det maa, sagde Gunnar.

Havskuld gif nu hiem med sine, og var han ilde tilmode, og sagde til Rut: Mon denne Uret skulde blive uhævnet paa Gunnar? Ikke vil det skee, svarte Rut, hævnnes vil den vist; men tør det hverken blive os til Hevn eller Fremtarv; men dog er det rimeligt, at han vil vendes til vor Æt, at faae os til Venner.

Gunnar lod Nial see Pengene; han sagde: Vel er det faldet ud; og have vi dig det at takke, svarte Gunnar. Nu toge Folk hiem fra Thinge, og havde Gunnar stor Ære af Sagen. Han bragte nu Pengene alle til Unna, og vilde han Intet have deraf; men sagde dog, han syntes, han kunde fordre mere herefter af hende og hendes Frænder, end af nogen anden; og sagde hun det saa at være.

Sextende Capitel.

Paa Hof ved Rangaa boede en Mand ved Navn Balgard tredske, af Harald Hildetands Æt. Han drog i Følge med sin Broder Ulf Nargode hen at begiære Unna, og ægtede Unna ham uden noyensinde at raadspørge sine Frænder. Det tyktes Gunnar ilde, og Nial og mange andre, thi han var en lumsk og uvennesæl Mand. De fik en Søn, der hedde

Morb. Da han kom til Skielsaar, var han aldrig sine Frænder god, men Gunnar værst; har var en trædsk Mand af Sindelag, og ilbraadig. Og ville vi høre meget om ham i det følgende.

Ikke længe efter dette Unnas Giftermaal kom en Mand ved Navn Halvard, en Biigværing, med sit Skib til Arnarbol. Halvard drog i Besøg paa Hlidarende, og blev Vintren over hos Gunnar, og bad ham indstændig at reise med. Gunnar svarede libet dertil, men afflog det dog ikke; om Vaaren drog han til Bergthorsval, at raadspørge Nial, om han fandt det raadeligt, han reiste. Raadeligt synes det mig, sagde Nial; thi hvor du kommer, vil du holdes for en Hædersmand, som du er. Vil du da tage dig af min Eiendom, medens jeg er borte, spurgte Gunnar, thi jeg vil have min Broder Kolsfeg med, og jeg ønskede, at du og min Moder vilde have Tilsyn ved Gaarden. Det skal ikke være i Veien, svarte Nial, jeg skal gaae dig tilhaande i, hvad du vil. Det er vel gjort af dig, sagde Gunnar, og reed hjem. Nu talte Nordmanden atter til ham om Reisen, og enedes de saa, at Gunnar og Kolsfeg gjorde Reisen med ham, og Nial forestod midlertid deres Eiendomme hjemme.

Syttende Capitel.

Nial havde fire Sønner, tree med sin Hustru Bergthora: Skarphedin, Grim og Helge; den fjerde Havskuld var uægte; hans Moder var Hrodny Havskuldsdatter, Søster til Ingiald af Kulda. Skarphedin, den ældste, var en anseelig Mand af Væxt og Styrke; en drabelig Kæmper, svømmede som en Sæl, saare raff tilfods, diærv og uræb, var og snartalende og en god Digter. Han var mørkbrun af Haar og kruslokket, smuk af Dine, bleg og skarp af Ansigt, havde en krum Næse, fremskuaende Tænder, meget stygge Læber og Mund, men et meget krigerisk Udseende. Grim var Nials anden Søn, han var smuk af Ansigt, med smukt mørkladende Haar, og smukkere af Udseende end Skarphedin, stor og stærk. Helge var Nials tredje Søn, han var smuk af Udseende, havde kiont Haar, var en stærk Mand, og drabelig Kæmper, klog og sindig. De vare samtlig ugifte. Nial spurgte Skarphedin, om han vilde tage en Hustru. Han bad sin Fader raade. Denne begiærte da Thorhild til ægte for ham, en Datter af Randvis paa Thorsølfsskjeld; og havde han der siden sin anden Bolig. Skarphedin fik Thorhild, men blev dog derefter hos sin Fader. Grim beilede til Astrid af Diuparbakka, en meget rig Enke, fik hende, og blev ligeledes hos Nial.

Nial sagde nu til sin tredie Søn Helge: jeg har bestemt dig en Hustru, hvis du vil følge mit Raad; visselig vil jeg det, sagde han; thi jeg veed, at du baade vil mig vel, og kan raade mig vel; men hvem har du tænkt paa? Vi ville begiære Asgrim Ellidagrimsøns Datter Thorhalla; thi det er det bedste Valg, svarede Nial.

Asgrim Ellidagrimsøns boede paa Tongu, han havde tvende Sønner, der begge hedde Thorhald, begge haabefulde unge Mænd; hans tredie Søn hedde Grim. Hans Datter Thorhalla var overmaade smuk, og velbemidlet. Nial og hans Søn drog over til Asgrim. Han var hjemme, og tog vel imod dem. De bleve der om Natten. Næste Dag kom de i Samtale; da fremkom Nial med sit Erinde, og begiærede Thorhalla sin Søn Helge tilhænde. Asgrim svarede vel, og sagde, der ingen Mand var, han hellere ville indgaae Forening med; og blev det da saa, at Asgrim fæstede Helge sin Datter, og Bryllupsdagen blev bestemt, og Brylluppet holdet, og vare mange af de ypperste Mænd der tilstæde. Efter Brylluppet indbød Nial Thorhald Asgrims Søn hjem til sig, som sin Fosterson; og var han længe hos Nial, og fik ham kiere end sin egen Fader. Nial lærte ham Lov, saa han blev den lovfærdigste Mand, der paa den Tid var i Island.

Attende Capitel.

Midlertid drog Gunnar tilsoes, og Kolfleg med ham. De seilede til Tønsberg, og vare der om Vinteren. Norge havde da skiftet Hovding. Harald Graafeld og Gunnild vare komne af Dage, og Hakon Jarl den onde styrede Riget. Halvard spurgte Gunnar, om han vilde tage til Hakon Jarl? Ikke vil jeg det, sagde Gunnar: har du noget Langskib? Jeg har to, svarte Halvard. Da vilde jeg, vi skulde ud i Viking, sagde Gunnar, og samle Folk med os. Det vil jeg da, svarte Halvard. Saa tog de til Vigen, fik der to Skibe, rustede dem, og samlede mange Folk; thi der gik stort Ry om Gunnar. Hvor vil du nu hen? sagde Gunnar. Jeg vil drage øst paa til Hisingen at besøge Olver, min Frænde. Han er en brav Mand, og monne han give os nogen Forstærkning til vort Færd. Lad os da drage did, sagde Gunnar. Saa snart de vare rebe, holdt de Øst paa ad Hisingen, og bleve de der vel modtagne.

Gunnar havde været der soie Tid, inden Olver tyktes meget om ham, og spurgte om hans Forhavende. Halvard sagde, Gunnar vil i Viking at vinde sig Rigdom. Derpaa er ei at tænke, svarte Olver, da I have saa liden Magt. Nu! du kunde forsøge den, sagde Halvard. Jeg agter at forstærke

Gunnar noget, svarte Olver, og kienbt du har Frændskab at anføre mig, har han dog mere at betyde. Hvad vil du da nu tillægge? spurgte Halvard. To Langskibe, et med 20 og et med 30 Roerbænke. Hvo skal paa dem, spurgte Halvard. Jeg skal besætte det ene med mine Huuskarle, det andet med Bønder. Men jeg har hørt, at her er Ufred paa Strømmen, og veed jeg ikke, hvorledes I komme bort; thi de ere her i Elven. Hvem? spurgte Halvard. To Brødre, svarte Olver, den ene hedder Wandil, den anden Karl, Solvi den Gamles Søner fra Ostgothland.

Halgard sagde Gunnar, at Olver havde givet dem Skibe til Hielp. Derover blev Gunnar glad, de rustede dem da til Reisen, til de bleve seilklare; da gik Gunnar og Halvard til Olver, og takkede ham; han bad dem fare varlig for de to Brødre.

Mittende Capitel.

Gunnar holdt ud af Elven, og var Kolfleg paa samme Skib, og Halvard var paa det andet. De saae nu Skibene for sig; da sagde Gunnar, lad os være nogenlunde beredde, hvis de prøve en Dyst med os; men lad os ikke give os af med dem ellers; de gjorde saa, og roede til, hver paa sit Skib. De

andre skillede deres Skibe ad, og gav Num imellem dem; Gunnar seilede derigiennem. Bandil tog en Stavnlee, og kastede fra sit Skib over i Gunnars, og drog det til sig. Gunnar drog nu sit gode Sværd, som Ulver havde givet ham, sprang uden Hielm over i Forstavnen af Bandils Skib, og gav der en Mand Banehug. Karl lagde fra den anden Side til Gunnars Skib, og kastede Spyd tværtover det, sigtende efter hans Midie; Gunnar saae det, snoede sig saa hastig, at Diet Knap kunde fæstes derpaa, greb Spydet med venstre Haand, og skød det ind i Karls Skib; og blev det dens Bane, det traf. Kolskæg tog Ankeret og kastede i Karls Skib, og kom Ankerhagen i Siden af Skibet, og gik tvertigiennem, og brød den mørkeblaa Søs derind, og alle Folkene løb paa de andre Skibe.

Nu sprang Gunnar tilbage paa sit Skib; og kom og Halvard til, og en stor Kamp begyndtes. De saae nu, at Fiendens Høvding var uræd, og kæmpede hver, det bedste, han kunde; Gunnar kæmpede vepelviis med med Hug og Skud, og fik mangan Mand sin Bane af ham. Kolskæg fulgte ham vel. Karl sprang over paa sin Broder Bandils Skib; og derfra stred begge den Dag. Op ad Dagen fik Kolskæg sig en Hvile paa Gunnars Skib, dette saae Gunnar, og qvød:

Gavnild gjorde du Ravn Frænbe
 Graadig Dn i Dag det bedre,
 Hvem du redte rige Maaltid,
 Rov for Vølgen, end dig selve.
 Sid kom mangen Ravn i Morges,
 Monne Ulvebakken drikke,
 Tørsten trænger dig paa Baabens
 Thinget hæftig, mens du kæmper.

Derpaa tog Kolsfeg et Bæger Misd, og drak;
 og gik da i Striden igien; siden sprang begge Brø-
 drene over paa Vandils Skib, og gik Kolsfeg frem
 til den ene Side, og Gunnar til den anden. Imod
 Gunnar gik Vandil, og hug strax til ham; Hugget
 kom i Skioldet; Gunnar dreiede da Skioldet, hvori
 Sværdet sad fast, saa det brødes af under Hialtet.
 Gunnar hug da igien, saa det syntes, som tree
 Sværd var paa eengang i Veiret, og saae Vandil
 ikke, hvor han skulde undgaae det. Gunnar hug
 da begge Fodder af ham. Kolsfeg giennemstak Karl
 med et Spyd; derpaa toge de meget Bytte, seilede
 saa sydpaa til Dannemark, og derfra øst til Smaa-
 landene, og havde de stedse Seier, og kom ikke til-
 bage den Høst.

Tyvende Capitel.

Næste Sommer kom de til Reval, og møbte
 der Vikinger, og kæmpede strax, og finge Seier.

Saa holdt de østpaa, ad Nsel, og laae der nogen Tid under et Næs. Da saae de en stor Mand komme ned fra Næsset, Gunnar gik op i Land for at møde Manden, og de taltes ved. Gunnar spurgte om hans Navn; han hedde Tofi, og vilde opsoge Gunnar, for at sige ham, der laae Krigsskibe paa den anden Side Næsset, under Anførsel af to Brødre, Halgrim og Kolsfeg, meget berømte Krigere, og der havde Vaaben saa gode, at saa havde Magen. Halgrim havde en Dre, som han havde ladet læse over, saa intet Vaaben kunde worde hans Bane uden den; dermed fulgte og, at deraf vidstes, naar Drab skulde skee med denne Dre; thi da synger det i den, saa det kan høres langt borte. Da sang Gunnar:

Med Fart jeg Børgert fanger,
 Og grumme Boldemand fælder,
 Hvis Hug i Kampen haarde
 Af Hielmen Gny fremkalder,
 Glad giennem Fiskens Sletter
 Paa Vikings Ganger rider,
 Til listig Kogler Livet
 I Sigars Regn maa lade.

Kolsfeg haver en Daggert, der og er et ypperligt Vaaben; de have og tree Gange saa megen Magt, som I have; og mange Bytte-Penge, som de have skiult i Land, og veed jeg meget vel, hvor det er. De have sendt et Speiderflib ud for Næsset, at

erfare Alt om Eder, og gjøre de nu stor Tilrustning, og agte at lægge til Eder, naar de er klar; og er nu til Eder, enten at lægge bort herfra, eller gjøre Eder færdige som snarest; men hvis I faae Seier, skal jeg følge Eder til Skatten.”

Gunnar gav ham en Ring, gik saa til sine Folk, og sagde dem, at Krigsskibe laae paa den anden Side af Næsset. De vide Alt om os, sagde han, thi lad os tage vore Vaaben, og gjøre os vel rede; her er Rigdom at vinde. Derpaa rustede de dem, og da de havde gjort klar, saae de Skibe at styre ind paa dem. Der begyndte nu en Kamp imellem dem, og stred de længe, og faldt der mange Folk. Gunnar slog Mange. Halgrim sprang med Sine ind paa Skibet til ham; Gunnar vendte sig imod ham; Halgrim hug til ham med Dren. Der var en Tværbielke over Skibet; den sprang Gunnar baglænds tværtover, med Skioldet for sig, paa den anden Side Bielken, og hug Halgrim deri, og igiennem det ind i Bielken. Gunnar hug Halgrim over Haanden, og blev hans Arm lam, men Sværdet heed ikke; dog faldt Dren fra ham; Gunnar greb den, og hug Halgrim tværtigiennem; og sang da:

Ham jeg sældet har, der mange dræbte,
 Hændig vidste flugtig Snift at svinge,
 Trolddoms Vaaben, vidste jeg, han havde
 Vant at bryde Hielm i fierne Lande.

Bide alle ædle, Vargens Nætter
 Børgtet paa sliig Naade havde faaet,
 Mig, som det er saa tilhændekommet
 Skal det følge indtil Livets Ende.

Og det holdt Gunnar, at han bar Dren, saa-
 længe han levede. Nu kæmpedes Navnerne, og
 var Kampen længe uafgiort, da kom Gunnar og
 hug Kolfseg Halgrimsbroder Banehug. Da bade Vi-
 fingerne om Naade. Gunnar vidste dem deres
 Bøn, og lod han da Valen randsage, og tage, hvad
 Skatte de Døde havde hos sig; men dem, han gav
 Naade, skænkte han deres Klæder og Vaaben, og
 bød dem fare til deres Hiemstavn. De droge bort,
 og Gunnar tog Alt, hvad de efterlod.

Efter Kampen kom Tosi til Gunnar, og bad
 ham følge med til de Skatte, Vikingerne havde for-
 varet, og sagde ham, at det var baade mere og be-
 dre, end hvad de ellers havde faaet. Gunnar sam-
 tykkede, og gik da i Land med Tosi til Skoven, til
 de kom, hvor der var haaret meget Bed sammen,
 der, sagde Tosi, Skatten var under. De rømmede
 da Beddet tilside, og funde derunder baade Guld og
 Sølv, Klæder og gode Vaaben. De bragde nu dis-
 se Rigdomme ombord. Gunnar spurgte Tosi, hvad
 han ønskede at have til Løn? Tosi svarte: Jeg er
 dansk af Æt, og vilde jeg, at du bragte mig til
 Nordiske Fortællinger. 4

mine Frænder. Gunnar spurgte ham, hvi han da var i Østerleden? Jeg blev taget af Vikinger, svarede Tofi, og blev jeg her fastet i Land paa Øsel, og har været her siden.

Et og tyvende Capitel.

Gunnar tog ham ombord, og sagde til sin Broder Kolsfeg, og til Halvard: Nu vilde vi holde nordpaa. De vare tilfreds dermed, og bad ham raade. Gunnar seilede fra Østerleden med megen Rigdom; han havde ti Skibe, og styrede dermed til Hetheby i Danmark. Kong Harald Gormson var der oppe i Landet; ham blev sagt om Gunnar, og at ingen monne være hans Lige i Island. Harald sendte da til ham, at byde ham til sig. Gunnar drog strax til Kongen, der tog vel mod ham, og satte ham næst hos sig. Gunnar var der en halv Maaned. Kongen havde sin Moro af, at han lod Gunnar forsøge forskiellige Legemsøvelser med hans Mænd, og var der ikke en eneste, hvori der var hans Lige. Kongen sagde til Gunnar: Mig tykkes, at din Mage ikke hyppig findes. Han tilbød, at skaffe Gunnar en Hustru, og meget Land, hvis han vilde bosætte sig der. Gunnar takkede Kongen for sit Tilbud, men sagde: Han vilde først til Island, at

see sine Venner og Frønder. Da kommer du aldrig til os igien, sagde Kongen. Det maa Skiebneen raade, Herre! sagde Gunnar. Gunnar gav Kongen et godt Langskib, og megen anden Rigdom. Kongen gav ham en prægtig Klædning, og guldbesatte Vanter, og et Hovedbaand med Guldknude, og en Serklands Hat.

Gunnar drog Nordpaa til Hisinge; Olver tog med aabne Arme mod ham; han skienkte Olver sine Skibe, og sagde, de vare hans Part. Olvar tog mod den rige Gave, og sagde: Gunnar var en ædel Mand; og bad ham blive nogen Tid. Halvard spurgte Gunnar, om han vilde tage til Hakon Jarl? Gunnar sagde, at det var hans Tanke, thi nu havde han prøvet Noget; men da Halvard talte derom forrige Gang, havde han intet forsøgt. De droge da nordpaa til Trondhiem, at søge Hakon Jarl, og tog han vel mod Gunnar, og indbød ham at være hos sig om Vinteren; han tog derimod, og yndte ham hver Mand vel. Til Julen gav Jarlen ham en Guldring. Gunnar fik Tanke til Bergliot, en Slægtning af Jarlen; og mærkede man ofte paa Jarlen, at han havde givet ham hende, hvis Gunnar havde ladet noget Ord falde derom.

To og tyvende Capitel.

Om Vaaren spørger Jarlen Gunnar: Hvad havde i Sinde? Han sagde, at han vilde til Island. Jarlen sagde, at det var et ondt Aar i Landet, og vil der være liden Seilads derpaa. Dog skal du faae Meel og Mad til dit Skib. Gunnar gjorde tidlig sit Skib seilklar. Halvard og Kolsfeg foer med. De kom tidlig paa Sommeren, og naaede Arnabølsmunding før Althinget. Gunnar reed hjem fra Skibet, og fik Folk til at løsse det; da de komme hjem, blev de vel modtagne. De vare blide mod Folkene hjemme, og deres Mod var ikke voxet. Gunnar spurgte, om Nial var hjemme, og da han hørte det, tog han sin Hest, og han og hans Broder rede til Bergthorsval. Nial blev glad ved deres Komme, og bad, de skulde blive der om Natten, og fortalte Gunnar ham sit Færd. Nial sagde, at han var en meget udmærket Mand; og meget har du prøvet, men vil faae mere at prøve herefter; thi mange ville blive dine Avindsmænd. Jeg vilde gjerne staae vel med alle, sagde Gunnar. Der kan indtræffe meget, siger Nial, og tør du altid faae Leilighed at værge for dig. Magtpaaliggende vil det være, sagde Gunnar, at jeg maa have god Sag. Saa tør og skee, svarte Nial, hvis du ikke faaer for andre at giælde. Nial spurgte Gunnar, om han vilde ride til Thinget. Han

sagde, at han agtede det, og spurgte, om Nial vilde. Nial svarte, han vilde ikke, og ønskede, at Gunnar gjorde ligesaa. Gunnar reed hjem, og gav Nial herlige Foræringer, og takkede ham, fordi han havde taget vare paa hans Eiendom. Kolsfeg opmuntrede Broderen meget at ride til Thinge; det vilde han have Hæder af, thi mange vilde komme der for at see ham. Lidet har det været mit Sind at gjøre mig til, sagde Gunnar, men godt tykkes mig, at træffe brave Mænd. Halvard var og kommen did, og tilbød sig, at ride til Thinge med dem.

Tredde og tyvende Capitel.

Gunnar reed med alle Sine; da de kom til Thinge, vare de saa vel udrustede, at ingen var det som de; og kom Folk ud af hvert Telt at undres derpaa. Gunnar reed til Rangeboernes Telte, og var der med sine Frænder. Mange kom at besøge Gunnar, og høre Nyt af ham. Han var mod enhver villig og munter, og sagde hver, hvad han ønskede.

En Dag gik han fra Lovbierget, og gik forbi Møsfellingetelte. Da saae han et Fruentimmer komme sig imøde, der var velklædt; og da de mødtes, hilste hun strax Gunnar. Han tog vel mod hendes

Hilsen, og spurgte, hvo hun var. Hun sagde: hun hedde Halgerd, og var en Datter af Havskuld Dalekolsøn. Hun talte dristig til ham, og bad ham fortælle hende om sit Færd; han sagde, han vilde ikke nægte hende en Samtale. De satte dem da ned, og talede sammen. Hun var i en rød Kior-tel, og havde over sig en Skarlagenskaabe, stafferet med Guldfryndser neden om; Haaret faldt ned over hendes Bryst, og var baade stort og smukt. Gunnar var i den Skarlagens Klædning, Kong Harald Gormsøn gav ham, og havde den Ring paa sin Haand, som han havde faaet af Hakon Jarl.

De talede længe hoit. Derpaa spurgte han hende, om hun var ugift? Hun sagde ja, og at der ikke vare mange, der kunde tænke paa at faae hende. Troer du da ingen dig værd? spurgte han. Det ikke, sagde hun; men kræsen tør jeg være. Hvad vilde du svare, om jeg begiærte dig? Det har du ikke ifinde, sagde hun. Siig ikke det! svarte Gunnar. Hvis du har nogen Tanke dertil, da søg min Fader! sagde hun. Saa endtes Samtalen.

Gunnar gik strax til Dalmændenes Telte, og spurgte, om Havskuld var i Teltet. Ham blev svaret ja. Gunnar gik ind; Havskuld og Rut toge vel imod ham. Han satte sig ned imellem dem; og mærkedes det ikke paa deres Tale, at der havde været Misforstaaelse imellem dem. Da bragte Gunnar

paa Tale, hvorledes Brodrene vilde svare ham, hvis han begjærede Halgerd. Vel! svarte Havskuld: hvis det er din alvorlige Beslutning. Mit Alvor er det, svarte Gunnar, men saa skiltes vi sidst, at mangen maatte finde det rimeligt, at der ikke blev Forening mellem os. Hvad tykkes dig, Broder Rut? spurgte Havskuld. Rut svarede: Ikke synes mig dette passeligt Giftermaal. Hvi saa? sagde Gunnar. Herom vil jeg svare dig, hvad sandt er, sagde Rut: du er en rask og deilig Mand; og hun er noget tvetydig; og vil jeg ikke svige dig i Noget. Vel gjør du, sagde Gunnar: dog vil jeg ansee det for afgjort, at I see paa fordums Fiendskab, hvis I ikke vil tilstaae mig dette Kaar. Ikke er saa, sagde Rut, snarere seer jeg, at du ikke kan staae imod; men om der intet blev af Giftermaalet, vilde vi dog være dine Venner. Jeg har talt med hende, sagde Gunnar, og er det ikke mod hendes Sind. Rut svarte: jeg veed, at I begge er for dette Giftermaal; og vove I meest ved, hvor det gaaer.

Rut sagde Gunnar uadspurgt Alt om Halgerds Sindelag, og tyktes Gunnar i Begyndelsen meget ikke, som det skulde; men siden kom det dog til, at Foreningen blev giort imellem dem. Saa blev der sendt Bud efter Halgerd, og talt om Sagen i hendes Nærværelse, og gjorde de da, som forrige Gang, at hun fæstede sig selv; og skulde dette Bryllup være

paa Hlibarende, og skulde Tingen først holdes hemmeligt, men dog kom det snart til alles Vidende.

Gunnar reed hjem fra Thinget, og kom til Bergthorsval, og sagde Nial sit Giftermaal. Han optog det ikke vel. Gunnar spurgte, hvi Nial ansaae det for uraadeligt. Forbi alt Ondt vil komme fra hende, naar hun kommer her østpaa. Aldrig skal hun dog forspilde vort Benskab, sagde Gunnar. Nær tør det dog blive ved, svarte Nial; men du maa stedse bøde for hende. Gunnar bød Nial til Bryllup, og alle dem derfra, som vilde tage med. Nial lovede at komme. Saa reed Gunnar hjem, og siden omkring i Herredet at byde mange Gæster.

Fire og tyvende Capitel.

Gunnar havde en Frænde, der hedde Thrain Sigfusson, og boede paa Griota i Eliotslid; en meget anseet Mand. Han var gift med Thorhild Skalbkone; som var meget mundkaad, og foer med Gladder. Thrain holdt ikke meget af hende. Han og hans Kone vare begge budne til Bryllup. Thrains sex Brødre vare ogsaa til Brylluppet, alle anseelige Rieemper; der var og Valgard hin trædske, hans Broder Ulv Kargode, og hans Sønner.

Rut og Havskuld kom og til Brylluppet med stort Følge, med dem var Havskulds Søner Thorleif og Olaf, og Bruden og hendes Datter Thorgerd, der var overmaade smuk og fiorten Vintre gammel; og var med Bruden mange andre Qvinder.

Bruden sad midt paa Brudebænken, paa hendes ene Side hendes Datter Thorgerd, og paa den anden Thorhalla, Asgrim Ellidagrimsons Datter. Thorhild gif for Borde, og bar Maden ind med Bergthora. Thrain Sigfusson saae stivt paa Thorgerd Glumsdatter. Det saae hans Kone Thorhild, blev vred, og sang den korte Vise for ham:

Skiorste ere Skelerne,

Skalk er dig i Die,

Thrain! sagde hun. Han steeg strax frem over Bordet, og forkyndte Thorhills Skældsord: Ikke vil jeg, sagde han, have hendes kaade Mund eller Skældsord paa mig. Og vilde han ikke blive til Brylluppet, uden hun blev viist bort; og tog hun da derfra, og hver sad nu paa sin Plads, og de drukke og vare glade.

Da tog Thrain tilorde: Ikke vil jeg lægge Dølgemaal paa, sagde han, hvad mig er i Hu, thi vil jeg spørge dig Havskuld Dalakoldsøn, vil du give mig din Frænde Thorgerd til Ægte? Ikke veed jeg det, sagde Havskuld; ilde, tykkes det mig, eentes du med den, du havde tilforn! Men hvad Mand er

det ellers, Gunnar? Ikke vil jeg sige noget om Manden, svarede denne, thi han er mig paarørende; men tal du, Nial! thi alle troe dig. Det er om ham at sige, svarte Nial, at han er en meget riig Mand, og vel befaret i alle Maader, og en meget anseelig Mand; og kunne I derfor samtykke hans Valg.

Da sagde Havskuld: hvad er dit Raad, Broder Nut! Det kan du samtykke, svarede han, thi Manden er hendes Lige. De talte da om Giftermaalet, og alt blev afgjort. Derpaa stode Gunnar og Thrain op, og traadde for Brudebænken, og sprugte Gunnar Moder og Datter, om de vilde samtykke denne Forening. De sagde, ikke vilde de bryde den, og fæstede da Halgerd sin Datter. Derpaa skiftedes Fruentimmernes Sæde; og Thorchalla sad da mellem Brudene. Brylluppet gik nu vel frem, og da det var tilende, drog Havskuld vesterpaa, og Rangingerne hver til sit Hiem. Gunnar gav mange af Gæsterne Foræringer, og blev meget anseet. Halgerd tog ved at styre Huset, og var driftig og i megen Anseelse. Thorgerd tog ved Bestyrrelsen af Huset paa Griota, og var god Huusmoder.

Fem og tyvende Capitel.

Det var en Sædvane mellem Gunnar og Nial, at de hver sin Vinter kom til Gæst hos hinanden,

som Venner. Nu skulde Gunnar i Besøg hos Nial, og toge han og Halgerd til Bergthorsval. Helge og hans Hustru vare ikke hjemme. Nial tog vel imod Gunnars, og da de havde været der nogen Tid, kom Helge og Thorhalla hjem. Da gik Bergthora med Thorhalla til Bænken, og sagde: du maa give Rum for denne Kone. Ikke giver jeg Rum, svarte Halgerd, thi ikke vil jeg krybe i Krogen. Her vil jeg raade, sagde Bergthora. Derpaa kom Thorhalla til Sæde.

Bergthora gik for Borde med Vand til Hænderne. Halgerd tog hendes Haand, og sagde: ikke er der stor Forskiel paa din Skonhed og Nials; du har en skrubbet Negl paa hver Finger, og han er skiæggelos. Sandt er det! sagde Bergthora; men det lægger ingen af os den anden til Last; men ikke var Thorvald din Husbond skiæggelos, og dog raadde du hans Bane. Da sagde Halgerd: lidet gavner det mig at have den kiælfeste Mand paa Island, naar du ikke hævner dette, Gunnar! Han sprang op, stod fra Bordet, og sagde: Hiem vil jeg drage, og er det sømmeligt, at du trættes med dine Folk hjemme, og ikke i anden Mand's Huus, ogsaa har jeg Nial megen Hæder at takke, og vil jeg ikke lade mig ægge ved dine Forførelser. De droge nu hjem. Kom ihu, Bergthora! sagde Halgerd, at vi ikke skulde skilles saaledes. Bergthora svarede, at ikke skulde

hun baade ved det. Gunnar sagde intet dertil, og drog hjem til Hlidarende, og blev hjemme den hele Vinter, og om Sommeren indtil Althinget.

Ser og tyvende Capitel.

Gunnar reed til Thinge; men inden han reed hjemme fra, sagde han til Halgerd; vær du nu freddelig, medens jeg er borte, og tee dig ikke fiendsk, hvor Sagen er med mine Venner. Trolden tage dine Venner! sagde hun. Gunnar reed til Thinge, og saae, der var ikke et godt Ord at faae af hende. Nial reed og til Thinge med alle sine Sønner.

Medens de vare der, foregik følgende hjemme. Nial og Gunnar eiede Skov sammen i Raudasfrid: den var ikke udskiftet, og hver var vant, at hugge, som han behøvede, og talte den anden ikke derpaa. Halgerds Uvlskarl hed Kole; han havde været længe hos hende, og var et meget slet Menneske. En Huuskarl hos Nial og Bergthora hed Svarte; de leed ham vel. Bergthora sagde, han skulde drage til Raudasfrid at skove; og jeg skal faae Folk til at bringe Veddet hjem. Han var villig dertil, og drog strax derhen, og skulde være der i otte Dage. Der kom nogle Fattige til Hlidarende, østen fra Markarflot, og fortalte, at Svarte havde været i Rauda-

skrid, og skovet, og fældet meget Ved. Saa er Bergthora findet at rane mig dygtig, sagde Halgerd, thi skal jeg mage det saa, at han ikke hugger oftere. Ranveg, Gunnars Moder, hørte det, og sagde: Huusmodre have før været gode, skiondt de ikke have havt med Manddrab at skaffe. Hen gik Ratten; om Morgenens kom Halgerd Kole i Tale, og sagde: Jeg har et Arbeid i Tanke til dig; og gav ham et Baaben i Hænde, og sagde: drag til Raudaskrid, der møder du Svarte! Hvad skal jeg ham? spurgte Kole. Spørger du, svarte hun, der er en saa stor Sldgierningsmand? dræbe ham skal du. Det kan jeg vel, sagde Kole; men sandsynligt er, at jeg kommer til at bøde derfor med mit Liv. Enhver Ting kysker dig, sagde hun, og opfører du dig ilde mod mig, som haver forsvart dig allevegne; thi vil jeg faae en anden dertil, naar du ikke tør. Han tog Dren, og var meget vred, satte sig paa en Hest af Gunnars, og red, til han kom østpaa til Markarflot.

Der stod han af, og biede i Skoven, indtil de havde baaret Beddet bort, og Svarte var ene tilbage. Da løb Kole ind paa ham, og sagde: flere kunne hugge store Hug, end du! satte saa Dren i Hovedet paa ham, og gav ham Banehug. Derpaa reed han hjem, og meldte Halgerd Drabet. Hun sagde, saa skal jeg bestærme dig, at dig skal intet skade.

Kan være, svarte han, dog drømte jeg anderledes, inden jeg gjorde det Drab.

Nu kom Folk op i Skoven, og fandt Svarte myrdet, og bragte ham hjem. Halgerd sendte en paa Thinget at sige Gunnar Drabet. Han dablede ikke Halgerd i Sendemandens Nærværelse, og vidste man aldeles ikke, om det tyktes ham vel eller ilde. Noget efter stod han op, og bød sine Folk følge sig. De gjorde saa, og kom til Nials Telt. Gunnar sendte en ind at kalde Nial ud. Han kom strax, og gav de dem i Tale med hinanden. Gunnar sagde: jeg har et Mord at sige dig; og er min Hustru, og min Ulskarl Kole Skyld deri; men din Huuskarl Svarte er dræbt.

Nial taug, medens Gunnar sagde ham den hele Sag. Da sagde han: sørge maa du, at ikke lade din Kone gjøre, hvad hun vil. Selv skal du dømme, sagde Gunnar. Dyrt, svarte Nial, vil det blive dig at bøde Alt, hvad Halgerd bryder; og tør det andensteds drage værre Følger, end her, hvor Sagen er imellem os; og monne her dog meget mangle i, at Alt er vel; thi tør vi her vel behøve at mindes, at have tilsagt hinanden alt Godt; og er jeg vis paa, du vil handle vel; men du vil faae din Plage. Nial tog da Selvdom over Gunnar, og sagde: Ikke vil jeg tage denne Sag paa Riv; du skal giælde 12 Dre Selv; men det vil jeg tillægge, at om noget kom-

mer paa fra vort af, som du skal dømme, du da ikke sætter værre Dom. Gunnar betalte villigen Pengene, og reed fra Thinge.

Syv og tyvende Capitel.

Nial og hans Sønner kom hjem. Bergthora saae Pengene og sagde: vel er denne Sag bilagt, men ligesaa mange Penge skal ydes for Kose, naar Tid er. Gunnar kom hjem fra Thinget, og talte til Halgerd. Hun sagde, at bedre Mænd laae mangensteds ubødede. Gunnar svarede, at hun raadede for, hvad hun tog sig til, men han skulde raade for, hvad Ende Sagen tog. Halgerd gjorde sig idelig til af Koles Drab; det tykkedes Bergthora ilde om. Nial tog op med sine Sønner i Thorolfsfield, at ordne Tingene. Samme Dag hændte det, som Bergthora stod uden for, at hun saae en Mand ride til Gaarden paa en sort Hest. Hun blev staaende; Manden kiendte hun ikke, han havde et Spyd i Haanden, og en Daggert i Beltet. Hun spurgte om hans Navn. Jeg hedder Atle, sagde han. Hvorfra han var? Fra Ostfiord! hvorhen han vilde? Jeg er uden Tjeneste, svarte han, og agtede at søge Nial og Skarphedin, at spørge, om de vilde tage mig an? Hvad Arbeid er du dygtig til? spurgte hun.

Jeg er en Agerdyrker, gav han til Svar, og er vel duelig til adskilligt Andet; men ikke vil jeg dølgge, at jeg er en haard Mand af Sind; og have mange ikke fareet vel ved mig. Ikke lægger jeg dig til Last, at du ingen Nidding er, sagde hun. Har du noget at fige her! spurgte han da. Jeg er Nials Hustru, svarte hun, og raader jeg ikke mindre for Thyndet end han. Vil du tage mig i Tjeneste? spurgte Atle. Jeg vil giøre et Forsøg med med dig, svarede hun, naar du vil udføre, hvad jeg foreskriver dig, om jeg saa vil sende dig ud paa Manddrab. Du har saamange Folk, sagde han, at du ikke har mig behov til Sligt. Det bestemmer jeg, som jeg vil, svarte hun. Lad os være enige om det, sagde Atle; og tog hun ham an.

Nial kom hjem med sine Søner, og spurgte Bergthora, hvad det var for en Mand? Han er din Huuskarl, sagde hun, jeg har taget ham an, og siger han, at han er nævenyttig. Raff til sin Gierning tør han være, svarte Nial; men om det bliver Gavnsgierning, veed ikke jeg. Skarphedin syntes godt om Atle. Om Sommeren reed Nial til Things. Gunnar var paa Thinget. Nial tog sine Penge frem. Hvad er det for Penge, Fader! spurgte Skarphedin. Det er de Penge, svarte Faderen, som Gunnar betalte mig for vor Kole forrige

Sommer. Det tør komme dig til Nytte, sagde Skarphedin, og smilte.

Attte og tyvende Capitel.

Engang spurgte Atle Bergthora, hvad han den Dag skulde tage sig fore. Jeg har udtænkt Noget for dig at gjøre, sagde hun. Du skal drage ud at søge Kole, indtil du finder ham; thi nu skal du dræbe ham, hvis du vil efterkomme min Villie. Det er, som det bør være, sagde Atle, thi vi ere begge onde Menneffer; og skal jeg angribe ham saa, at een af os skal lade sit Liv. Deri gjør du vel, sagde hun, og skal du ikke have gjort det for Intet. Han tog sit Bærge, og sin Hest, og reed op til Skiotslide, og mødte der Folk, som kom fra Hlidar-ende, og havde hiemme østpaa i Mørk. De spurgte, hvor Atle agtede sig hen. Han sagde, han skulde ride at søge et Dg op. De sagde, det var lidet Grinde for en saadan Arbeider; dog var det bedst at spørge dem derom, der havde vandret i Nat. Hvem er det? spurgte han. Bigakole, Halgerds Karl, sagde de, kom fra Sæteren nylig, og har vaaget hele Natten. Ikke veed jeg, om jeg skal torde gaae til ham, sagde Atle, han er ond af sig, og kan

være, jeg lod andres Skade være mig en Barsel. Underledes seer du ud til, end at du skulde være ræd, sagde de, og viste ham til Kole.

Han pidffede nu paa sin Hest, og reed stærkt til. Da han nu mødte Kole, sagde Atle til ham: hvor gaaer det med med dit Læs? Det kommer ikke dig ved, Drog! var Svaret, heller ikke nogen fra dit af. Da staaer dig et svært Arbeid for, sagde Atle, og det er at døe. Nu stødte han til Kole med Spydet, og traf ham midtpaa. Kole svingede Dren imod, men hug feil, faldt baglænds over, og døde strax. Atle reed nu, til han fandt Arbeidere af Halgerds, og sagde, flynder jer op til Koles Hest, og passer paa Kole; thi han er falden bag af, og er død. Har du dræbt ham? sagde de. Saa vil det synes Halgerd, som han ikke er selvdød, svarede Atle.

Derpaa reed han hjem, og fortalte Bergthora det. Hun takkede ham for denne Gierning og de Død, han havde brugt. Ikke veed jeg, hvad Nial vil tykkes derom, sagde Atle. Vel vil han tage det op, sagde Bergthora, og vil jeg sige dig det til Mærke derpaa, at han har til Thinge medbragt den Trælsbod, vi fik forrige Paar, og vil den nu blive for Kole. Men skøndt Sagen bliver bilagt, skal du dog vogte dig, thi Halgerd vil intet Fordrag holde. Vil du sende til Nial, og lade ham Drabet vide?

sprægte han. Ikke vil jeg det, sagde hun, jeg saae heller, Kole blev ubødet.

Halgerd fik Koles Drab, og Atles Dale at vide, og sendte nu til Thinget, at melde Gunnar Drabet. Han svarede lidet, og sendte en at melde Nial det. Nial svarte intet. Skarphedin sagde da: Nu ere Trællenes Bedrifter langt større, end de før have været; da sloges de, og syntes det ingen Ting, nu dræbes de indbyrdes; og smiilte han. Nial rykkede en Pung ned, som hang oppe i Teltet, og gik ud. Hans Søner gik med hen til Gunnars Telt. Skarphedin sagde til en Mand, der stod i Telt døren: sig du til Gunnar, at min Fader vil tale med ham. Manden gjorde saa. Gunnar kom strax ud, og tog vel mod Nial. De talte nu sammen, og Nial sagde: Ild er det gaaet; min Hustru skal have brudt Fred, og ladt dræbe din Huuskarl. Ikke skal hun have Dødel derfor, sagde Gunnar. Døm du nu i Sagen, sagde Nial. Det skal jeg, sagde Gunnar; saa vil jeg lade Svarte og Kole gaae lige op mod hinanden; du skal give mig tolv Dre Sølv. Nial tog Pungen, og flyede Gunnar, som kiendte Pengene, at de vare de samme, han havde givet. Nial gik tilbage til sit Telt, og var der ligesaa god Forstaaelse mellem dem siden, som ellers. Da Nial kom hjem, talte han Bergthora til; hun sagde, hun vilde aldrig vige

for Halgerd. Halgerd klagede meget til Gunnar, fordi han havde vilagt Drabsagen; han svarede, han skulde aldrig forandres mod Nial eller hans Sønner. Hun ivredes meget; Gunnar agtede ikke derpaa. Næste Aar sørgedes der for, at intet forefaldt.

Ni og tyvende Capitel.

Om Vaaren sagde Nial til Atle: Jeg vilbe, du skulde drage tilbage til Østfiord, at ikke Halgerd skal sætte Maal for dit Liv. Ikke er jeg ræd for det, sagde Atle, og vil jeg helst være herhjemme, naar jeg har Valg. Det er dog ikke raadeligt, svarte Nial. Mig tykkes det bedre, gientog Atle, at være i dit Huus, end at skifte Hyrehosbond; men det vil jeg bede dig, hvis jeg bliver dræbt, at der ikke bødes Trælsbod for mig. Du skal blive bødet, som en fri Mand, svarte Nial; men Bergthora, mener jeg, lover dig, hvad hun vil holde, at der skal komme Mandehævn for dig. Han blev da taget mellem Tyendet.

Halgerd sendte, Gunnar uafvidende, en Mand vestpaa til Biarnarfiord efter Bryniolf Rosta, hendes Frænde, Svans uægte Søn; et meget ondt Menneske. Halgerd sagde, han var vel skiftet til Holskarl. Bryniolf kom. Gunnar spurgte, hvor

han vilde hen? Han svarte, han skulde blive der. Ikke vil du bedre vort Hiem, efter hvad mig er sagt om dig, svarte Gunnar; men ikke vil jeg vise Halgerds Frænder bort, dem hun vil have om sig. Gunnar var lidet fortrolig med ham, men ikke ublid; og gik det saa til hen ad Thinget.

Gunnar reed til Things med Kolskæg; og da de kom der, fandt de Nial og hans Sønner, og var alt godt imellem Gunnar og dem. Vergthora sagde til Atle, tag du op til Thorolfsfield, og arbejd en Uge der. Han drog did, var der i London, og brændte Kul i Skoven. Halgerd sagde til Bryniolf, mig er sagt, at Atle ikke er hjemme, og tør han være paa Arbeid i Thorolfsfield. Hvad tykkes dig rimeligst, han bestiller? spørger Bryniolf. "Noget i Skoven!" "Hvad skal jeg ham?" "Dræbe ham." Bryniolf blev taus. Mindre vilde Thiofstolf være ræd for at dræbe Atle, hvis han levede, sagde Halgerd. Ikke skal du behøve at ægge mig meget, svarte Bryniolf, tog sine Vaaben, og sin Hest, og reed til Thorolfsfield.

Der saae han en stor Kulrøg øst for Gaarden, reed der ad, stod af Hesten, bandt den, og gik, hvor Røgen var stærkest. Nu saae han, hvor Kulmilen var; der stod en Mand ved, som havde sat sit Spyd paa Jorden hos sig. Bryniolf gik alt med Røgen ned paa ham, men han var ivrig i sit Arbeid,

og saae ham ikke. Bryniolf hug ham i Hovedet med sin Dre; han vendte sig saa stærkt, at Bryniolf slap Dren; Atle greb sit Spyd, og skød efter ham; Bryniolf kastede sig ned paa Jorden, og Spydet fløi over ham. Vel nu for dig, jeg ikke var bered, sagde Atle, og vil det nu tykkes Halgerd godt, naar du siger hende min Død; men det er min Trøst, at du snart vil saae samme Skiel; men tag du din Dre, som her var. Bryniolf svarede ham intet, men tog ikke Dren, før han var død, reed saa hjem til Thorolfsfiel, og meldte Drabet, og siden hjem at berette det til Halgerd.

Tredivte Capitel.

Halgerd sendte Bud til Bergthorsval, og lod Bergthora sige, at nu var Koles Drab giengieldt; siden sendte hun til Thinge til Gunnar, at melde ham Atles Drab. Gunnar stod op, og Kolfteg med ham. Til liden Gavn ere dig Halgerds Frænder, sagde Kolfteg. De gik at opsoge Nial. Gunnar sagde: Jeg har Atles Drab at melde dig, nævne nu Drabsmanden, og lagde til: Nu vil jeg byde dig Bod for ham, og skal du selv dømme. Saa have vi vedtaget, sagde Nial, at ikke lade os giøre uenige; men dog vil jeg ikke regne denne Mand for en Træl.

Gunnar bifaldt det, og fremrakte Haanden. Nial kaldte Vidner, og blev det saaledes afgjort. Skarphedin sagde, ikke laeder Halgerd vore Huuskarle døe af Ude. Saa monne din Moder agte, svarte Gunnar, at det skal gaae lige op mellem Gaardene. Der er formeget Spor af, svarte Nial; derpaa satte han Bøderne til 100 Dre Sølv. Gunnar betalte det strax. Mange, som hos stode, meente, det var store Bøder. Gunnar blev vred, og sagde; fuld Bod er bødet for dem, der ikke vare dygtigere Mænd, end Atle var.

De reed nu hjem fra Thinget. Da Bergthora saa Pengene, sagde hun til Nial: Du tykkes nu at have holdt dit Ord; men end er mit tilbage. Ikke gøres behov, svarte Nial, at du indfrier det. Anderledes har du formodet, svarte hun, og saa skal det blive. Halgerd sagde til Gunnar: Haver du gjeldet for Atles Drab hundrede Dre Sølv, og gjort ham til fri Mand? fri var han fød, svarte Gunnar; og ikke vil jeg gjøre Nials Folk til Ubodemænd. Gens er det med Jer to, svarte hun, thi I ere Ricerlinger begge. Det vil vise sig, svarede Gunnar, og var han da længe ublid imod hende, indtil hun gav efter for ham. Det øvrige Aar var det stille, og forsøgede Nial ikke sit Lyende den Aar. Om Sommeren drog de til Thinget.

En og tredivte Capitel.

J Nials Huus var en Mand, ved Navn Thord, Søn af en Frigiven. Hans Fader Sigtryg Usgers Frigivne, druknede i Markaflob, og var Thord siden hos Nial. Han var en stor og stærk Mand, og havde opfostret alle Nials Sønner. Han havde Tanker til Nials Slægtning Gudfin Thorolfsbatter, som var Huusholderesse der paa Gaarden, og var hun da frugtsommelig. Bergthora gav sig i Tale med Thord, og sagde: Du skal tage hen at dræbe Bryniolf, Halgerds Frænde. Ikke er jeg en Drabsmand, sagde han, men dog vil jeg gjøre, som du vil. Saa vil jeg, sagde hun.

Han tog da op til Hlidarende, lod Halgerd kalde ud, og spurgte: hvor Bryniolf var? Hvad vil du ham? svarte Halgerd. Jeg vil, han skal sige mig, hvor han har giemt Atles Lig; mig er sagt, at han har slet besørget det. Hun viste ham til Bryniolf, og sagde, han var i Agretunge neden for Gaarden. Vogt du dig, sagde Thord, at det ikke gaaer ham som Atle. Ikke er du nogen Drabsmand, svarede Halgerd, og har det intet at betyde, at J mødes. Aldrig har jeg seet Mandeblob, og veed jeg ikke, hvorledes jeg vil blive tilmode derved, svarte Thord, og reed med en Fart fra Tosten, ned til Agretunge.

Ranvig, Gunnars Moder, havde hørt paa deres Samtale. Meget tærger du ham, Halgerd! sagde hun, og anseer jeg ham for en uforsagt Mand, hvad din Frænde tør fornemme.

Bryniolf og Thord mødtes paa Veien. Værg du dig, Bryniolf, sagde Thord, ikke vil jeg bruge Nidingsfærd imod dig. Bryniolf reed til Thord, og hug til ham. Thord hug imod med sin Dre, og hug Skaftet over, tæt ovenfor Hænderne paa Bryniolf; hug saa strax igien, ramte ham i Brystet, og hug igiennem. Bryniolf faldt da baglænds, og var strax død. Thord traf en Faaredriver af Halgerds, og vedgik Drabet for ham, sagde, hvor Bryniolf laae, og bad ham berette Halgerd det. Saa reed han til Bergthorsval, og sagde Bergthora og andre Drabet. Til Lykke med din Riækhed, sagde hun. Faarevogteren sagde Halgerd Drabet. Hun blev hister derover, og sagde, der skulde komme meget ondt af, hvis hun maatte raade.

To og tredivte Capitel.

Nu kom Tibenderne til Thinge, og lod Nial sig dem sige tree Gange, og sagde da: Flere blive nu Drabsmænd, end jeg ventede. Skarphedin svarte:

Den Mand har været snar til at bøde, som har ladet sit Liv for vor Fostersfader, der aldrig har seet Mandeblood; og monne mange mene, at vi Brødre før maatte have giort dette, efter det Sindelag vi have. Snart tør du komme saavidt, at slikt mon hænde dig, sagde Nial; dog vil Nødvendigheden drive dig dertil. De gik da at møde Gunnar, og sagde ham Drabet. Gunnar svarte, at der var lidet tabt i den Karl, men dog var han fri Mand. Nial bød ham strax Forlig, og han tog derimod, og skulde han selv dømme; han satte da strax 100 Dre Sølv til Bød. Nial betalte paa Stedet, og vare de saa forligte.

Tred og tredivte Capitel.

Der var en stor Søfarer, ved Navn Sigmund Lambson, en meget beleven og smuk Mand, stor og stærk, en stolt Karl, og en god Skiald, og vel oplært i de fleste Idrætter; men meget urolig, spotteskier, og fræk. Han kom østfra til Hornesfiord; hans Stalbroder hedde Skiald, han var trættekier og ond at omgaaes. De fik Heste der, og reed fra Hornesfiord til Hlidarende i Fliotslid. Gunnar tog vel imod dem; og bad Sigmund, der var hans

nærbeflægtede, blive der om Vinteren. Sigmund svarede: at han tog derimod, naar hans Fælle Skiold maatte være der med. Saa er mig sagt om ham, sagde Gunnar, at du ikke bliver bedre ved hans Selskab, og kunde du dog trænge til Forbedring; her er og farligt at være, og vil jeg raade mine Frænder, at de ikke lade dem opægge ved min Hustru Halgerds Tilskyndelser, thi hun tager sig mange Ting for, der ikke er efter min Villie. Den er angerløs, der advarer, sagde Sigmund. Da er Raadet at følge, svarte Gunnar; men meget vil du blive fristet; thi hold dig stedse til mig, og lyd mine Raad.

Gæsterne vare meget om Gunnar. Halgerd gjorde meget af Sigmund, og kom det saa vidt med deres særdeles Godhed, at hun gav ham Foræringer, og pleiede ham ikke mindre end sin Husbond, og talte mange derom, og kunne ikke forstaae, hvad der monne være under.

Halgerd sagde til Gunnar: Ikke har jeg godt ved at være tilfreds med de hundrede Dre Sølv, som du tog for Bryniolf, min Frænde, og høvner jeg min Slægt ligesuldt, hvis jeg kan. Gunnar svarede, at han ikke vilde verle Død med hende, gif bort, traf Kolfæg, og sagde til ham: rid du hen til Nial, og siig ham, at Thord maa tage sig vare, skiondt Sagen er forligt; thi ikke troer jeg Freden. Kolfæg

reed med dette Budskab til Nial, der sagde det til Thord, og da Kolskeg reed hjem, takkede Nial ham og Gunnar for deres Trofasthed.

Fire og tredivte Capitel.

Engang stod Thord og Nial udenfor. Paa Tosten pleiede der at gaae en Gedebuk, som ingen torde drive bort. Underlige Ting hændes nu, sagde Thord. Hvad seer du da, der synes dig saa underligt? spurgte Nial. Jeg synes, Bukken ligger her i Vandstedet, sagde Thord, og er ganske blodig overalt. Nial sagde, der var ingen Buk, og ingen Ting. Hvad er det da? sagde Thord. Din Død tør være nær, og du have seet dit Varsel, svarte Nial, thi tag du dig vare. Ikke hjælper mig det, hvis Døden er mig bestemt, sagde Thord.

Halgerd gav sig i Tale med Thrain Sigfusson, der var gift med hendes Datter Thorgerd; Da vilde jeg ansee dig for min Maag, sagde hun, naar du dræbte Thord Sigtrygson. Ikke vil jeg det giøre, sagde han, thi da vilde jeg faae min Frænde Gunnars Brede; og vilde det komme dyrt at staae, thi det Drab vilde snart blive hævnnet. Hvo skulde hævne det! sagde hun, mon den gamle

Skæggesløs? Ikke det, svarte Thrain, men hans Sønner tør hevne det. Siden talede de længe sagte, og vidste ingen, hvad de havde at raadslaae om.

Engang traf det, at Gunnar og hans Broder var ikke hjemme. Da kom Thrain fra Griota. Halgerd sad ude, med Skiold og Sigmund. Da sagde hun, I to Stalbrødre Sigmund og Skiold have lovet at dræbe Thord Sigtrygsen, og du, Thrain! at være tilstede. De vedgik alle, at de havde lovet hende det. Nu skal jeg give Eder Raad dertil, sagde hun. I skalde ride til Hornafjord efter Eders Penge, og komme tilbage, naar Thinget er begyndt. Thi vare I hjemme, vilde Gunnar have, I skalde ride til Thinget med ham. Naar saa Nial og hans Sønner og Gunnar ere til Thinget, da skulle I dræbe Thord. De lovede, at dette Raadslag skalde iværksættes, derpaa lavede de dem til at drage østpaa til Fiorden, og agtede Gunnar ikke derpaa, men tog til Thing.

Nial sendte Thord østpaa under Dfiold, og befalte ham at blive een Nat borte. Han drog did, og kunde han ikke komme tilbage østfra; thi Flommen var saa stærk, at der var Uvei langt omkring. Nial biede paa ham en Nat, thi han havde i Sirde, at han skalde redet med ham til Thinget. Derpaa sagde han til Bergthora, at hun skalde sende Thord

til Thinget, saasnart han kom hjem. To Nætter derefter kom Thord østfra. Bergthora sagde ham, at han skulde til Things, men først skulde han ride op til Thorolfsfeld, og see der til Gaarden, og ikke blive der længere end een Nat eller to.

Fem og tredivte Capitel.

Sigmund og hans Staldbroder kom hjem østfra. Halgerd sagde dem, at Thord var hjemme, men han skulde snart ride til Thinge efter faa Næters Frist; hvorfor I kunne gjøre det af med ham nu; men gaaer det forbi, naae I ham ikke. Der kom Folk fra Thorolfsfeld til Hlidarende, og sagde Halgerd, at Thord var der. Halgerd gik da til Thrain Sigfusson, og sagde: Nu er Thord paa Thorolfsfeld, og nu er Leilighed for Eder at dræbe ham, naar han tager hjem. Det vil vi gjøre, sagde Sigmund: de gik da ud, toge deres Vaaben og Heste, og rede i Veien for ham. Sigmund sagde til Thrain: Nu skal du ikke tage Deel heri; thi ikke gøres vi alle behov. Det vil jeg ei heller, sagde han. Lidt efter reed Thord dem imøde. Giv dig! sagde Sigmund til ham: thi nu skal du døe. Ikke gjør jeg det, sagde Thord! kom du til Enekamp mod mig! Det

gør jeg ikke, sagde Sigmund: vi vil have Gavn af, at vi ere flere; og ikke er det selfomt, at Skarphedin er saa stridbar; thi det siges: at Fierdeparten arves efter Fosterfaderen. Det torde vel være, sagde Thord: thi Skarphedin tør høvne min Død.

Nu søgte de ind paa ham, og han brød et Spyd for hver af dem, og værgede han sig vel; da hug Skiold Haanden af ham, men han forsvarede sig nogen Tid med den anden; indtil Sigmund stak et Spyd igiennem ham; da faldt han død til Jorden. De bare Jorb og Steen paa ham. Thrain sagde: en ond Gierning have vi her gjort, og ville Nials Sønnen tykkes ilde derom, naar de det spørge.

De rede nu hiem, og sagde Halgerd det; hun var glad ved Drabet; da sagde Ranvig, Gunnars Moder: det siges, at Drabsmanden har kun en stakket Glæde; og tør det blive saa her, skiondt Gunnar vil rede dig ud af denne Sag; men hvis Halgerd sætter dig end een saadan Flue i Hovedet, da vil det blive din Bane. Halgerd sendte en til Bergthorsval at melde Drabet, og en anden til Thinge, at berette Gunnar det. Bergthora sagde, at hun ikke vilde overvælde Halgerd med Skiældsord derfor, thi det var ingen Ævne for saa vigtig en Sag.

Sex og tredевte Capitel.

Der kom en Sendemand til Thinge, at mælde Gunnar Drabet; da sagde Gunnar, ilde er her skeet, og ikke er mig kommet værre Tidende for Dre; dog vil vi skynde os hen at finde Nial, og veed jeg, at han vil fare vel imod mig, skiondt det vil harme ham meget. De ginge da hen at opsøge Nial, og kaldte ham ud til Samtale med dem. Han gik strax ud til dem, og var der fra først af ingen anden tilstede end Kollfeg. En ond Tidende har jeg at sige dig, sagde Gunnar, Thord Sigtrygsons Drab, og vil jeg byde dig Selvdom for Drabet. Nial blev taus en Stund, derpaa sagde han: Vel er sligt budet, og tager jeg derimod; og er der ingen Tvivl om, at jeg vil have Daddel af min Kone og mine Sønner derfor; thi dem vil det meget mistykses; dog vil jeg prøve det; thi jeg veed, jeg har med god Mand at gjøre, og ikke vil jeg, at vor Venfjabsbrud skal komme fra mig. Vil du, at dine Sønner skulle være med? sagde Gunnar. Nei, svarte Nial; thi ikke ville de rygge det Fordrag, som jeg indgaaer; men er de tilstede, ville de ikke gjøre dertil. Det tør saa være, svarte Gunnar: raad du da ene. De gave da hinanden Haand, og forligedes vel og snart. Da sagde Nial: To hundrede Dre Sølv sætter jeg; og vil du maaskee finde det meget. Ikke finder jeg

det formeget, svarte Gunnar, og gik lige til sit Telt.

Nials Søner kom hjem, og spurgte da Skarphedin, hvor de mange Penge kom fra, som hans Fader stod med. Nial sagde: Jeg siger Eder Eders Fosterfader Thords Drab, og have vi, Gunnar og jeg, forligt den Sag; og haver han bødet dobbelt Mandebod for ham. Hvo har dræbt ham? spurgte Skarphedin. Sigmund og Skiold, svarte Nial; men Thrain stod hos. Megen Magt synes de at have troet fornøden; men naar kommer det da saa vidt, at vi skal tage Haand i? sagde Skarphedin. Det tør snart skee, sagde Nial, og skal du ikke blive holdet derfra; men dog ligger mig megen Lag paa, at I ikke rygge dette Forliig. Det skal vi efterkomme, sagde Skarphedin; men skulde der komme noget nyt paa med Sigmund, skulle vi komme det gamle Fiendskab ihu. Ikke skal jeg da lægge mig imellem, sagde Nial.

Syv og tredivte Capitel.

Nu reed Folk fra Thinge; da Gunnar kom hjem, sagde han til Sigmund: Mere Ulykkes Mand

er du, end jeg tænkte, og bruger du dit Pund ilde; dog haver jeg forliget dig med Nial og hans Sønner; lad nu ikke ny Fluere komme dig i Hovedet; thi ikke er du mig liig af Sind; du farer med Spot og Had, som ikke er min Hu, og kommer du derfor vel tilrette med Halgerd, da I ere mere eensfinede. Gunnar taledede ham til en lang Stund; han svarede vel, og sagde, han skulde herefter mere lyde hans Raad, end hidindtil; hvilket Gunnar forfikkrede, vilde blive ham selv best. Venfkaftet varede ved mellem Gunnar og Nial, skiondt der var liden Forstaaelse imellem de øvrige.

Det traf, at der kom Dmløbersker til Hlidar-ende fra Bergthorsval; det var Sladderkiærtinger, der meest fare med Squalder. Halgerd havde et Fruerbuur, hvor hun gierne sad; der var og Thorgerd, hendes Datter, og Thrain og Sigmund, og adskillige Fruentimmer; hverken Gunnar eller Kolfseg var tilstæde. Disse Dmløbersker gik ind i Fruerbuuret. Halgerd hilfede dem, og lod dem give Plads, og spurgte om Nytt. De sagde, de vidste intet. Halgerd spurgte da, hvor de havde været om Natten? De sagde, paa Bergthorsval. Hvad havde Nial for? spurgte hun. Han havde meget travelt med at sidde ørkesløs, sagde de. "Og hvad gjorde hans Sønner, der troe sig ypperlige Mænd?" "Store nok ere de af Væxt; men stort har de ikke prøvet

endda. Skarphedin hvæsfede en Dre; Grim skæf-
 tede et Spyd; Helge naglede Hialtet fast paa et
 Sværd; Havsskuld gjorde Haandtag fast paa et
 Skiold." "Saa har de noget Stort for." "Ikke vide
 vi det." "Men hvad gjorde da Nials Folk." "Hvad
 somme af dem gjorde, veed vi ikke; een agede Møg
 ud paa en Bakke!" "Hvortil skulde det?" "Saa vorede
 det bedre der, end andensteds, sagde Karlen." "Laa-
 belig er da Nial, sagde Halgerd, han som ellers
 veed Raad for Alt. Hvorfor det? spurgte de. Det
 skal jeg sige som sandt er, blev hun ved: at
 han ikke lader sit Skiæg giøde, at det kunde vore,
 og han kunde blive som andre Mandfolk; og vil vi
 derfor kalde ham den gamle Skiæggesløs, og hans
 Sønner Møgskæglinge; og sæt os nu det paa Bers,
 Sigmund, at vi kan have noget Godt af, du er
 Skiald! Jeg er rede, sagde Sigmund, og sang
 følgende:

Siig, Høgens Herfferinde!
 Hvortil mon Hank i Skiolde
 De meget mislig raadde
 Møgskæglinger vel fæste?
 Ei Skulerne dem skulle
 De Skiændsord dog unddrage
 Du Svaners Vænges Bidie!
 Vi her mod dem ubklæffe.

Den gamle gierne vider
 Midqvadene, vi giøre,
 I ledig Time lære
 Lad gamle Skiagløs Qvadet!
 Dem Guldet's Giver kalder
 Med Navne alt for gode;
 Mig de maa altid vente
 Møgskiaglinger at hedde.

Møgskiaglinger mon være
 Meest værbigt Navn de Knøse,
 Skiondt Freden, Udling fæsted,
 Fortroden her jeg bryder;
 Og gamle Gubbe Navnet
 Jeg vil i Korthed give;
 Han Skiagløs skal herefter
 Til Skam bestandig kalbes.

En kostelig Mand est du, sagde Halgerd, som du
 føier mig.

Da kom Gunnar ind til dem; han havde staaet
 uden for Fruerburet, og hørt hele Squalderen; De
 bleve meget forvirrede, da de saae ham komme ind,
 og alle bleve tause, saa hoi Skoggerlatter der nys
 havde været. Gunnar var meget vred, og sagde
 til Sigmund: En taabelig Mand er du og ildraa-
 dig; du skielder Nials Sønner, og hvad værst er,
 ham selv, ikke at tale om, hvad du har brudt mod
 dem tilforn, og mon dette vorde din Død. Men
 hvis nogen Mand efterfiger hans Ord eller Qvad,

skal han bort af min Gaard; og dog have min Brede. Derpaa gif han bort, og vare de alle saa rædde for ham, at ingen torde gientage Hadingsordene.

Dmloberskerne sagde nu til hinanden, at de vilde faae Betaling af Bergthora, hvis de sagde hende dette; de gif da siden derned, og fortalte hende det i Løndom uanmodet. Ved Maaltidet sagde Bergthora: Eder er givet en Gave, Fader og Søner, at I blive Uslinge, hvis I ikke giengielde den. Hvad er det for Gave? spurgte Skarphedin. I, mine Søner, ere alle om een Gave, svarede hun; I ere kaldede Møgskæglinge, men min Husbond, den gamle Skæglos. Ikke ere vi Qvinder, sagde Skarphedin, at vi skulle vredes ved Alting. Dog vredes Gunnar paa Eders Begne, svarte Bergthora, og holdes han for en from Mand; og hævne I ikke dette, da hævne I ingen Forhaanelse. Det morer vor gamle Moder, sagde Skarphedin, og smilte; dog brast Sveden ud paa hans Pande, og der brød røde Pletter ud paa hans Kinder, som der aldrig pleiede. Grim taug, og beed sig i Løben. Helge forandredes ikke derved, og talte ikke. Havskuld gif ud med Bergthora. Han kom ind igien, og snøs meget. Nial sagde: Den kommer og med, der farer seent, Kone! og gaaer det saa med mange

Ding, skiondt Folk harmes derved, at Fornærmelse
føder Tvist, naar den hævnes.

Men om Aftenen, da Nial var kommen i sit
Sengelukke, hørte han, at en Dre rørte ved Pane-
let, og klang derved, og saae, at Skiolbene vare
borte, som hang over et andet Sengelukke. Hvo
har taget vore Skiolde bort? spurgte han. Dine
Sønner gik ud med dem; svarte Bergthora. Da tog
Nial hastig sine Sko paa, gik ud paa den anden
Side af Huset, og saae Sønnenne storme op ad
Høien. Hvorhen Skarphedin? spurgte han! At
søge dine Faar, var Svaret. Ikke monne I da
have væbnet Eder, havde I det i Sinde, sagde Nial:
og tør I have andet Grinde. Finde vi ikke Faa-
rene, svarte Skarphedin, skulle vi fange Lar, Fa-
der! Godt vil det da være, om Fangsten ikke gaaer
Eder af hænde, sagde Nial. De fore deres Vej,
og Nial gik til sin Hvile. Til Bergthora sagde
han: Dine Sønner ere nu alle i Baaben, og maa
du have opægget dem til Noget. Hiertelig skal jeg
takke dem, hvis de sige mig Sigmunds Drab, sva-
rede Bergthora.

Otte og trediyte Capitel.

Nu droge Nialsonnerne op til Fliotslide, og var om Natten ved Lide, og nærmede sig mod Morgen Hlidarende. Samme Morgen stod Sigmund og Skiold op for at gaae til Stodhestene. De havde Bidsler med, toge Heste paa Tosten, og rede bort. De fandt Stodhestene imellem to Bække. Skarphedin blev dem vaer, thi Sigmund var i affarvede Klæder. Seer J. sagde han, den røde Svend; de saae til, og sagde, de saae ham. Da sagde Skarphedin: Du skal ikke være med her, Havskuld! thi ofte sendes du ene uvarlig hid; og jeg har udseet mig Sigmund; thi det anseer jeg for Mandsdaad, men Grim og Helge skulde veie Skiold. Havskuld satte sig da ned. De andre gif, til de naaede dem. Skarphedin sagde til Sigmund: Tag dine Vaaben, og værg dig; det er nu mere nødvendigt, end at quæde Nidqvad om os Brødre. Sigmund tog sit Værge; imidlertid ventede Skarphedin. Skiold vendte sig mod Helge og Grim; og sloges de ivrigen. Sigmund havde Hielm paa Hovedet, og Skiold paa Siden, og Spyd i Haanden; han vender sig mod Skarphedin, og kaster til ham med Spydet; det kom i Skioldet. Skarphedin hugger Spydstagen sønder, løfter Dren, og hugger til Sigmund, og kløver Skioldet ovenfra ned paa den anden Side af Haandtaget. Sigmund

løfter Sværdet mod Skarphedin, og hugger i Skioldet, saa Sværdet blev siddende. Skarphedin breiede Skioldet saa fast, at Sigmund slap Sværdet. Skarphedin hug til Sigmund med sin Dre, Kimmigyi. Sigmund var i Pantser; Dren traf ham i Arlen; Skarphedin hug Skulderbladet af ham, og trak Dren til sig. Sigmund sank i Knæ, men sprang strax op igien. Knælt for mig har du alt, sagde Skarphedin; men du skal falde i din Moders Favn, inden vi skilles. Ikke er det, sagde Sigmund. Skarphedin hug nu paa Hielmen, og gav Sigmund Banehug.

Grim hug Benet af Skiold, i Bristlebet, men Helge stødte Sværdet igiennem ham, og blev det hans Bane. Skarphedin saae Halgerds Faarehyrde; han havde hugget Hovedet af Sigmund, gav Faarehyrden det, bad ham bringe det til Halgerd, og sige: hun maatte kiende, om det Hoved havde digtet Midqvad om dem, og sang da følgende:

Det Hoved giv du Halgerd
 Med disse Ord i Hænde:
 Hun som til vore Baaben
 Mon første Dphav vare!
 Jeg venter, hun vel kiender,
 Ved grant det at beskue,
 Hun siner samme Hoved
 Som Hadingsord fremførte.

Faarehyrden kastede Hovedet, saasnart de flittedes ad; thi han torde ikke, saalænge de lsaae ham. De reed nu, til de fandt Folk nede ved Markarflot, og sagde dem, hvad skeet var. Skarphedin lyste Sigmunds Drab sig tilhænde; og Grim og Helge Skiolds Drab. De droge nu hjem, og mældte Nial, hvad skeet var. Han svarede: Held Eders Daad! Ikke skal her være Selvdom over dette.

Faarehyrden kom hjem til Hlidarende, og sagde Halgerd denne Tidende, og at Skarphedin havde givet ham Sigmunds Hoved ihænde, og bedet ham flye hende det; men at han torde ikke, da han ikke vidste, hvorledes hun vilde optage det. Det gjorde du ilde i, sagde Halgerd: jeg skalde bragt Gunnar det, og maatte han da have hævnnet sin Frænde, eller bære hver Mands Daddel.

Nu gik hun til Gunnar, og sagde: Jeg mælder dig din Frænde Sigmunds Drab, og har Skarphedin dræbt ham, og villet lade mig bringe Hovedet. Det maatte han vente sig, svarte Gunnar, thi ikke lykkes ondt Raad; og have I begge tit behandlet hinanden fiendtlig.

Gunnar gik nu bort; han lod ikke Drabsfag anlægge, eller noget videre skee. Halgerd mindede ofte derom, og sagde, Sigmund laae ubødet; Gunnar agtede ikke derpaa. Tre Thing ginge hen, som Man troede, han vilde sagsøge i. Da traf der

Gunnar en vanskelig Sag, som han ikke vidste, hvorledes han skulde tage op. Han reed da hen til Nial, der tog vel mod ham. Jeg er kommet, at søge godt Raad hos dig i en vanskelig Sag, sagde Gunnar. Vel er du det værd, sagde Nial, og raadde ham saa. Nu stod Gunnar op, og takkede ham; da sagde Nial: Længe har din Frænde Sigmund været ubødet; længe er bødet for ham, svarte Gunnar, dog vil jeg ikke flyde denne Hæder fra mig med egen Haand. Gunnar havde aldrig talt ilde om Nialsønnerne. Nial vilde, at Gunnar skulde afgjøre Sagen. Han satte 200 Dre Sølv, og lod Skiold være ubødet. De betalte strax alle Pengene.

Gunnar kundgjorde denne Sag paa Thingsskaalthinget, da det var folkerigt; og viiste tillige, hvor vel de havde forholdt dem, og fremsagde de Midord, der havde kostet Sigmund hans Liv; og maatte ingen eftersige disse, eller synge Versene; men hvis nogen quad dem, skulde han være fredløs. Og sagde baade Gunnar og Nial, at ingen Tvist skulde komme dem imellem, som de jo selv skulde afgjøre; og vare de stedse Venner.

Ni og tredivte Capitel.

I Kirkjubo boede en Mand ved Navn Dtkel; han var Son af Skarffson Halkelsøn, der streed med Grim paa Grimnes, og fældede ham i Holmgang. Dtkel var en formuende Mand, han havde Thorgerd Mords-Datter til Hustru og med hende en Son, der hedde Thorgeir, der var ung, men mandig. En Mand, ved Navn Skamkel, boede i Hof, var velbemidlet, men ondskabsfuld, løgnagtig, en slet Nabo, og slem at have med at gjøre, han var en Ven af Dtkel.

Hos Dtkel levede hans Broder Halkel. Deres Broder, Halbiörn hvide, flyttede ligeledes efter sin Hiemkomst udenlands fra, til Dtkel. Han havde medbragt en Træl, ved Navn Melkolf, en Irlænder, og et ondt Menneffe. Denne Træl sagde idelig, at han vilde tro sig lykkelig, naar han hørte Dtkel til. Dtkel kunde godt lide Trællen, og gav ham Kniv, og Belte, og et heelt Klædebon, og Trællen fik af ham Alt, hvad han vilde. Dtkel vilde nu kiope Trællen af sin Broder. Halbiörn svarte, at han vilde give ham Trællen, men at det var en slettere Gave, end han troede. Men da nu Trællen blev Dtkels, gjorde han Alt slettere; Dtkel talte da ofte til sin Broder, om, at han syntes, Trællen

giorde kun lidet Gavn. Halbiörn svarede, at det var endda ikke det værste med ham.

Der paaKOM nu stor Dyrtyd, saa Folk fattedes baade Hø og Føde; og gif det over alle Egne. Gunnar hialp mange Folk med begge Dele, og enhver, der kom til ham, fik, saalænge der var noget; Nu kom han tilsidst selv til at fattes begge Dele. Da lod han Kolsfeg tage med sig, og Thrain Sigfusson, og Lamb Sigurdson; de toge til Kirkiubo, og lod Dtkel udkalde. Han kom, og hilste paa dem. Gunnar sagde: Jeg kommer, for at kiøbe Levnetsmidler og Hø af dig, hvis du har Noget. Jeg har begge Dele, svarte Dtkel, men jeg sælger intet deraf. Vil du da give mig det, spurgte Gunnar, og lade det komme an paa, hvorledes jeg vil giengielde. Heller ikke! svarte Dtkel. Skamkel pustede til, og satte Dndt i Dtkel. I var værd, sagde Thrain Sigfusson, at vi skulde tage baade Levnetsmidler og Hø med Magt, og give for det, hvad vi selv syntes. Da maatte Mosfellingerne være døde hver een, svarte Skamkel, naar I Sigfussoner skulde rane dem. Ikke vil jeg fare med Nan, sagde Gunnar. Vil du kiøbe en Dræl af mig? spurgte Dtkel. Det kan jeg gierne, sagde Gunnar; kiøbte Drællen, og foer nu bort med den Bæskeed.

Det horte Nial, og sagde: Ild er det gjort, at afflaae Gunnar, hvad han vil kiøbe; lidet

Godt er at vente for Andre, hvor hans Lige faae Afslag. Hvad er der stort at tale om, sagde Berghthora; det er meget smukkere, at lade ham faae baade Levnetsmidler og Hø, da du ikke har Mangel paa nogen af Delene. Det er ligefrem, svarte Nial, og skal jeg nok hielpe ham noget. Han tog nu op til Thorolfssfielb med sine Søner, de læsede Hø paa femten Heste, og paa fem Heste havde de Levnetsmidler. Nial kom til Hlibarende, og lod Gunnar kalde ud. Han tog vel mod dem. Her har jeg Hø og Levnetsmidler til dig, sagde Nial, og vil jeg ikke, du maa tale nogen anden til end mig, naar du trænger til noget. Gode ere dine Gaver, sagde Gunnar, men mere værdt anseer jeg dog dit og dine Søners Venfkab. Lidet sagde Halgerd dertil; men om Dikels Afslag talte hun ofte. Siden tog Nial hjem, og leed nu hen ad Baaren.

Fyrgetyvende Capitel.

Gunnar reed nu til Things. Mange fra Sida havde været hans Giæster; han bad dem, at de, naar de reed fra Thinget, skulde giæste ham igien. Det lovede de, og reed nu til Thinge. Nial, og hans Søner var der og. Der var stille paa Thinget.

Midlertid kom Halgerd engang i Tale med Melkolf Træl. Jeg har et Grinde til dig, sagde hun: Du skal ride til Kirkjubo? Hvad skal jeg der? spurgte han. Du skal stiale Fødevarer der paa to Heste, og tage Smør og Ost; og derpaa skal du sætte Ild paa Udhuset, og vil da alle troe, der er kommet af Banvare, og ingen tænke paa, at der er stiaalet. Trællen svarte: Glem har jeg været, men Dyv var jeg aldrig. Aldrig hørte jeg Mage, sagde Halgerd: du gjør dig ærlig, som baade har været Dyv og Morder; og skal du ikke torde andet, end gaae, som jeg siger, eller jeg skal lade dig dræbe. Han troede nu, at hun gjorde det ganske vist, hvis han ikke lystrede, tog om Natten to Heste, lagde Dækkener paa dem, og reed til Kirkjubo. Hunden kiendte ham, og gisede ikke, men løb ham imøde. Han gik da til Udhuset, og læsede der to Heste med Fødevarer, brændte saa Huset, og dræbte Hunden.

Han tog Veien langs Rangaas. Da gik hans Skotvinde i Stykket; han tog sin Kniv, og gjorde den ved; men lod Kniven og Beltet ligge efter sig. Han blev nu ved at ride, til han kom til Hlidarende, der savnede han Kniven, men torde ikke ride tilbage efter den. Nu bragte han Halgerd Fødevarerne; hun var vel tilfreds.

Om Morgenen, da Folk kom ud paa Kirkjubo, saae de, der var skeet stor Skade; der blev da en

sendt hen paa Thinget, at lade Dikfel det vide. Han tog sig ikke Skaden nær, og troede, det var kommet af, at Ildstedet var nær Udhuset, og alle meente, det var gaaet saaledes til.

Nu rede Folk hjem fra Thinget, og tog mange til Hlidarende. Halgerd bar Mad ind paa Bordet, og kom med Ost og Smør. Gunnar vidste, det var noget, de ikke havde, og spurgte Halgerd: hvor det kom fra? derfra, sagde hun, at du gierne kan spise. Ikke kommer det ellers Mænd ved, at spørge om Maden. Gunnar blev vred, og sagde: Ild er det, hvis jeg er Tyvshæler; og gav hende en Kindhest. Det skulde han faae betalt, hvis hun kunde, sagde hun, og gif, og han med. Nu blev der taget af Bordet, og Riødet bragt ind, og troede alle, at de var gaaet, at sørge for den Ret. Siden tog Thingmændene bort.

Et og fyrgetyvende Capitel.

Skamkel rider efter sine Faar langs ad Ranga; han seer, der gloer noget paa Veien; han finder der Kniv og Belte, og synes, han skal kiende begge Dele. Han tager dem med hjem til Kirksjubo. Dikfel stod udenfor, da Skamkel kom. Kiender du no-

get til dette Stads? sagde Skamkel. Vist gjør jeg det, svarte den Anden. Hvis er det? spurgte Skamkel. Trællen Melkofs, svarte Dtkel. Saa skal flere end vi to kiende, jeg er dig tro i Raad, sagde Skamkel. De viiste det nu til mange, og de kiendte det alle. Hvad skal vi nu gjøre? spurgte Skamkel. Vi vil tage til Mord Valgardson, svarte Dtkel, og raadføre os med ham. De gjorde saa.

Mord Valgardson boede den Tid paa Hof i Rangarval, og var en trædse og ond Mand; hans Fader Valgard var udenlands, og hans Moder Unna død; Han var en stor Alvindsmand af Gunnar paa Hlidarende, saa god en Frænde denne end havde været Mords Moder. Han var en meget riig Mand, men ikke afholdt af sine Landsmænd.

Til ham kom nu Dtkel og Skamkel, og viiste ham Hittegodsset, og spurgte, om han kiendte det. Han sagde ja, men spurgte, hvorfor? eller troer I, at I har noget at søge i Hlidarende? Det er vanskeligt for os, at give os af med, sagde Skamkel, da vi have med flige mægtige Folk at gjøre. Det er sandt, sagde Mord, skiondt jeg troer, at vide det fra Gunnars Huus, som ingen af Eder veed. Vi vil give dig Penge, for at undersøge den Sag, sagde de. De Penge tør jeg komme dyrt til at betale, svarte Mord; dog kan det nok være, jeg skal under-

føge det. De gave ham tree Mark Sølv for hans Bistand.

Mord gav nu det Raad, at der skulde gaae Kiærlinger til Hlidarende med Smaakram, og forære Huusmoderen det, og see, hvad de fik derfor; thi alle have den Maade, at komme først frem, med hvad der stiaalet, hvis de har slikt i Bærge, hvilket ogsaa vil see her, hvis Ilden har været forsællig paafat; og skal de vise mig af Alt, hvad der bliver dem givet; og naar det da bliver oplyst, vil jeg være ude af denne Sag. Det lovede de, og tog nu hjem.

Mord sendte da Kiærlinger om i Landet, de vare en halv Maaned borte, og kom hjem med store Byrder. Mord spurgte, hvor man havde givet dem meest? De sagde: det havde været paa Hlidarende, og Halgerd havde været den bedste imod dem. Han bad da om, at faae det at see. De viste ham Østene, og var der mange Stykker, dem tog han til sig, og gienste.

Kort efter tog Mord hen at besøge Øffel, og bad ham vise sig Thorgerds Østform. Det skeede, Mord lagde Stykkerne deri, og passede de fuldkommen i Formen, saa man saae, hun havde givet dem en heel Øst. Da sagde Mord: Nu kunne I see, at Halgerd maa have stiaalet Østene. De samlede nu alle Beviserne; og sagde da Mord, at hans

troede nu at have gjort fyldest i den Sag; derpaa skiltes de.

To og fyrgetyvende Capitel.

Kolffeg kom kort efter til Gunnar, og sagde: Det er ikke trøsteligt at sige; Det er i Alles Munde, at Halgerd har staalet, og voldt al den Skade, der skeede i Kirkjubo. Gunnar sagde: han troede, at saa monne være; men hvad Raad er nu derfor? Kolffeg sagde: Du maa synes skyldig at bøde for din Kone, og tykkes mig det klogest, at du tager til Dikel, og byder ham god Bod. Det har du Ret i, sagde Gunnar, og saa skal det være.

Kort derpaa sendte han Bud efter Thrain Sigfusson, og Lamb Sigurdson, og kom de begge. Gunnar sagde dem, hvad han havde ifinde. De syntes vel derom. Gunnar reed selv tolyte til Kirkjubo, og lod Dikel kalde ud. Skamkel var der, og sagde: Jeg skal gaae ud med dig; og vil det nu være godt, at have Wiisdom med sig; gierne vil jeg staae dig næst, hvor du har det meest behov, som tør blive nu. Og er det mit Raad, at du lader stolt.

Dtkel og Skamkel gif nu ud med Halkel og Halbiorn. De hilfede Gunnar. Han tog vel imod dem. Dtkel spørger, hvor han agtede sig hen? Ikke længere end hid, svarte Gunnar, og er mit Urinde, at sige dig, at den store Skade, du leed, er min Kone Skyld i, og den Træl, jeg købte af dig. Det var at formode, sagde Halbiorn. Gunnar svarte: Herfor vil jeg byde god Bod, og byder, at de bedste Mænd i Herredet maa dømme. Dette er en Bod, sagde Skamkel, der lader sig høre, men dog ubillig; du er vennetsæl mellem Bønderne, det er Dtkel ikke. Jeg mon da byde, sagde Gunnar, at dømme selv, og afgjøre Sagen paa Stebet, og love dig Venfkab, og strax betale alle Pengene, og vil jeg bøde dobbelt Bod. Dette Vilkaar skal du ikke tage imod, siger Skamkel; og er det uhæderligt, at tilstaae ham Selvdommen, som tilkommer dig at tage. Dtkel sagde: Ikke vil jeg lade dig selv dømme, Gunnar! Gunnar sagde: Jeg mærker, her blande sig andre i; hvad de tør faae betalt; men døm du da nu selv. Dtkel hældede sig over til Skamkel, og spurgte: Hvad skal jeg nu svare. Det skal du kalde vel budet, men overgibe din Sag til Gizze hvide og Geir Gode; da vil mange sige, at du slægter din Farfader Halkel paa, der var en stolt R kæmpe. Dtkel svarede: Vel er det budet, Gunnar! dog vil

jeg, at du skal lade mig Tid at opsøge Gizzur hvide. Gunnar svarte: Gjør nu, som du lyster; men det vil Folk sige, at du ikke forstaaer dig paa din egen Ære, da du ikke vil modtage de Bilkaar, jeg tilbyder dig. Nu reed Gunnar hjem.

Da Gunnar var borte, sagde Halbiørn: Her seer jeg den største Forskiel paa Gemytter. Gunnar bød dig god Bod; men du vilde ikke tage derimod. Men hvad tænker du, at du vil binde an mod Gunnar med det Onde, da ingen er hans Ligemand? dog er han saa retskaffen en Mand, at han vil lade sit Bud bestaae, naar du siden tager imod det. Det synes mig da raadeligst, at du tager uførtøvet hen til Gizzur hvide, og Geir Gode.

Dtkel lod sin Hest føre frem, og lavede sig til. Han havde ikke gode Dine. Skamkel gik et Stykke med ham, og sagde: Det syntes mig underligt, at din Broder ikke vilde tage dig dette Grinde af. Jeg vil da tilbyde dig at reise for dig, da jeg veed, du er ikke meget for den Reise. Det tager jeg imod, siger Dtkel, og tael du den rene Sandhed. Det skal jeg, sagde Skamkel, fik Dtkels Hest og Reisesklæder, og Dtkel gik hjem.

Halbiørn var udenfor, og sagde til Dtkel: Ondt er, at have en Træl til sin særdeles Ven; og monne vi stedse komme til at angre, at du haver vendt om i Dag; thi uklogt er det, at sende løgn

agtig Mand et Grinde, som, man kan sige, Mand's Liv beroer paa. Ræd monne du vorde, naar Gunnar løftede sin Dre, sagde Dikfel, da du er det sagnu. Ikke veed jeg, hvo da blev ræddest, sagde Halsbiørn, men du tør komme til at sige, at Gunnar ikke længe vil hode med Dren, naar han bliver vred. Rædde ere I alle uden Skamkel, var Dikfels Svar; og vare de begge vrede.

Tredde og fyrgetyvende Capitel.

Gizzur Hvide boede paa Mosfield, og var en mægtig Høvding; og hans Ven Geir Gode boede i Hlid, og stode han og Gizzur hinanden bi i alle Ting. Skamkel kom til Mosfield, og fortalte Gizzur alle de giorte Tilbud. Det kommer mig for, sagde Gizzur, som det var overmaade vel budet; men hvorfor tog han ikke mod disse Bud? Mæest fordi alle vilde unde dig Vren, og vilde han derfor oppebie din Riændelse, som og vil være bedst for Alle? var Skamkels Svar.

Skamkel blev der om Natten. Gizzur sendte efter Geir Gode. Han kom strax. Gizzur sagde ham Alt, og spurgte: Hvad giøre vi nu derved? Hvad du alt i Forveien har besluttet, og hvad bedst er. Lad os nu lade Skamkel fortælle Sagen anden Gang, og see, hvad han siger. De giorde saa.

Gizzur sagde: Vel tør du have fortalt denne Sags
 Kiøndt du seer ud til et meget slet Menneſke; og ikke
 viſer Anſigtet, hvad der boer i Folk, hvis der er
 godt ved dig. Skamkel reed nu hiem, dog tog han
 forſt over Kirkjubo, og lod Dikfel kalde ud, der tog
 vel imod ham. Skamkel bragde ham Gizzurs og
 Geirs Hiſſen; om Sagen ſelv er med ſaa Ord at
 ſige, at deres Willie er, den ikke ſkal forliges; og gav
 Gizzur det Raad, at du ſkal tage til Hlidarende, og
 ſtævne Gunnar for at have brugt ſtaalet Gods,
 men Halgerd for Styld. Alt ſkal ſkee efter deres
 Raad, ſagde Dikfel. De tyktes og meget godt om,
 ſagde Skamkel, at du havde viiſt dig ſaa mandeli-
 gen, og jeg tillagde dig ſtorſte Deel i Alt.

Dikfel fortalte nu ſin ſine Brødre dette. Hal-
 biørn ſagde: Det torde være en ſtor Løgn. Tiden
 løb nu hen, til Althingets ſidſte Stævningſdag kom.
 Dikfel bad ſine Brødre og Skamkel, at ride med til
 Hlidarende, at forkynde Stævningen. Halbiørn
 ſagde, han ſkulde tage med, men den Færd vilde de
 i Tiden komme til at fortryde.

De reed nu tolv Mænd i Alt til Hlidarende,
 og da de kom til Toften, ſtod Gunnar ude, og blev
 dem ikke vaer, før de kom lige til Gaarden. Han
 gik da ikke ind. Dikfel lod ſtrax Stævningen lyde;
 da den var til Ende, ſagde Skamkel: er det rigtigt,
 Gunnar Bonde! Det maa du ſelv vide, ſagde Gunnar;

men dette Færd, og dit Sammensættereri skal du en gang komme til at huske, Skamkel! Det gjør os intet, svarte Skamkel, naar Dren ikke kommer over Hovedet.

Gunnar var overmaade indvreed, og gik ind, og fortalte Kolsfeg det. Ilde var det, vi ikke var ude, sagde Kolsfeg; en haanlig Reise skulde de have gjort, havde vi været hos. Alting har sin Tid, svarte Gunnar; og ikke skal det Tog blive dem til nogen Ære. Kort derpaa tog Gunnar hen, og fortalte Nial, hvad der var forefaldet. Bryd du dig ikke om det, sagde Nial; det skal blive dig til største Ære, inden dette Thing stttes; vi skulle alle staae med dig i Raad og i Daad. Gunnar takkede ham, og reed hjem. Dikel reed til Things med sine Brødre og Skamkel.

Fire og fyrgetyvende Capitel.

Gunnar reed til Things med alle Sigfussonerne, Nial, og hans Sønnen. De gik alle med Gunnar; og sagdes der, at ingen Hob var at ligne med deres. En Dag gik Gunnar til Dalmændenes Telte. Rut og Havskuld vare ved Teltet, og tog vel mod Gunnar. Gunnar sagde dem hele sin Sag. Hvad Raad giver Nial? spørger Rut. Han

bad mig søge Eder Brødre, svarer Gunnar; og hvad Raad I gav, skulde og være hans. Han vil da, sagde Rut, at jeg skal give Raadet for Slægtskabskyld, og skal da saa skee. Du skal æsse Gizzur hvide til Holmgang, hvis de ikke byde dig Selvdom, og Kolskeg Geir Gode, og vil der findes Mænd til at gaae mod Dtkel og hans; og have vi nu saameget Folk alle tilsammen, at Alt skal gaae dig efter Dnske.

Gunnar gik hjem til sit Telt, og sagde det til Nial. Det ventede jeg mig; svarte Nial. Alf Hargode var tilstæde ved disse Raadslag, og fortalte Alt til Gizzur hvide. Gizzur sagde til Dtkel: Hvo gav dig det Raad, at du skulde stævne Gunnar? Skamkel sagde mig, at det var din og Geir Godes Villie, svarte Dtkel. Og hvor er det Drog, der saa haver loiet? spurgte Gizzur. Han ligger syg hjemme i Teltet, Dtkels Svar. Da gid han aldrig maa reise sig mere, sagde Gizzur; Nu vil vi alle gaae hen at opsøge Gunnar, og byde ham Selvdom; og veed jeg ikke, om han vil tage derimod. Mange talte Dndt om Skamkel, og laae han syg hele Thinget over.

Gizzur og de øvrige gik nu til Gunnars Telt; deres Tog rygtedes, og blev det sagt Gunnar inde i Teltet. Han gik ud med alle sine, der stillede dem ligesom til Slag. Gizzur hvide gik foran, og førte

Ordet. Det er vort Tilbud, Gunnar, sagde han: at du dommer selv i denne Sag. Langt var det fra det Raad, du gav, at jeg skulde stævnes, sagde Gunnar. Det har hverken jeg eller Geir raadet til, svarte Gizzur. Det maa du paa lovlig Maade lægge dig fra, sagde Gunnar. Hvad forlanger du? spurgte Gizzur. At du skal aflægge Eed! var Svaret. Det vil jeg, gienmælte Gizzur, naar du vil modtage Selvdom. Det bød jeg selv tilforn, var Gunnars Ord, men nu synes mig en vigtigere Sag at paadømme. Ikke er Selvdom at aflaae, sagde Nial; jo større Sagen er, jo mere Fyldestgjærelse kommer den Fornærmede til. For at soie mine Venner, sagde Gunnar, vil jeg domme i Sagen; men det raader jeg Dik, at han herefter lader mig være i Ro.

Nu blev sendt efter Havskuld og Rut, og kom de strax til. Gizzur og Geir Gode aflagde Eed; og Gunnar fældede Dommen, uden at raadspørge Noget; og forkyndte han den saaledes: Dette er min Dom, at jeg betaler Huset, og Levnetsmidlerne, som vare derinde. Men for Drællen vil jeg ikke bøde dig, fordi du lagde Dølgemaal paa hans Feil; men jeg kiender dig ham til, thi bedst passe Drene, hvor de ere vorede. Og mener jeg, at du haver stævnet mig til Haan, og dommer jeg dig derfor i ikke mindre Bod, end Huset, og hvad der brændte,

er værdt. Men hvis Eder tykkes bedre, at vi ikke blive forligte, lader jeg Eder have Valget; og har jeg da udseet mig et andet Raad, som skal saa komme frem. Gizzur svarede: Vi samtykke, at du ikke betaler Dikel, men det bede vi derimod, at du vil være hans Ven. Det bliver jeg aldrig, sagde Gunnar; lad ham have Skamkel til Ven, det har længe været hans Valg. Vi ville dog have Sagen afgjort, sagde Gizzur, skiondt du raader ene for Udslaget. De gave hinanden nu indbyrdes Haand paa Forliget.

Gunnar sagde til Dikel: Raadeligere er det for dig, at tage til dine Venner. Men vil du blive her i Boigden, da ypper ingen Riv med mig. Det er et godt Raad, sagde Gizzur, og saa skal han gjøre. Gunnar havde megen Ære af den Sag. Nu reed Folk hjem fra Thinget. Gunnar sad paa sin Gaard, og det var roligt en Tid.

Fem og fyrgetyvende Capitel.

I Dal, østen for Markarflot, boede en Mand ved Navn Runolf, Søn af Ulf Aargode. Han gjæstede Dikel, da han tog fra Thinget. Dikel forærede ham en ganske sort Stud, der var 9 Aar gammel. Runolf takkede ham for denne Gave, og bad han hjem til sig, naar han selv lystede. Det

varte nogen Tid, inden han kom efter denne Indbydelse. Runolf sendte tit, og mindede ham om at komme, og han lovede det bestandig; men kom ikke.

Endelig om Vaaren sagde Dtkel, at de nu skulde ride østpaa i Besøg til Dal; og vare alle hans veltilfreds dermed. Hos Dtkel var en Nordmand, der hedde Odulf, der havde Tanker til Signy, Dtkels Datter; en stor og stærk Mand. Han reed med Dtkel, tilligemed begge Dtkels Brødre, Skamkel, og tree andre.

Dtkel havde to bleggule Heste; de to bedste Rideheste i Herredet, og som holdt saameget af hinanden, at de stedse fulgtes ad. Den ene af dem reed han nu selv paa, og den anden løb løs med. De toge nu østpaa ad Markarflot; Dtkel fløi i fuld Fart foran; da begge Hestene vare blevne løbske, og tog hen ad Veien til Flotslide, og kom Dtkel meget hurtigere affted, end han vilde.

Gunnar var gaaet ene ud paa sin Mark med en Kornkurv i den ene Haand, og en Haandøxe i den Anden; han vilde besaae sin Ager, lagde sin blommede Kappe og sin Dre fra sig, og saaede nu en Stund. Nu kom Dtkel i fuld Fart nede over Agren, og kunde ikke styre sin Hest, og den ene saa ikke den anden; men i det Gunnar vilde reise sig, reed Dtkel af Banvare paa ham, og kom til at hugge ham med den ene Spore bag Dret, saa der

blev et stort Saar, der bløbte meget stærk. Nu kom Dikels Følge til. Nu see I alle, sagde Gunnar, at du har hugget mig til Blods; og er det en usofvarlig Udfærd. Først har du støvnet mig, og nu rider du mig over, og træder mig under Fod. Let bliver du vred, Bonde! sagde Skamkel; og ikke var du mindre vredladen paa Thinget, da du tog Selvdom med Dren over Hovedet paa os. Den skal du faae at see, naar vi mødes igien, sagde Gunnar. Derpaa skiltes de saaledes ad; men Skamkel raabte høit, og sagde: haardt ride I Svende!

Gunnar gif hjem, og talte ikke derom til nogen; og troede ingen, at nogen havde saaret ham. Engang fortalte han det til sin Broder Kolsfeg. Kolsfeg sagde: Det skal du sige til flere, at det ikke engang skal hebde, at du giver død Mand Sag; thi det vil blive sagt haardnakket imod, hvis du ikke har Vidner paa, hvad I have havt sammen. Gunnar fortalte det da til sine Naboer, og blev lidet i Forstningen talet derom.

Dikel kom til Dal østpaa, og blev vel modtaget der, og var der en Uge. Skamkel fortalte Runolf Alt, hvad der var foregaaet imellem Gunnar og dem. En kom til at spørge, hvordan Gunnar havde været tilmode derved. Havde det været en Mand af ringe Herkomst, vilde man sagt, han græd, sagde Skamkel. Det vilde været ilde sagt, svarte Runolf,

og vil du faae at sige af, naar I sees næst, at hans Hu ikke er til at græde; og vil det være godt, om ikke bedre Mænd komme til at græde for din Ondskab; thi synes mig det nu raadeligst, naar I tage hjem, at jeg drager med Eder; thi ikke gjør Gunnar mig Meen. Ikke vil jeg det, siger Dtkel, men jeg kan ride nederligere over Floden. Runolf gav Dtkel gode Gaver, og sagde: de saaes ikke oftere. Dtkel bad ham da komme hans Sønner ihu, hvis saa skulde være.

Ser og fyrgetyvende Capitel.

En Dag stod Gunnar paa Hlidarende^x og saae sin Faarehyrde ride i fuld Fart hen ad Giærdet; da han kom til Tofsten, sagde Gunnar: hvorfor rider du saa stærkt? Jeg vilde være dig tro, sagde Hyrden, jeg saae otte Mænd ride ned over Markarflod, og var de fire i farvede Klæder. Det tør være Dtkel, sagde Gunnar. Jeg har tit hørt mange bidende Ord af Skamkel, sagde Hyrden; han fortalte ostpaa i Dal, at du græd, da de reed dig over; og jeg siger dig det, fordi jeg huer ikke saadan Tale af flette Folk. Ikke skulde vi være ordsyge, sagde Gunnar; men det skal du have til Løn, at du herefter ikke skal gjøre andet Arbeid, end hvad du vil

selv. Skal jeg sige noget til din Broder Kolskæg, spurgte Faarehyrden. Gaae du hen, og læg dig at sove, svarte Gunnar; jeg skal selv sige Kolskæg til. Hyrden lagde sig da, og faldt strax i Søvn.

Gunnar lagde sin Sadel paa Hyrdens Hest, greb sit Skjold, spændte Sværdet Dvisnært om sig, satte en Hælm paa Hovedet, og tog Dren; da sang det i den. Det hørte Ranvig, hans Moder, hun gik frem, og sagde: Vred er du nu, min Søn! som jeg aldrig har seet dig før.

Gunnar gik ud, satte Dren løst imod Jorden, svingede sig i Sadelen, og reed bort. Hans Moder Ranvig gik til Stuen, der var de meget høirostede. Høit tale J, sagde Ranvig, men dog klang Dren høiere, da Gunnar gik. Det hørte Kolskæg, og sagde: Det tør spaae os Nyt! Det er godt! sagde Halgerd, nu kan de erfare, om han gaaer grædende fra dem. Kolskæg tager sit Værge, søger en Hest op, og rider efter, alt hvad han kan.

Gunnar rider nu tvært over Ugretunge, saa til Geitastofne, derfra til Rangaa, og ned over Badet ved Hof. Der var Truentimmer ved Stalden. Gunnar sprang af sin Hest, og bandt den. Da reed de andre til. Der var Leerhuler i Stien ved Badet. Gunnar raabte til dem: Nu er det Tid at værge sig; her er Dren. Nu faae J prøve, om jeg græder for Jer.

De sprang alle af Hestene, og søgte ind paa Gunnar. Halbiørn var fremmest. Bliv fra mig! sagde Gunnar: Dig vilde jeg mindst gjøre Ondt; men jeg kan ingen skaane, naar jeg skal værge for mig selv. Det gjør jeg ikke, sagde Halbiørn: du vil dog dræbe min Broder, og er det da Skam, om jeg sidder orkesløs hos. Han stødte nu efter Gunnar med begge Hænder. Gunnar skød Skioldet for, og Halbiørn stak Skioldet igiennem. Gunnar satte nu Skioldet saa stærkt ned, at det stod fast i Jorden, drog nu sit Sværd hurtigere, end vinges kunde, hug da Halbiørn dermed over Armen, ovenfor Haandledet, saa han hug Haanden af. Skamkel løb bag til Gunnar, og hug efter ham med en stor Dre. Gunnar vendte sig hurtig imod ham, og bødede af med sin Dre, saa Skamkels faldt ham af Haanden ud i Kanga, Gunnar svingede sin Dre nok engang, hug igiennem Skamkel, tog ham paa Dren, og kastede ham paa Hovedet i Leergraven.

Odolf Nordmand tog nu et Spyd, og kastede efter Gunnar. Gunnar greb det i Flugten, og kastede det tilbage igien; det foer igiennem Skioldet og Nordmanden, og ned i Marken. Dikel hug med Sværdet Gunnar efter Benet tæt neden for Knæet; Gunnar undviger Hugget ved et Spring, hugger til ham med Dren, og igiennem ham. Nu kom Kolsteg til, og foer strax paa Halkel, og gav ham

Banehug med sit Sværd; og dræbte de dem nu alle Otte.

Et Fruentimmer løb hjem til Mord, og bad ham skille dem ad. De Folk tør det være, sagde han, at jeg aldrig bryder mig om, de dræbes. Ikke skal du sige det, svarte han: der er din Frænde Gunnar, og din Ven Difel. Altid kommer du med det samme og det samme, dit Drog! sagde han, og blev liggende rolig inde, medens de sloges.

Gunnar og Kolfæg drog hjem efter den Gierning; og reede de hart op langs med Flodbredden; da sloi Gunnar af Hesten, men blev staaende paa Benene. Haardt rider du nu, Frænde! sagde Kolfæg. Det samme lod Skamkel mig høre, svarte Gunnar, da jeg sagde, de reed mig over. Det har du nu hævnnet, sagde Kolfæg. Ikke veed jeg, svarte Gunnar, om jeg derfor er umandigere end andre Mænd, fordi det er mig mere imod, end andre, at aflive Mennesker.

Syv og fyrgetyvende Capitel.

Nu hørtes dette vidt og bredt, og sagde mangen, at dette ikke var skeet snarere, end rimeligt var. Gunnar reed til Bergthorsval, og sagde Nial, hvad der var skeet. Meget har du bedrevet; men

du har og været særdeles opæffet. Hvorledes vil det nu gaae? spurgte Gunnar. Vil du, jeg skal sige dig forud, hvad endnu ikke er skeet? sagde Nial: Du rider til Things, og vil du der, ved Benners Raad og Bistand, have stor Vre af denne Sag. Men det vil blive Dphav til mange Mandrab. Giv du mig nu gode Raad! sagde Gunnar. Det skal jeg, svarer Nial: Drøb du aldrig mere end eengang af samme Vtæg, og bryd aldrig de Fordrag, som gode Mænd slutte mellem Andre og dig, og det mindst i slige Sager. Dette, sagde Gunnar, troede jeg, andre stode meer Fare for, end jeg. Kan saa være, svarte Nial, men skulde det dog hændes, da hold det ihu, at du har kun stækket tilbage at leve; ellers tør du blive en ældgammel Mand. Veed du og, spurgte Gunnar, hvad der vil blive din Bane? Vel veed jeg det; svarer Nial. Hvad da? spørger Gunnar. Hvad Alle mindst monne troe, gav Nial til Svar. Siden reed Gunnar hjem.

Der blev sendt til Gizzur hvide og Geir Gode, thi de havde at paatalde Dikels Død. De kom da sammen, og talede om, hvorledes de dermed skulde gaae tilværks. Enedes de da, at Sagen maatte lovlig forfølges; men da Spørgsmaal var, hvo der skulde tage sig det paa, vilde ingen dertil. Saa tykkes mig, sagde Gizzur, at vi have kun tvende

Naar: at enten een af os maa være Sagsøger, og maa vi da kaste Lod derom; eller og maa Manden blive ubødet. Og gierne kunne vi antage, at Sagen bliver vanskelig at røre ved; thi Gunnar er frændelig og venneseel; men den af os, som Lobben ikke træffer, skal staae bi, og ikke lade af, før Sagen er bragt til Ende. De kastede da Lod, og tilfaldt det da Geir Gode, at forfølge Sagen. Kort derefter reed de vest over Naen, og kom did, hvor Dræbningen havde været ved Rangaa, og grove Ligene op, og toge Vidner paa Saarene, og lyste da til, og stævnedes ni Mand til Vidner.

Der blev dem sagt, at Gunnar var hjemme med 30 Mand. Geir Gode spurgte nu, om Gizzur vilde ride derhen med hundrede Mand. Ikke vil jeg det, sagde Gizzur, hvorvel vert Folk er meget ulige i Tal. De rede da hjem. Den Sag, der forestod, rygtedes over det hele Herred; og var det Ordet overalt, at Thinget vilde blive meget uroligt.

Otte og fyrgetyvende Capitel.

Nu kom de til Thinget. Gizzur hvilde havde mange anseelige Høvdinger paa sin Side; Hlidværingerne og Rangingerne kom meget talrige, thi Gunnar var saa venneseel, at alle vare rede at følge

ham. En Dag gik Mænd til Lovbierget, da stod Geir Gode op, og saggav Gunnar for Manddrab, først for Dtkel, saa for Halbiorn hvide, saa for Dulf, og endelig for Skamkel; dernæst saggav han Kolffeg for Halkels Drab; og da han havde sluttet, rostes hans Beltalenhed meget. Han spurgte nu om de Anklagedes Værneting, og deres Hiemstavn. Derpaa gik Folk fra Lovbierget.

Det leed nu hen ad Thingtid, at Sagerne skulde paakiendes. De kom med stort Følge, hver paa sin Side. Geir Gode og Gizzur hvide stode syb for Rangingedomsted; Gunnar og Nial stode nord derfor.

Geir Gode indkaldte nu Gunnar at høre paa hans Tedsaflæggelse; og gjorde han nu Eden; derpaa foredrog han sin Sag; saa lod han føre Vidner for Drabet; nu lod han Sandemændene tage Sæde; da indbød han Gunnar at gjøre Indsigelse mod Sandemændene; endelig kaldte han dem frem at afgive Forklaring.

Da gik Sandemændene frem for Retten, og skøde til Vidner, at de ei torde at vidne i Dulf's Sag, fordi Eftermaalsmanden var i Norge, og de i den Sag havde intet at skaffe; men om Dtkel's Sag vidne de, og tillagde Gunnar udtrykkelig hans Drab. Nu kaldte Geir Gode Gunnar

Xrem at forsvare sig, og skød til Bidner for Alt, hvad han havde frembragt.

Nu bød da Gunnar igien Geir Gode at høre paa hans Eed, og hvad Forsvar han i sin Sag kunde fremføre. Og afslagte han nu Eden, og førte da Bidner, at han havde undsagt Dikel for sine Naboer, for det Blodsaar, han havde givet ham med sin Spore, og gjorde han da efter Goderetten Indsigelse, mod Geirs Paatale, og Dommernes Paakiendelse af denne Sag; og skulde den saaledes bortfalde. Ydermere erklærede han, at ville indstævne Geir for Lovbierget, fordi han havde vildet føre Bidner om Odulfs Drab, som ham var uvedkommende; og vilde han derfor æske ham landlyst.

Da sagde Nial: Ikke bør dette saaledes gaae; thi vil nu denne Sag blive ført med megen Hidsighed, da begge Parter, efter mit Tykke, have meget at svare for. Der hvile nogle Drab paa dig, som du ikke kan fratægge dig, og som du vil blive kiendt skyldig i; men mod Geir har du gjort saadan Tiltale, som han maa blive lovfældet for; thi saa maa du tænke, Geir Gode! at end er den Landlysnings-sag ikke anlagt, der staaer dig fore; men ikke skal du undgaae den, lyder du ikke mit Ord.

Da sagde Thorolf Gode, der var paa Geirs og Gizzurs Side: Bedst synes det os for Freds Skyld, at Sagen bliver bilagt; men hvorfor tager

du saa liben Deel heri, Gizzur hvide! Mig tykkes, svarede Gizzur, at vor Sag vil have kraftig Bistand behov, og seer jeg, at Gunnars Venner staae ham nær; og monne det i denne Sag være bedst, at gode Mænd kiende deri, hvis Gunnar er dermed tilfreds. For Forlig har jeg stedse været, sagde Gunnar; endda er her meget for Eder at paatale, hvorvel jeg synes mig at have været høiligen nød til, hvad jeg har giort.

Endelig blev det efter de forstandigste Mænds Raad Enden paa Sagen, at den hele Strid skulde voldgives, og Voldgiften overdrages sex Mænd; og blev da Sagen strax saaledes afgiort paa Thinget; at Skamkel skulde være ugild; at Dtkels Mandebod skulde gaae op mod Sporehugget; men bødet blev for de Drab, der syntes det værd; og gav Gunnars Frænder Penge, saa at alle Drab blev bødede paa Thinget; da gik Geir Gode, og Gizzur hvide til, og tilfagde Gunnar Fred. Han reed nu hjem af Thinget, talkede for sine Venners Bistand, og gav mange af dem Foræringer, og vandt sig megen Hæder. Nu sad han hjemme med Ure.

Ni og fyrgetyvende Capitel.

En Mand ved Navn Stærkobder boede paa Trihyrning, han havde en Hustru ved Navn Halsbera, og med hende en Datter, Hildigunna, og tree Sønner, Thorgeir, Bork, og Thorkel, alle tree ustyrlige, haardsindede, og uømgængelige Menneſker, der fornærmede manges Rettigheder. Stærkobders Søster Steinvør var gift med Egil paa Sandgil, de havde ogsaa tree Sønner: Kole, Dttar, og Hauk, store Karle af Væxt, trættekiære, meget ondſkabsfulde Menneſker, og af samme Art ſom Stærkobders Sønner. Deres Søster var Gudrun Natſol, et overmaade vakkert Fruentimmer.

Egil havde taget to Nordmænd i Huſet, der ene hedde Thorer, den anden Thorgrim. De vare nylig komne der til Landet, vennefælle og rige, vaa-bendiarve, og raske i alle Henſeender. Stærkobder havde en Hest; den var rød, og troede man ikke, at nogen Hest kunde ſtaaſe ſig for den i Slagsmaal. Engang vare Brødrene fra Sandgil paa Trihyrning. Der taltes meget om alle Mænd i Fljotslid; og kom det tilſidſt paa Tale, om nogen torde ſætte ſin Hest mod Stærkobders; og der var de, der for at giøre Ure af dem, og ſnakke dem efter Munden, paastod, at det torde ingen, og ingen havde Mage til den Hest. Da ſvarte Hildigunna: Da veed jeg den

Mand, der vel torde sætte sin Hest mod Ederes. Siig os da ham! raabte de. Gunnar har en brun Hest, svarte hun, den tør han sætte baade mod Ederes og alle andres. I Fruentimmer synes altid, sagde de, at ingen er hans Mage; men om ogsaa Geir Gode, og Gizzur hvide uhæderligen have vejet for ham, da er det ikke sagt, at vi vige ligeledes, I? langt værre! svarte hun; og blev nu en stor Trætte imellem dem. Stærkobder sagde nu: Jeg vil, I skal lade Gunnar være; thi svart vilde det blive Eder at gaae mod hans Lykke. Tillader du os, spurgte de, at byde ham Hestekamp? Det tillader jeg, sagde han, naar I ikke svige ham i Noget. Det lovede de.

De reed nu til Hlidarende. Gunnar var hjemme, og gik ud, Rolskeg og Hiort med ham; han tog vel imod dem, og spurgte, hvor de agtede dem hen? Nu ikke længere! svarte de: Os er sagt, at du har en god Hest, og ville vi byde dig ud paa en Hestekamp. Lidt er kun at siige om min Hest, svarte Gunnar; den er ung, og uforsøgt. Du vil dog tilstæde os at forsøge Kampen, sagde de: og meente Hilbigunna, at du vilde være villig til at vove Hesten. Hvor kom I til at tale om det? spurgte Gunnar. Der var nogle, sagde de, som paastod, at ingen Hest torde vove sig imod vores. Jeg tør vove min, sagde Gunnar; dog synes mig, det var ilde sagt. Skal vi

da prøve? spurgte de. J vil troe, var Svaret, Ebers
 Reise har faaet et godt Udfald, naar J her faae Ebers
 Billie, men det forlanger jeg af Eder, at vi saaledes
 lade Hestene slaaes, at vi fornøie andre, og ikke kom-
 me selv i nogen Uleilighed, og at J ikke tilføie mig
 nogen Forhaanelse; thi gjør J imod mig, som imod
 andre, da er der ingen Tvivl om, at jeg gjør Eder
 Siengiaeld, saa det vil tykkes Eder haardt at fordoie.
 Jeg gjør efter, som man gjør mig fore.

Nu reed de hjem. Stærkodder spurgte, hvor-
 ledes det var gaaet? De sagde, at Gunnar ikke
 havde ladet dem reise forgiæves, han lovede at vove
 sin Hest, dog da vi talte om, naar den Hestekamp
 skulde være, syntes det, at han ikke troede sig os
 voren, og krynpede sig. Det har man tit seet,
 sagde Hildigunua, at Gunnar er seen til at give sig
 i Fare, men haardnakket, naar han ikke maa slippe.

Gunnar reed til Nial, og fortalte ham Heste-
 Kampen, og hvordan Ordene vare faldne; men hvad
 mener du, spurgte han, der vil komme af den He-
 stekamp? Du tør have bedst Held, sagde Nial:
 men dog tør det blive mangens Mands Bane. Vil
 det ogsaa blive min Bane? spurgte Gunnar. Ikke
 just det, var Nials Svar, dog ville de komme gam-
 melt og nyt Fiendskab ihu, der ere dig imod, og
 kan du ikke andet end ligge under derved. Gunnar
 reed hjem.

Halvtredstindstyvende Capitel.

Smidlertid spurgte Gunnar sin Svigerfaders, Havskulds Død. Saa Nætter derefter blev Thorgerd, Thrains Hustru paa Griota, forlost med et Drengbarn. Hun sendte da Bud til sin Moder, og bad hende vælge, om Drengen skulde hedde Glum, efter hendes Fader, eller Havskuld, efter Halgerds. Halgerd vilde, han skulde hedde Havskuld, og blev han kaldet saa.

Nu reed Folk til Hestekampen, og var der en stor Forsamling. Der var Gunnar, og hans Brødre, og Sigfussonnerne, Nial og alle hans Sønner; Stærkobder og Egil, og deres Sønner; og bade de Gunnar føre Hestene sammen. Gunnar samtykkede. Skarphedin sagde: Vil du, jeg skal ægge din Hest; Ven Gunnar! Ikke vil jeg det, sagde denne. Da er det dog passeligere, sagde Skarphedin; thi vi ere da begge urolige Mænd. Ikke vil I tale stort med hinanden, siger Gunnar, inden der bliver en Ulykke af, og det bliver senere med mig; skiondt det dog bliver Alt det samme.

Nu bleve Hestene bragte sammen. Gunnar lavede sig til at ægge sin Hest, Skarphedin ledte den frem. Gunnar var i en rød Kiortel, havde et bredt Belte om, og en stor Hestestav i Haanden. Nu kom Hestene sammen, og bedes længe, saa ingen

behøvede at blande sig deri; og var det en stor Lyst at see.

Da lagde Thorgeir og Kol Raad op, at de vilde drive deres Hest frem, naar Hestene foer imod hinanden, og see, om Gunnar ikke skulde komme overende derved. Nu løb Hestene mod hinanden, og slog Thorgeir og Kol Hesten over Lænderne. Gunnar driver sin Hest frem imod, og traf det saa, at Thorgeir og Kol faldt baglænds, og Hesten ovenpaa dem. Da sprang de op, og foer paa Gunnar; han undviger dem, griber Kole, og kaster ham i Jorden, saa han laae i Afmagt. Thorgeir Stærkodderson slog nu til Gunnars Hest, saa han slog Diet ud paa den; Gunnar hug til Thorgeir med sin Stok, saa han daanede. Nu gik Gunnar til sin Hest, og sagde til Kolskæg: Slaae du Hesten ihjel, at den ikke skal leve lemlæstet. Kolskæg hug Hovedet af Hesten. Da kom Thorgeir paa Benene, og vilde ind paa Gunnar; men man holdt ham tilbage, og blev der en stor Trængsel. Da sagde Skarphedin: Seg er kied af det Slagsmaal; og er det meget mandeligere, at Mænd strider med Vaaben; og sang Skarphedin:

Trangt bliver her paa Thinge
 I Langdrag Slagsmaal trækkes;
 Mig keeber denne Klammer,
 Hvor Mænd kun seent forliges,

Langt raskere man røres,
 Hvor Baaben farves røde —
 Seg ungen ulv langt heller
 Dens Hunger stilt vil unde.

Gunnar var rolig, saa at een Mand heldt ham, og sagde ikke et ondt Ord. Nial prøvede paa Fortlig eller Fred; Thorgeir sagde, han hverken vilde sælge eller tage Fred; men heller vilde have Gunnars Liv for Slaget. Kolskeg svarede: Faskere har Gunnar staaet, end at han skulde falde ved blotte Ord, og tør han saa fremdeles.

Nu reed man af Hestethinget hver til sit; og gjorde de intet Angreb paa Gunnar; det gik saa et Aar. Paa Sommerthinget mødte Gunnar sin Maag Dlaf Paa, der bød ham hjem til sig, men bad ham dog tage sig vare; thi de vil gjøre os det Onde, de kan; sagde han: derfor drag du bestandig med stort Følge! og gav ham mange andre gode Raad, og indgik de det inderligste Vennskab med hverandre.

Et og halvtredstindstyvende Capitel.

Paa det Thing havde Asgrim Ellidagrimsson Sag med Ulf Uggeson; det var en Arvesag. Det vederfoer Asgrim, som fielden skæde, at han havde forseet sig i at anlægge Sagen, thi han havde indkal-

det fem Vidner, isteden for ni, som han skulde, og havde de dette at indvende. Da sagde Gunnar: Jeg ætter dig til Holmgang, Ulf Uggesøn, hvis vi ikke maa nyde Fremme med lovlig Sag. Og monne Nial og min Ven Helge*) det mene, at jeg vil være dig til noget Forsvar i dine Trætter, Asgrim, naar de ikke er tilstæde. Ikke har jeg her med dig at gjøre, siger Ulf. Dog maa det nu blive saa, sagde Gunnar. Faldt det da saa ud, at Ulf kom til at betale alle Pengene.

Da sagde Asgrim til Gunnar: Jeg byder dig hjem til mig i Sommer, og skal bestandig i alle Tvistigheder staae med dig, og aldrig imod.

Gunnar reed nu hjem fra Thinget. Noget efter mødte han Nial. Nial bad Gunnar tage sig vare; thi det var ham sagt, at de fra Trihyrning vilde overfalde ham; og bad han ham, aldrig at drage med saa Folk, og altid have sine Vaaben. Gunnar lovede ham det; og sagde: Asgrim havde indbudet ham til sig, og at han agtede at tage did i Høsten. Lad ingen vide, sagde Nial, inden du tager bort, hvorlænge du er borte, og tilbyder jeg dig, at mine Sønner skulde ride med dig; og overfalde de dig da ikke. De aftalte dette med hinanden.

*) Nials Søn, Asgrim Ellibagrims Svigersøn.
(Cap. 17)

Nu gik det hen ad Sommeren mod de otte Uger (for Vinterens Begyndelse). Da sagde Gunnar til Kolsfeg: Gjør dig reiseferdig, vi vil tage i Besøg til Tungu. Skal vi da nu sende Bud til Nialsfønnerne? spurgte Kolsfeg. Nei! svarte Gunnar: de skal ikke i Fare for min Skyld.

To og halvtredstindstyvende Capitel.

Gunnar og hans Brødre reed sammen. Gunnar havde sit Sværd Dlvisnaut. Kolsfeg havde en Daggert, Hiort var og fuldvæbnet. Asgrim tog vel imod dem, og vare de der i nogen Tid; da de nu yttrede, de vilde hjem, gav Asgrim dem gode Foræringer, og tilbød sig at tage hjem med dem øst-paa. Gunnar sagde, det gjordes ikke behov, og drog da Asgrim ikke med.

En Mand, ved Navn Sigurd Evinhoved, der boede paa Thiorsaa, kom ned til Trihyrning. Han havde lovet at udspeide Gunnars Reise; og sagde dem nu, at han var underveis, og at de aldrig kunne træffe bedre end nu, da han kun var selt tredie. Hvor mange Mand kunne vi behøve i Baghold? spurgte Stærkobder. Lidet blive Smaasolk mod ham, svarte Sigurd; og ikke raader jeg at have færre end tredive Mænd. Hvor skulde vi lægge os?

Spurgte Stærkobder. Ved Knafahola, svarte Sigurd; der seer man ikke Bagholdet, før man er falsk det deri. Tag du til Sandgil, sagde Stærkobder, og siig til Egil, at der maa berede dem femten Mand; femten andre skulde komme herfra til Knafahol. Nu sagde Thorgeir til Hilbigunna: Denne Haand skal vise dig Gunnar død i Aften. Og jeg troer, svarer hun, du vil ikke bære Hovedet saa høit efter Træfningen. Fra Trihyrning tog Faderen, de tree Sønner, og elleve andre; de drog til Knafahol, og lagde dem der.

Sigurd Svinhoved kom til Sandgil, og sagde: Jeg er hidsendt fra Stærkobder, og hans Sønner, at siige dig Egil, at du og dine Sønner maa drage til Knafahol, at lure paa Gunnar. Hvor mange skal vi tage herfra? spurgte Egil. Femten med mig. Da sagde Kole: Nu agter jeg at prøve en Dyst med Kollfeg. Meget tager du dig da fore, svarte Sigurd.

Egil bad sine Norske tage med. De sagde, at de intet Udstaende havde med Gunnar. Og saa, sagde Thorer Nordmand, maa her meget til, naar saa mange Folk skal ud imod tree Mand. Egil gik nu bort, og var vreed.

Elde har min Datter brudt Spidsen af sin Stolthed, sagde Huusmoderen, at hun har taget dig til Mand, da du ikke tør følge din Maag, og

maa du være en feig Karl. Jeg skal drage med din Husbond, sagde Thorer, men ingen af os kommer tilbage igien. Nu gif han til sin Fælle, og sagde: Modtag du mine Kistenøgler, ikke lukker jeg op med dem oftere; tag du, hvad du vil, af vor Eiendom; men reis bort, og tænk ikke paa at hævne mig; og reiser du ikke, vil det vorde din Bane. Nu reed Thorer Nordmand i Flok med dem.

Tred og halvtredstindstyvende Capitel.

Gunnar reed øster over Thioråaa; kort fra Naen blev han meget søvrig, og bad dem da hvile dem der. De gjorde saa. Han faldt strax i Søvn, og led ilde i Søvne. Nu drømmer Gunnar, sagde Kolsfeg. Jeg vil vække ham, sagde Hiort. Ikke skal du det, svarte Kolsfeg, han skal drømme i Ro.

Gunnar laae meget længe, fastede Skioldet fra sig, og var det ham meget varmt. Kolsfeg sagde: Hvad har du drømt, Frænde! Det har jeg drømt, svarte Gunnar, at jeg ikke var redet med saa libet Følge fra Lungu, hvis jeg havde drømt det dengang. Jeg drømte, at jeg var redet Knafahol forbi; der tyktes mig at see mange Ulve, og satte de alle ind paa mig; men jeg snoede mig fra dem hen ad Rångaa, da syntes jeg, de kom om mig paa

alle Siber; jeg værgebe mig, og skib paa alle de fremmeste, indtil de gik saa nær paa mig, at jeg ikke kunne komme til Buen. Da tog jeg Sværdet, og hug med den ene Haand, og Dren var i den anden, og skaanede jeg mig da ikke, og tyktes mig, jeg begreb ikke, hvad der bestiermede mig. Dræbte jeg da mange Ulve, og du med, Kolsfeg. Men Hiort havde de under sig, og søndersled hans Bryst, og havde en hans Hierte i Gabet. Og jeg syntes, jeg blev saa vred, at jeg hug Ulven tværtover, lige bag Boven, og derpaa syntes jeg, Ulvene bleve borte. Nu er mit Raad, Broder Hiort, at du rider tilbage til Tungu. Ikke vil jeg det, svarte Hiort: uagtet jeg veed min visse Død, følger jeg dig.

Nu reed de videre, og kom østpaa til Knafahol. Da sagde Kolsfeg: Seer du, Frænde! mange Spyd stikke op ved Høiene, og Mænd i Baaben. Ikke kommer det mig uventet, sagde Gunnar: at min Drom sandes. Hvad er nu at raade? spurgte Kolsfeg. Ikke skulle de spotte derover, sagde Gunnar, men lad os ride frem til Rangaa paa Næsset, der er noget Børn. Nu reed de ud paa Næsset, og rebde dem der til Strid. Da de reed forbi, sagde Kole: Hvor løber du nu hen? Gunnar. Tal du om det, naar Dagen er til Ende! sagde Kolsfeg.

Fire og halvtredstindstyvende Capitel.

Nu æggede Stærkoddere sine Mænd frem, og de dreie ind ad Næsset til Brødrene. Sigurd Svinhoved kom først, og havde et rødt Skjold, og i den anden Haand en Daggert. Gunnar seer ham, og flyder til ham med sin Bue. Han holdt Skjoldet i Veiret, da han saae Pilen i Lusten, og gik Pilen igiennem Skjoldet og ind i Diet, saa den gik ud af Nakken; og blev det første Drab. Nu skød Gunnar sin anden Piiil efter Ulfhedin, en af Stærkoddere Folk, traf ham midt paa, og faldt han for Fødderne af en Bonde, og Bonden over ham; da greb Kolskæg en Steen, og slog Bonden i Hovedet, og blev det hans Bane.

Da sagde Stærkoddere: Ikke duer os det, at han kan komme til sin Bue; lad os gaae vel og drabeligen frem. Nu æggede den ene den anden. Gunnar værgede sig med Bue og Pile, saalænge han kunde; derpaa kastede han dem, og tog Dren og Sværdet, og hug og stak med begge Hænder; og strede de haardeligen længe; og dræbte Gunnar og Kolskæg mange Fiender. Da sagde Thorgeir Stærkoddere søn: Jeg har lovet at bringe Hildigunna dit Hoved. Ikke troer jeg, det er hende saameget derom at giøre, sagde Gunnar; dog maa du da

da komme nærmere. Da sagde Thorgeir til sine Brødre: Lad os løbe ind paa ham fra alle Sider, han haver intet Skiold, og have vi da hans Lod i Hænde. Bork og Thorkel løb frem, og vare hurtigere end Thorgeir. Bork hugger til Gunnar. Gunnar hug imod med Dren, saa haardt, at Sværdet fløi Bork afhænde. Han saae nu paa den anden Side Thorkel i Begreb med at hugge; Gunnar stod noget skraat, han svinger Sværdet, og rammer Thorkel paa Halsen, saa Hovedet fløi af.

Kole Egilsson sagde: Lad mig komme frem til Kolsfeg, jeg har længe sagt, at vi vare hinandens Jævninge i Strid. Det maa vi nu prøve, sagde Kolsfeg. Kole kastede et Spyd efter ham. Kolsfeg havde fældet en Mand, og havde endnu dermed at skaffe, og kunde ikke dække sig med Skioldet. Og kom Spydet udvendig i Laaret, og gik igiennem. Kolsfeg vendte sig hastig, og foer ind paa Kole, og hug ham med Sværdet i Laaret, og Foden af, og sagde: ramte jeg dig, eller ikke? Det giældede jeg nu, sagde Kole, at jeg var uden Skiold, og stod han noget paa den anden Fod, og saae paa Stumpen. Ikke behøver du at see paa det, sagde Kolsfeg, det er, som du synes, Foden er af. Da faldt Kole død ned.

Da Egil seer dette, løber han ind paa Gunnar, og hugger til ham. Gunnar hugger imod med

Dren, og rammer ham midt paa, hugger ham til-
 døde, og kaster ham i Ranga. Da sagde Stærk-
 odder: Udsel er du, Thorer Nordmand, du sidder
 her, og din Husbond og Maag Egil er dræbt. Da
 sprang Nordmanden op, og var meget forbittret.
 Hiort var bleven to Mænds Bane; Nordmanden
 løber ind paa ham, og hugger ham foran i Brystet.
 Hiort faldt strax død til Jorden. Det saae Gun-
 nar, og var snar tilhugs med Nordmanden, og hug
 ham midtover. Nu hugger han til Bork med Dren,
 traf ham midt paa, og hug ham igiennem. Da hug
 Kollfeg Hovedet af Hauk Egilsson! Gunnar hug Ar-
 men af Ottar i Albuen. Da sagde Stærkodder: Lad
 os nu flye, ikke have vi med Mennecker at gjøre.
 Gunnar sagde: Striden vil synes Eder ond at for-
 tælle, hvis man ikke kan see paa Eder, at I har
 været med. Nu løb Gunnar ind paa Faderen
 og Sønerne, og hug dem Saar.

Nu flittede de; og saarede Gunnar og hans
 Broder endnu mange, som de flygtede; og faldt der
 fiorten Mand, og Hiort var den femtende. Gun-
 nar førte Hiort hjem paa sit Skjold, og blev han
 der jordet. Mange sørgede over ham, thi han var
 vennesalig.

Stærkodder kom og hjem, og helbredede Hilbi-
 gunna hans og Thorgeivs Saar, og sagde: Meget

maatte I give til, at I ikke havde havt Udstaende med Gunnar. Det maatte vi, sagde Stærkodder.

Fem og halvtredstindstyvende Capitel.

Stenvor i Sandgil bad Thorgrim Nordmand forestaae hendes Eiendomme, og ikke drage af Landet; men saaledes mindes sin Stalbroder og Frænde. Han sagde: min Fælle Thorer spaaede mig, at jeg vilde falde for Gunnars Haand, hvis jeg blev her i Landet; og tør han have vidst det forud, ligesom han vidste sin Død. Jeg vil give dig min Datter Gudrun, og al vor Formue, sagde hun. Ikke vidste jeg, du vilde kjoibe det saa dyrt, gav han til Svar. De afgjorde da, at han skulde have Gudrun til Wgte, og blev dette Giftermaal om Sommeren.

Gunnar reed til Bergthorsval, og Kolsfeg med ham. Nial og hans Sønner vare udenfor, gif Gunnar imøde, og modtog ham vel. Jeg er kommen hid, at faae godt Raad af dig, sagde Gunnar. Det har du vel fortient, svarede Nial. Jeg er kommen i stor Ulykke, sagde Gunnar, og har dræbt mange Mennesker, og ønsker jeg at vide, hvad du vil have gjort derved. Mange vil sige, svarede Nial: at du har været høilig nødsaget dertil; men nu maa du give

mig Tid at betænke mig. Nial gif nu ene bort, og
 lagde Raad op ved sig selv. Da kom han igien, og
 sagde: Nu har jeg udtænkt noget; og synes mig,
 som denne Sag maa drives med nogen Haardnak-
 kenhed og Kraft. Thorgeir har besvangret min
 Elægtning Thorsind; og vil jeg overdrage dig Leiers
 maalsagen at paatale. En anden Landblysnings-
 sager overgiver jeg dig mod Stærkobder, der har begaaet
 Skovhugst i min Skov paa Trehyrning; og skal du
 sagsøge for begge Dele. Saa skal du drage hid,
 hvor Dræbningen stod, og opgrave de Døde, og
 kalde Vidner paa Saarene; og erklære alle de Døde
 for ubode, fordi de drog ud i det Forsæt, at over-
 falde og dræbe dig, og dine Brødre. Og naar dette
 undersøges paa Thinget, og derimod skeer Indsæ-
 gelse, fordi du haver slaaet Thorgeir i Forveien, og
 hverken maa føre din eller andres Sag, da skal jeg
 svare herpaa, at jeg paa Thingssaalthing har ind-
 sat dig, at du baade kunde føre din Sag og An-
 dres; og tør da dette Svar staae ved Magt. Du
 skal og tage til Tyrping i Berianes, og han skal
 overdrage dig Sag mod Anund i Trolldskov, som
 er Eftermaalsmand efter sin Broder Egil. Nu
 reed Gunnar først hjem, og nogle Dage senere
 rede Gunnar og Nialsonnerne hen, hvor Eigene
 laae, grov alle dem op, der vare jordebde, og erklærede
 Gunnar dem da alle Ubodemænd for voldelig Over-

fald, og Anslag mod hans Liv. Derpaa reed de
hiem.

Sex og halvtredstindstyvende Capitel.

Samme Høst kom Valgard den trædste uden-
landsfra, og tog hiem til Hof. Thorgeir tog nu
hen til Valgard og Mord, og sagde, hvorledes Tin-
gene stod, hvis Gunnar skulde have erklæret alle de
Dræbte fredløse. Valgard sagde: Det maatte være
Nials Raad, og dog var neppe Alt endnu kommet
frem, hvad han havde raadet Gunnar. Thorgeir
bad nu Fader og Son om Bistand og Understøttelse.
De undslog dem længe, men krævede tilsidst mange
Penge derfor. Det blev da tillige aftalt, at Mord
skulde beile til Thorkatle, Gizzur hvides Datter.
Han fik og Ja paa hende, og stod deres Bryllup
ikke længe efter paa Mosfel.

Om Sommeren drog Valgard ud, som han
pleiede; Mord æggede Thorgeir til at sagsøge Gun-
nar. Thorgeir tog da til Nanund, og opættede ham
at paatale sin Broder Egils og hans Sønners Drab;
da Thorgeir vilde lægge Sag an for sine Brødres
Drab, og sine og Faderens Saar. Nanund erklæ-
rede sig aldeles rede dertil. De droge da hen, lyste
Drabene til, og kaldte ni af de Dmboende til Vidner.

Disse Tilberedelser spurgtes paa Hlidarende. Gunnar reed da til Nial at fortælle ham det, og spørge, hvad han nu vilde, han skulde gjøre. Nu, sagde Nial, skal du stævne dem, der boe om Drabsstedet, og dine Naboer, og kalde Vidner i deres Nærværelse, og indstævne Kole, som din Broder Hiorts Drabsmand; thi det er ret; og siden skal du lægger Kole Drabene til, hvorvel han er død, kalde Vidner, og Sandemænd, og indstævne dem til Althing, at vidne, om Kole og hans vare tilstæde og med, da Hiort blev dræbt. Du skal tillige stævne Thorgeir for Leiermaalsfagen, og Aanund paa Tyrfings Begne, og Stærkodder for Skovhugst.

Gunnar gjorde Alt, som Nial havde raadet ham, og tyktes mange det en beundringsværdig Sagsanlæggelse. Nu gik Sagerne til Things. Gunnar tog derhen med Nialsonnerne, og havde han sendt Bud til sine Naarørende, at de med stort Følge skulde drage til Thinge, og lod dem vide, at Sagen vilde blive meget stridig. Der kom mangfoldige vestfra. Mord reed til Things med Runolf fra Dal, og dem fra Trihyrning, og Aanund fra Troldskov.

Syv og halvtredstindstyvende Capitel.

Da Mord og de øvrige kom til Thinge, gav de dem i Følge med Gizzur hvide og Geir Gode. Gunnar og Sigfussonerne og Nialsonerne vare alle i een Hob, og gik saa stærkt frem, at de, der mødte dem, maatte vogte sig for ikke at løbes omfuld; og var der ikke hele Thingtiden igiennem noget saa omtalt, som disse betydelige Sager. Gunnar gik til sine Paarørende, og tog Dlaf Paa og de øvrige Frænder vel mod ham, og spurgte ham om Træfningen. Han fortalte dem den nøiagtig, og gav dem god Rede for Alt; tillige sagde han dem, hvad han videre havde giort i sin Sag. Det er meget, sagde Dlaf, hvor trofast Nial staaer dig bi med Raad og Daad i Alt. Gunnar sagde, han kunde aldrig fuldtakke ham derfor; tillige bad han om deres Bistand. De sagde, den havde han vel fortient.

Nu kom Sagerne for, og forte hver sin Sag. Mord spurgte, med hvad Ret den Mand sagsøgte Thorgeir, der i Forveien havde begaaet halsløs Gierning mod ham? Var du tilstæde paa Thingstaalthinget i Høst? spurgte Nial. Vel var jeg det, svarte Mord. Du hørte da, blev Nial ved, at Gunnar bød ham fuldkommen Afgjørelse af Sagen, og fredhelligede jeg Gunnar til alle lovlige Sager. Det er saa, sagde Mord; men hvoraf kommer det,

at Gunnar lystte Hiorts Drab over Kole, da Mordmanden dræbte ham! Rigtigt var det, svarte Nial, da han vidnessaft kaarede ham til Drabsmand. Men hvorfor — spurgte Mord videre — stævnedes Gunnar dem alle til Ubod? Ikke behøver du at spørge derom, gav Nial til Svar, da de droge ud paa Blodstyrning og Manddrab. Ikke traf det Gunnar, sagde Mord. Hiort og Kolsæg vare hans Brødre, svarte Nial, og af dem blev den ene dræbt, og den anden saaret. I have Loven for Eder, sagde Mord, dog er det ondt at taale.

Da gik Hjalte Skiæggesen fra Thiorsdal frem, og sagde: Ikke haver jeg blandet mig i Eders Tvist; men jeg ønsker at vide, hvad du vil gjøre paa mit Ord, og for mit Venskab. Hvad forlanger du? sagde Gunnar. At I skal voldgive alle disse Sager til gode Mænds billige Kiændelse, gav Hjalte til Svar. Vil du da aldrig være mig imod, hvem jeg saa har Sag med? spurgte Gunnar. Det lovede Hjalte. Derpaa handlede han med Gunnars Modstandere, og kom det da til, at de bleve alle forligte, og tilfagde hinanden indbyrdes Fred. Thorgeirs Leiermaals Sag gik op mod hans Saar, og Stærkodders Skovhugst mod hans; for Thorgeirs Brødre blev givet halv Bod; det halve faldt bort, formedelst deres voldelige Angreb paa Gunnar; Egils Drab fulde gaae op mod Tyrfings Sag, og Hiorts Drab

mod Koles og Nordmandens; for de øvrige blev bødet halv Bod. Denne Kiendelse affagde Nial, Usgrim Ellidagrimssøn og Hialte Skiæggesøn.

Nial havde mange Penge staaende hos Stærkobder og paa Sandgil. Dem gav han Gunnar alle til disse Bøder, og havde Gunnar saa mange Venner paa Thinget, at han betalte den hele Mandebod der strax, og gav Foræringer til mange Hovdinge, der havde staaet ham bi; og havde han stor Ære af denne Sag, og alle vare enige, at ingen i Sydlandet var hans Lige. Nu reed han hjem af Thinget, og sad der i Ro; dog bare hans Modstandere megen Avind til hans Hæder.

Stte og halvtredstindstyvende Capitel.

Stkels Søn Thorgeir var en stor og stærk Mand, trofast, og redelig, men noget let at overtale; vennetsæl mellem de bedste Mænd, og elsket af sine Frænder.

Hans Navne Thorgeir Stærkobdersøn kom til Mord, og sagde: Jilde er jeg tilfreds med Udfaldet mellem os og Gunnar; men da jeg har tilkiøbt mig din Bistand, saa længe vi ere begge til, fordrer jeg, at du skal finde paa noget Raad, og ret gaae tilbunds; og siger jeg det ligesvem, da jeg veed, du

er en stor Tiende af Gunnar, og han af dig; og skal jeg lonne dig høilig derfor, hvis du seer dig vel fore. Altid lader det, som jeg var saa pengeklær, og ligesaa vil det nu; sagde Mord, og er det vanskeligt at mage, at du ikke bliver en Fredsforstyrrer eller en Drobryder, og dog faaer din Sag frem. Men jeg har hørt, at Kolskæg har isinde at anlægge Sag for at faae en Fierdepart igien af Moeidarvalsgaard, der var givet din Fader i Sennebod, og fører han denne Sag paa sin Moders Vegne, og er det og Gunnars Raad, at betale i Penge, og ikke at afhænde Jord. Nu vil vi bie, til det er fæet; da vil vi sige, at han bryder Forliget med Eder. Han har ogsaa taget Sædeland fra Thorgeir Dtkelson, og saaledes brudt Forliget med ham. Tag du derfor hen til Thorgeir Dtkelson, og faae ham i Samfund med dig, at angribe Gunnar; og hvorvel det vil slaae Eder noget feil hermed, før det vil lykkes Eder, at faae Magt med ham, saa skal I dog saa meget oftere binde an med ham. Jeg maa sige dig, at Nial har spaaet ham, og sagt ham forud om hans Liv, dersom han dræbte mere end eengang i et Uelæg, og det skulde skee, at han brød et Forlig, der var sluttet derfor, vilde det blive hans Bane. Derfor maa du faae Thorgeir Dtkelson med dig, da Gunnar har forhen dræbt hans Fader; og komme I da til Træfning med Gunnar, saa skaan du dig, og lad ham

gaae dygtig paa; og dræber da Gunnar ham, og har han da to Gange begaaet Drab i samme Utlæg; og fly da du af Striden. Skal dette blive hans Undergang, vil han bryde Fordraget, og derefter maa vi bie.

Nu tog Thorgeir hjem, og aabenbaarede sin Fader Sagen hemmelig, og aftalte de med hinanden, at de skulde tie med dette Anslag.

Ni og halvtredstindstyvende Capitel.

Noget efter tog Thorgeir Stærkodderson til Kirkjubo til sin Navne; og talede de ene sammen og hemmelig den hele Dag; og til Slutning gav Thorgeir Stærkodderson sin Navne et forgyldt Spyd, og tog nu hjem; og blev der et meget inderligt Venſkab imellem dem. Paa Thingſkaalthinget om Hoſt indløste Kolſteg Moeidarvals Jord, og Gunnar nævnte Sandemænd, og bød dem fra Trihyrning rede Penge eller anden Jord, efter lovlig Burdering. Thorgeir tog Vidner paa, at Gunnar brød Forliget mellem dem, og sluttedes nu Thinget.

Der gik et Aar, Navnerne kom idelig sammen, og var der ſtor Fortrolighed imellem dem. Kolſteg ſagde til Gunnar: Man ſiger mig, der er

meget Venſkab imellem begge Thorgeirerne, og er det mange Folks Ord, at de ikke er at troe; og vilde jeg, du ſkulde tage dig vare. Min Dødstime kommer, hvor jeg ſaa er, ſagde Gunnar, naar ſaa er mig beſtemt; og talte de da ikke videre derom.

Gunnar befalede om Høſten, at de ſkulde arbejde een Uge hjemme, og den anden paa Derne, og ſaaledes fuldbringe deres Høſtet, og at alle ſkulde tage fra Gaarden, uden Fruentimmerne og han. Thorgeir fra Trihyrning drog til ſin Navne, og talede de ſammen, ſom ſædvanlig. Thorgeir Stærkobderson ſagde: jeg vilde, vi ſkulde tage Mod til os, og drage mod Gunnar. Saaledes have hidtil Træſningerne med Gunnar været, at ſaa have haaret Seiren derfra, ſagde Thorgeir Dikelson; og tyktes det mig ondt, at hedde Fredsforſtyrret. De have brudt Forlig, og ikke vi, ſagde Thorgeir fra Trihyrning; Gunnar tog dit Sædeland fra dig, og Moerdarval fra min Fader og mig. Og enedes de nu at overfalde Gunnar. Da ſagde Thorgeir Stærkobderson, at Gunnar om ſaa Nætters Friſt vilde være ene hjemme. Kom da du mig imøde med tolv Mand, og jeg ſkal have lige ſaamange med mig. Derpaa reed han hjem til Trihyrning.

Tredsiendstyvende Capitel.

Da Karlene og Kolsfeg havde været tree Dage paa Derne, fik Thorgeir paa Thrihyrning nys derom, og sendte Bud til sin Navne, at han skulde komme ham imøde paa Thrihyrningaas. Derpaa tog han selv ud med II Mand, reed op paa Aasen, og biede der paa sin Navne. Gunnar var hjemme paa Gaarden. Navnerne kom ind i en Skov, da faldt der dem en Søvn paa, og maatte de lægge dem at sove, hang deres Skiolde paa Grenene, bandt deres Heste, og satte deres Bærge hos sig.

Nial var den Nat paa Thorolfsfielð, kunde ikke falde i Søvn, men gik ud og ind. Hans Søneskone Thorchild spurgte ham, hvorfor han ikke kunde sove. Der staaer mig saa meget for Dine, sagde han: Jeg seer mange bistre Skygger af Gunnars Uvener, og er det underligt: de synes rasende, dog fare de raadløst frem. Noget efter kom een til Døren, stod af sin Hest, og gik ind; og var det deres Faarehyrde. Thorchild spurgte, fandt du Faarene? jeg fandt, hvad mere tør være, sagde han. Hvad var det? spurgte Nial. Jeg fandt fem og tyve Mand oppe i Skoven, de havde bundet deres Heste, og sov selv. Deres Skiolde havde de hængt paa Grene. Og saa noie havde han givet Agt, at han sagde hele deres Væbning og Klædedragt. Nial

vidste da noie, hvo hver af dem var, og sagde: Godt var Tyndehold, hvis der var mange som du; og skal du bestandig faae dette betalt. Men nu vil jeg sende dig et Grende. Han var rede. Du skal, siger Nial, drage til Hlidarende, og sige til Gunnar, at han skal tage til Griota, og sende derfra efter Folk; jeg vil tage dem imøde, der er i Skoven, og skræmme dem bort. Dette er truffet lykkeligt, for det de ikke skulde have nogen Nytte af deres Reise, men tabe meget derved.

Faarehyrden reed afsted, og sagde Gunnar paa det noieste om Alting. Gunnar tog da til Griota, og stævneede Folk til sig. Nial reed ud mod begge Thorgeiterne. Uforsigtigen ligge I her, sagde han: Hvad ere I uddragne for? Ikke er Gunnar en Mand, der er let at overvinde; og sandt at sige, er dette at staae ham stærkt efter Livet; thi skulle I vide, at Gunnar er i Begreb med at samle Folk, og vil han snart være her, og dræbe Eder, hvis I ikke ride herfra og hjem. De skyndte dem afsted, og bleve de meget rædde, og toge deres Vaaben, og stod paa deres Heste, og rede alt, hvad de kunde, ad Trihyrning til.

Nial tog Gunnar imøde, og bad ham ikke lade sine Folk adskilles; jeg, sagde han, vil tage hen at stifte Forliig, og ere de nu paa selig rædde; og at de her stode dig efter Livet, skal ikke komme dem

paa mindre, da de alle ere derom, end hvad der vil blive at bøde for en af Thorgeirernes Drab, om det skulde indtræffe. Disse Penge skal ieg tage i Forvaring, og sørge for, at du kan have dem tilrede, naar du har behov at tage dertil. Gunnar takkede Nial for hans Deeltagelse.

Et og tredsindstyvende Capitel.

Nial reed til Trihyrning, og sagde Navnerne, at Gunnar ikke lod sine Folk gaae fra hinanden, før Sagen var afgjort med dem. De bøde Bod, hver for sig, og vare bange, og bade Nial, at han skulde paatage sig Forliget. Nial sagde, at han ikke vilde have med andet at gjøre, end hvor ingen Eviig var under. De bad ham, selv at være Boldgiftsmand, og lovede de at holde, hvad han fastsatte. Nial svarte, det vilde han ikke, undtagen paa Thinget, og det i Forening med de bedste Mænd. De samtykkede deri; da lagde sig Nial der saaledes imellem, at de gave hinanden Haand paa Fred og Forlig; og skulde Nial kiende i Sagen, og tage til Meddomsmænd, hvem han vilde.

Kort efter traf de Mord Valgardson; han talede meget paa, at de havde givet Sagen under

Nial, der var Gunnars store Ven, og sagde, det vilde ikke blive dem godt.

Nu ride Folk, som sædvanlig, til Althing. Der vare begge Parter. Nial æffede Taushed, og spurgte nu de bedste Mænd, som der vare tilstede, hvad Tiltale, de syntes, Gunnar havde mod Thorgeirerne, fordi de havde staaet ham efter Livet. De sagde, at saadan Mand syntes dem at have stor Ret. Nial spurgte, om han havde Tiltale til dem alle, eller om Formændene skulde svare for den hele Sag. De svarte, at det største Ansvar faldt paa Formændene; men dog laae der meget paa dem alle. Det monne mange sige, tog nu Mord Ordet, at ikke var Gunnar sagesløs, da han havde brudt Forliget med Navnerne. Ikke er det Brud af Forlig, svarte Nial, at den ene gaaer lovlig irette med den anden; thi med Lov skal man Land bygge, og med Ulov øde. Nu sagde Nial dem, at Gunnar havde budet Jord eller rede Penge for Moeiderval. Da tyktes Navnerne, at Mord havde sveget dem, og talede haardt imod ham, og sagde, at i dette deres Pengespild var han Skyld. Nial nævnebe tolv Mænd til at domme i Sagerne, og maatte da hver af dem, der havde været med, bøde 100 Dre Sølv, men hver af Thorgeirerne to hundrede. Nial tog disse Penge i Forvaring, og tilfagde da alle hin-

anden Fred og Sikkerhed, og sagde Nial dem Drø-
dene for.

Gunnar reed nu af Thinge vest paa til Dal i
Hiordarholdt, og tog Dlaf Paa vel mod ham. Der
var Gunnar en halv Maaned, han reed vidt omkring
i Dalen, og tog alle imod ham med aabne Arme.
Da de skiltes, sagde Dlaf Paa: Jeg vil give
dig tree Klenodier, en Guldring, en Kaabe, der
har hørt Myrkiartan, Konge i Irland, til, og en
Hund, der i Irland er mig given; den er stor, og
saa god en Ledfager, som en rask Mand; ogsaa haver
den Mennekesforstand; den gjoer ad enhver, som
den veed at være din Uven, men aldrig ad dine
Venner. Og kan den see paa enhver, om det er
din Ven eller ikke; og lader sit Liv for at være dig
tro. Den hedder Sam. Derpaa sagde han til Hun-
den; nu skal du følge Gunnar, og være med ham,
som du har været med mig. Strax gif Hunden til
Gunnar, og lagde sig for hans Fod.

Dlaf bad Gunnar tage sig vare, og sagde,
han havde mange Avindsmænd. Det kommer af,
lagde han til, at du nu ansees for en udmærket
Mand over det hele Land. Gunnar takkede ham for
hans Gaver, og hans gavnlige Raad, og reed hjem.
Nu sad han hjemme nogen Tid, og der var roligt.

To og tredsindstyvende Capitel.

Noget efter mødtes Navnerne, og Mord; og vare de libet enige; de tyktes, de havde tilsat mange Penge for Mords Skyld, og havde intet derfor; og bad ham oplægge andre Raad, som kunde være Gunnar til Skade. Mord lovede det; og er nu mit Raad, sagde han, at Thorgeir Dikelsøn forlokker Gunnars Støgtning Drmhild; derved vil Gunnars Uvillie mod dig forøges, og skal jeg da sprede det Ny, at Gunnar ikke vil lade dig have gjort det ustraffet. Ikke længe efter skulle I overfalde Gunnar, dog skulle I ikke hiemsøge ham; thi det tør ikke være raadeligt, saa længe den Hund er i Live. De afgjorde nu med hinanden, at det Anslag skulde fremmes.

Det gik nu hen ad Sommeren. Thorgeir kom idelig til Drmhild; det tyktes Gunnar ilde om, og var der megen Uvillie imellem dem. Følgende Vinter og næste Sommer blev de ved at holde Lønraad; Mord og Thorgeir fra Trihyrning kom ofte sammen, og besluttede, at overfalde Gunnar, naar han reed ned til Verne, at see, hvad hans Folk bestilte. Engang blev Mord vaer, at Gunnar tog did, og sendte nu til Trihyrning at sige Thorgeir, at nu var den bedste Leilighed til at overfalde Gunnar;

De gjorde dem strax rede, og toge derfra tolv Mand stærke! da de kom til Kirkjubo, var der tretten andre; de besluttede da, at drage ned til Rangaas, og ligge der paa Luur efter Gunnar. Da Gunnar reed op fra Derne, reed Kolsfeg med ham. Gunnar havde sin Bue, og Pile, og Dre; Kolsfeg havde sit Sværd, og var fuldvæbnet.

Tredde og tredsindstyvende Capitel.

Det traf, som Gunnar og Kolsfeg reed op ad Rangaas, at der kom meget Blod paa Dren. Kolsfeg spurgte, hvad det monne betyde? Gunnar svarede, at denne Hændelse blev i andre Lande kaldet Saarregn, og havde Olver Bonde paa Hisingø sagt ham, at det var Bærsel for store Dræbninger. De rede nu, indtil de saae Folkene, der laae paa Luur ved Naen, og havde bundet deres Heste. Her er Baghold, sagde Gunnar. Længe har de ikke været at troe, svarte Kolsfeg; hvad gjør vi nu? Vi vil ride dem rask forbi til Badstedet, sagde Gunnar, og gjøre os der rede til Strid.

Det saae de andre, og vendte sig hurtig mod dem. Gunnar spænder sin Bue, tager sine Pile, spreder dem for ved sig, og skyder, saasnart de kom ham

paa Skub; og saarede han saaledes mange, og dræbte nogle. Da sagde Thorgeir Dtkelson: Dette duer os ikke; lad os gaae haardelig ind paa ham. De gjorde saa. Først gif Aanund favre, Thorgeirs Frænde. Gunnar hug til ham med Dren, der ramte hans Skiold, fløvede det i to Dele, og gif saa igiennem Aanund. Dymund Flotte løb bag paa Gunnar; det saae Kolfseg, hug begge Fødderne af Dymund, og stødte ham ud i Rangaa, og der drukne han strax.

Nu blev Striden haard. Gunnar hug med een Haand, og stak med den anden. Kolfseg dræbte diærvelig nogle, og saarede mange. Da sagde Thorgeir Stærkodderson til sin Navne: Saare lidet er det at see, du haver en Fader at hævne. Ikke er jeg gaaet meget drabelig frem, svarede Thorgeir Dtkelson, dog er ikke du gaaet i mit Fied; men ikke vil jeg taale dine Bebreidelser. Nu foer han meget forbittret ind paa Gunnar, og stak ham giennem Skioldet og Haanden. Gunnar dreiede Skioldet saa stærkt, at Spydstagen brødes. Nu saae Gunnar en anden komme sig paa Hug; ham hug han da Banesaar først, greb nu Dren med begge Hænder; nu var Thorgeir kommet ham nær med hævet Sværd, Gunnar ventede sig imod ham meget forbittret, hugger Dren tvertigiennem ham, tager ham hurtig op derpaa,

og kaster ham i Rangaa; og brev han ned ad Bads-
stedet til, og fæstede der ved en Steen, og hedder
det siden Thorgeirs Bad.

Lad os nu flye! sagde Thorgeir Stærkodderson:
ikke vil os Seier undes i dette Færd. Da vendte
de dem alle paa Flugt. Lad os nu forfølge dem,
sagde Kolsfeg, tag du Bue, og Piiil, og tør du
komme Thorgeir Stærkodderson paa Skud. Vor
Pung tør blive tom, inden de ere bødede, som her
ligge døde, sagde Gunnar. Ikke kommer du til at
fattes Penge, sagde Kolsfeg, og Thorgeir holder ikke
op, før han bliver din Bane. Der skal staae nogle
som han imod mig, før jeg skal være ræd, svarte
Gunnar. Nu reed de hiem, og fortalte, hvad skeet
var. Halgerd var glad ved disse Tidender, og roste
meget, hvad de havde giort. Kan være, det er
velgiort, sagde Ranveig; men værre bæres det mig
for, end at jeg skulde troe, der kom noget godt af.

Fire og tredstyvende Capitel.

Disse Tidender spørges vide om; og sørgede
mange over Thorgeir Dikelfsons Død. Gizzur hvide
reed hen, lyste Drabene til, og stævnede Vidner til
Thinge. Nial og Gunnar kom sammen, og talte
om Eræfningen; da sagde Nial: tag dig nu vare,

nu har du bræbt to Gange i samme Vtlæg; hold dig nu det ihu, at det giælder dit Liv, om du ikke holder, hvad Forlig der bliver giort. Ikke agter jeg at afvige derfra, sagde Gunnar; men dog vil jeg have Ebers Bistand fornøden paa Thinget. Jeg skal være dig tro til min Dødsdag, svarede Nial.

Nu leed det hen ad Thinge; de samlede stort Følge paa begge Sider, og blev det meget omtalt paa Thinget, hvad Ende denne Sag vilde faae. Gizzur hvide og Geir Gode talede med hverandre, hvo af dem der skulde paatale Drabet, og paatog sig Gizzur det da, og indstævnedes Gunnar til Landlysning for Thorgeir Dikellens Drab. Gunnar var stille, og talte lidet dertil. Da Sagen skulde paadømmes, forkastede Nial de fire af Gizzurs Bidner, og fordrede de fem andre at forklare, om ikke Navnerne havde lagt sig der i Baghold, for at dræbe Gunnar, hvis de kunde? Da disse eenstemmigen bekræftede dette, erklærede Nial denne Indsigelse for gyldig, og sagde, at han paa den Anklagedes Vegne vilde nedlægge den, hvis Modparten ikke vilde voldgive Sagen.

Da raadete mange Hovdinge til mindelig Afgjørelse, og blev det nu overdraget tolv Mænd at paakiende Sagen, og blev det da saa, at en Pengesbød sattes, der skulde reent udbetales paa selve Thinget. Gunnar og Kolsfeg skulde drage af Landet, og

være borte i tree Vintre; og hvis Gunnar ikke drog udenlands, naar han kunde, skulde det staae de Dræbtes Frænder frit at myrde ham.

Gunnar gav ikke tilkiende, at han var utilfreds med Kiændelsen, men spurgte Nial om de Penge, han havde givet ham i Forvaring. Nial havde gjort Pengene frugtbringende, og talte ham dem alle til, og gik de lige op med de Bøder, Gunnar havde at yde.

Nu tog man hiem. Nial og Gunnar reed sammen fra Thinge; da sagde Nial: Kom vel ihu, Staldbroder! at du holder dette Forlig, og mindes, hvad vi have talt tilsammen; og som din forrige Udreise var dig til stor Hæder, saa vil denne blive dig meget hæderligere, du vil komme hiem med megen Anseelse, og blive en ældgammel Mand, og vil da ingen Mand her være din Overmand. Men drager du ikke ud, men bryder dette Forlig, da vil du blive dræbt her i Landet; og er det sørgeligt at vide for dem, som ere dine Venner. Gunnar sagde, at han skulde ikke rygge Forliget; han reed nu hiem, og sagde, hvad afgjort var. Ranveig tyktes vel om, at han drog ud, saa at hans Fiender fik først med andre at skaffe.

Fem og tredsindstyvende Capitel.

Thrain Sigfusson sagde sin Hustru, at han agtede at drage ud den Sommer; hun samtykkede deri, og fik han Skibsleilighed hos Hogni den hvide. Gunnar og Kolsfeg tingede sig med Arnfin den Bigverfke. Nials Søner Grim og Helge bad deres Fader om Delov at drage af Landet. Banskelig, sagde han, vil Eders Udfærd vorde, saa det bliver tvivlsomt, om I beholde Livet; dog tør I vinde Hæder og Agtelse; men ikke er at omtvile, at der jo vil følge Uleiligheder af. De bade ham idelig om, at torde reise, og kom det da saa vidt, at han bed dem drage, hvis de vilde; de tingede sig da ombord hos Bard svarte, og Olaf Kettelsen; og taltes nu meget om, at saa mange af de bedste Mænd droge af Bøigden.

Gunnar havde tvende Søner med Halgerd, den ene hedde Hogni, den anden Gran. Hogni tegnede til en fiæk Mand, var taus, vantroende, og sandru. Gran havde meget efter sin Moder; de vare da vorne. Gunnar lod sin og sin Broders Føring bringe om Bord, og var nu Skibet ladet; han tog nu til Bergthorsval og andre Gaarde, at søge sine Venner, og takke dem for Bistanden, der havde staaet ham bi. Anden Dagen laver han aarle til at tage til Skibet, og sagde da til alle, at han

nu tog reent bort; og syntes det mange haardt, skiondt de ventede, han vilde engang komme tilbage.

Da han var færdig, omfavne de han alle sine, og fulgte de ham alle ud. Han sætter Dren løselig mod Jorden, svinger sig i Sadelen, og rider bort med Kolfæg. De rede frem mod Markarflot, da Gunnars Hest snublede, og han sprang af; og saae han nu omkring til Hlide, og Gaarden paa Hlidarende, og sagde: Skion er Hlide, saa at jeg aldrig saae noget saa skiont, Ugren grøn, og Tosten frugtbar, og vil jeg igien ride hjem, og ingensteds drage. Gjør du ikke dine Fiender den Glæde, at du bryder Forliget, sagde Kolfæg; thi det monne dig ingen Mand tiltroe; og maa du det høiligen tænke, at Alt vil gaae, saasom Nial har sagt. Ikke reiser jeg nogensteds, svarte Gunnar, og vilde jeg, du gjorde ligesaa. Ikke skeer det, siger Kolfæg; ikke sviger jeg dette Forlig, og ikke noget andet, som mig er tiltroet; og var det den eneste Ting, hvorover vi kunne skilles; men sig til mine Frænder og min Moder, at ikke agter jeg at see Island mere; thi jeg vil saae din Død at spørge, Frænde! og frister da intet mig til at komme hjem. Nu skiltes de; Kolfæg reed til Skibet, og drog bort; Gunnar reed hjem til Hlidarende. Halgerd blev glad ved Gunnars Hiemkomst, hans Moder sagde lidet dertil.

Gunnar sad hjemme den Høst og Vinter, og havde ikke mange Folk hos sig. Vinteren gik nu hen, Duf Paa indbød Gunnar med Halgerd at være hos sig, og give sin Moder, og Hogni, sin Søn, Gaarden i vare. Gunnar tyktes først vel derom, og samtykkede deri; men da Tiden kom, vilde han ikke.

Paa Thinget om Sommeren landlyste Gizzur og hans Venner Gunnar, og inden Thinget var hævet, stævnedes han alle Gunnars Venner til Almannagja, Stærkobder fra Trihyrning, og hans Søn Thorgeir, Mord og Valgard den trædste, Geir Gode og Hjalte Skiæggesøn, Thorbrand og Asbrand Thorleiksfønner, Gilif og Anund hans Søn, Anund fra Trolbskov, og Thorgrim Nordmand fra Sandgil. Gizzur sagde: Jeg vil indbyde Eder, at vi i Sommer drage mod Gunnar, og dræbe ham. Hjalte sagde: det har jeg lovet Gunnar her paa Thinget, da han gjorde meest paa mit Ord, at jeg skulde ikke være i noget fiendtligt Foretagende mod ham, og skal saa være. Og gik nu Hjalte bort.

De, der bleve tilbage, raadsløg nu om at overfalde Gunnar, og gavede hinanden Haand derpaa, og undsagde den, der traadde ud derfra. Mord skulde holde Die med, naar der bedst gaves Leilighed at overfalde ham, og vare de fyrgetyve Mand i

benne Foreening; og meente de, det nu vilde blive dem let at overvinde Gunnar, da Kolfseg var borte, og Thrain, og mange andre af hans Venner.

Nu reed Folk fra Thinge. Nial tog hen til Gunnar, og sagde ham hans Landlysning, og det Overfald, der var besluttet imod ham. Det er vel gjort af dig, at du advarer mig, sagde Gunnar. Nu vil jeg, sagde Nial, at mine Sønner, Skarphedin og Havskuld skulle tage hen til dig, og vil de vove deres Liv for dit. Ikke vil jeg, sagde Gunnar, at dine Sønner skulle lade Livet for min Skyld; og har du fortient andet af mig. Det hjælper til ingent Ding, sagde Nial; Urolighederne vil vende sig did, hvor mine Sønner er, naar du er falden. Ikke er det usandsynligt, sagde Gunnar, men ikke vil jeg, det skal skee dem for min Skyld. Men det vil jeg bede dig om, at du vil have et Die med min Son, Hogni; Gran taler jeg ikke om, thi han gjør ikke stort efter mit Sind. Nial lovede det, og reed hjem.

Der fortælles, at Gunnar reed til alle Forsamlinger og Lagthing; og torde aldrig hans Uvenner angribe ham, og varede det saaledes nogen Tid, at han drog om, som den, der aldrig var landlyst.

Sex og tredsindstyvende Capitel.

Næste Host sendte Mord Valgardsen et Bud til Gizzur hvide og Geir, at Gunnar var ene hjemme, men hele hans Huussinde maatte være nede paa Derne til Høbjergning. Saasnart Gizzur hvide og Geir Gode hørte det, rede de østpaa over Naerne, og over Sandgil til Hof. Derfra sendte de Bud til Stærkødder paa Trihyrning, og mødtes de da der samtidig, som skulde overfalde Gunnar, og holdt Raad, hvorledes man skulde gaae tilværks.

Mord sagde, at de aldrig vilde komme over Gunnar uforvarende, med mindre de fik en Bonde fat fra næste Gaard, ved Navn Thorkel, og tvang ham at gaae med dem, at fange Hunden Sam, og lod ham ene gaae til Gaarden. De drog da østpaa ad Hlidarende, og sendte efter Thorkel; han grebe de, og forelagde ham to Vilkaar, enten at lade sit Liv, eller lokke Hunden; han besluttede heller at frie sit Liv, og gik med dem.

Der var et Hegn nedenfor Hlidarende Gaard, der standsede de med Hoben; Thorkel Bonde gik ind i Gaarden. Hunden laae oppe i Huset; Thorkel lokkede den med sig i en Huulvei; da saae Hunden, at der nærmede sig Folk, og foer paa Thorkel, og greb ham i Underlivet. Men Nanund fra Troldefløv hug Hunden i Hovedet med Dren, saa den gik

ind i Hiernen. Hunden gav et Brøl saa høit, at det forekom dem overordentlig og mageløst, og faldt den i det samme død ned.

Syv og tredsindstyvende Capitel.

Gunnar vaagnede i Sengkammeret, og sagde: Ibe handler man med dig, Sam, min Fostre! og tør det være vor Skiebne, at der bliver kun skaffet mellem vor Død. Gunnars Sengekammer var blot bygget af Træ, og tækket med Bræder uden fra; og Slugger ved Sidebælkene, med Dreiespiæld for. Dverst oppe sov Gunnar, Halgerd, og hans Moder Kanveig.

Da de sammensvorne kom til Gaarden, vidste de ikke, om Gunnar var hjemme, og sagde, der maatte een gaae i Forveien til Huset, og see, hvad han kunde faae at vide. De andre satte dem ned paa Marken. Thorgrim Nordmand krob op ad Sengkammeret. Gunnar seer en rød Kiortel for Sluggen, og hugger med Dren ud midt igiennem; nu gik Fodderne fra Thorgrim, han tabte sit Skiold, og faldt ned af Taget; derpaa gik han til Gizzur, og de andre, der sad paa Marken. Gizzur saae paa ham, og sagde: Er Gunnar da hjemme? Det maa I vide, svarte Thorgrim, men at hans Dre

er hjemme, har jeg faaet at vide; i det samme falbt han død om.

Nu søgte de til Huset, Gunnar skød iblandt dem med Pile, og værgede sig vel; og udrettede de intet; da løb nogle op paa Huustaget, og vilde angribe derfra; men Gunnar skød ogsaa paa dem med sine Pile, og udrettede de heller intet, og gik det saa en Tid. De hvilede dem nu, og angreb derpaa anden Gang. Gunnar skød bestandig ud paa dem, og udrettede de intet endnu, og traf dem anden Gang tilbage. Da sagde Gizzur hvide: Lad os gaae bedre frem; ellers bliver det til Intet med os! De angreb nu tredie Gang, og blev ved; derpaa drog de dem tilbage igien. Nu sagde Gunnar: der ligger en Piil ude paa Taget, og er det af deres egne; den vil jeg skyde ud til dem, og er det dem en Skam, hvis de faae Skade af deres egne Vaaben. Gjør ikke det, min Søn! sagde hans Moder, at du opægger dem, der alt have draget dem tilbage. Gunnar tog Pilen, og skød ud iblandt dem, og traf den Gilif Aanundson, og blev han ilde saar; men han stod affides, og vidste de ikke, at han var saaret. Der kom en Haand ud med en Gulbring om, sagde Gizzur, og tog en Piil, der laae paa Taget, og vilde de neppe hente Vaaben ude, ifald de havde nok inde; lad os derfor angribe paa ny. Lad os brænde dem inde! sagde Mord. Det skal aldrig skee, sagde

Gizzur, skiondt jeg vel veed, mit Liv er i Fare. Dog staaer det dig frit, at give os tientlige Raad, da du har Ord for saa snedig en Mand.

Paa Marken laae Toug, som de idelig brugte til at giøre Husene fast med i Storm. Lad os tage dem, sagde Mord, og slaae om Bielekovederne, og giøre den anden Ende fast om Stene, og med Binder trække Taget af Sengkammeret. De toge nu Tougene, og iværksatte hans Forslag, og mærkede Gunnar det ikke, før de havde vundet hele Taget af Huset. Nu skød han saa med sin Bue, at de aldrig kunne komme ham nær. Da raadede Mord dem anden Gang, at brænde Gunnar inde. Ikke veed jeg, sagde Gizzur, hvorfor altid du skal komme med, hvad ingen anden vil, og skal det aldrig skee.

I det samme springer Thorbrand Thorleifs Søn op paa Taget, og hugger Gunnars Buestræng over; Gunnar griber sin Dre med begge Hænder, vender sig hurtig mod ham, hugger tvertigennem, og kaster ham ned til Jorden. Da løber hans Broder Asbrand op, Gunnar hugger til ham med Dren; han holder Skioldet for, Dren gaaer igiennem Skioldet, begge hans Arme blev saar, og faldt han ned af Væggen. Nu havde Gunnar saaret otte Mand, og dræbt to; da fik han selv tvende Saar, og sagde Alle, at han hverken forandrede sit Ansigt ved Saar, eller i Døden.

Giv mig to Lokker af dit Haar, sagde han til Halgerd, og flet du og min Moder mig en Buestræng. Ligger der dig Magt paa? spurgte Halgerd. Der ligger mit Liv paa, svarte han, thi aldrig faae de mig overvundet, saalænge jeg kan bruge min Bue. Saa vil jeg nu, siger hun, huffe dig den Kindhest, du gav mig; og bryder det mig ikke, om du værger dig længere eller kortere. Hver har noget, at gjøre sig navnkundig ved, svarte Gunnar, og skal jeg ikke bede dig længe derom. Ild gjør du, sagde Ranveig, og længe vil din Skam leve.

Gunnar værgede sig vel, og diærveligen, og saarede otte Mænd til, saa haardt, at mange laae for Døden beras. Han værgede sig, til han faldt om af Træthed; de gave ham da mange svare Saar, dog kom han dem afhænde, og værgede sig endnu længe; endelig fik de ham dræbt.

Da sagde Gizzur hvilde: En stor Kæmper have vi nu fældet, og haver det været saare vanskeligt; og vil hans Forsvar leve, medens Land bygges. Nu gik han at opsoge Ranveig, og sagde: Vil du unde vore trende Døde Jord, at de her kunne begraves? Saa meget heller, svarte hun, som jeg vilde unde Eder alle det. Det er at tilgive, sagde Gizzur, at du taler saaledes; thi du har tabt meget; og bød han, at ingen maatte rane, og ingen hørge.

Derpaa drog de bort, da sagde Thorgeir Stærkodderson: Ikke faae vi Fred at være hjemme paa vore Gaarde for Sigfussonerne, hvis ikke du Gizzur eller du Geir bliver her sydpaa. Kan vel være, svarte Gizzur, og fastede de da Lod derom, og tilfaldt Loden Geir at blive der; han tog da til Dø, og bosatte sig der. Han havde en Søn ved Navn Hroald; han var Slegfred, og hans Moder Biartey, en Søster til Thorkil Beile, der faldt ved Hestebækken paa Grimsnes. Denne Hroald roste sig af, at han havde givet Gunnar Banesaar. Thorgeir Stærkodderson roste sig og af, at han havde saaret Gunnar. Gunnars Drab rygtedes, og blev ilde omtalt allevegne, og sørgede mange over hans Død.

Titte og tredsindstyvende Capitel.

Nial tyktes ilde om Gunnars Død, Sigfussonerne ogsaa. De spurgte, om Nial meente at paatale Gunnars Drab, eller lægge Sag an derfor. Han sagde, det kunde ikke skee, da Manden var fredløs; heller maatte man gjøre Morderne nogen Baneære, ved at dræbe nogle Mænd til Hævn for ham.

De fastede Høi op over Gunnar, og satte ham opreist i Høien. Ranveig vilde ikke, at hans Dre maatte bringes derind, og sagde, at den skulde ene

Han tage, der vilde hævne Gunnar; thi tog ingen den. Ved Halgerd var hun saa haard, at hun nær vilde dræbt hende, og sagde, hun havde voldet hendes Sønns Drab; thi flygtede Halgerd til Griota, og Gran med hende. Der blev da skiftet imellem dem, saa at Hogni skulde beholde Hlidarende Gaard og Bo, og Gran have Fæstegaard.

Det hændtes paa Hlidarende, at en Hyrde og Tjenesteqvinde, der vogtede Lvæg nær ved Gunnars Høi, syntes, de hørte ham være lystig og synge inde i Høien. De drog da hjem, og sagde Ranveig, Gunnars Moder, hvad hændet var. Hun bad dem, at melde Nial det. De drog da til Bergthorsval, og fortalte Nial det samme. Han lod sig det gientage tree Gange; derpaa talede han længe sagte med Skarphedin; denne tog sine Vaaben, og drog med de tvende Tyende til Hlidarende. Hogni, og Ranveig tog overmaade vel imod ham, og vare glade ved hans Komme, og bad Ranveig ham, at blive længe hos dem, hvilket han lovede. Han og Hogni ginge jævnlig ind og ud sammen. Hogni var en rask Mand, af gode Naturgaver, men mistænksom; og torde ingen sige ham, hvad skeet var.

En Aften vare Skarphedin og Hogni ude ved Gunnars Høi, paa den sydre Side; det var klart

Maanestien, dog kom der undertiden Skyer for; de syntes, Høien var aaben, og havde Gunnar vendt sig i Høien, og saae mod Maanen; de tyktes at see fire Lys brænde i Høien, og falbt der ingensteds Skygge. De saae, at Gunnar var lystig, og saae meget glad ud. Han quod en Sang, og saa høit, at de noie kunde høre, hvorvel de stode langt borte. Saaledes var Sangen:

Ringes rige Giver mødte
 Regn af Saar, den uforsagte
 Hognis Fader, han som ofte
 Havde trættet Fiendetrætter,
 Heller, sagde Hielmens Bærer,
 Han, der fløved Skjolde mange,
 Ballen død han vilde klæde,
 Heller end forsagt at vige.

Derpaa lukkedes Høien igjen. Vilde du troe dette Syn, spurgte Skarphedin, hvis Nial eller jeg fortalte dig det? Troe det vilde jeg, svarte Hogni, af Nials Mund, thi det siges, at han lyver aldrig. Der er meget ved sligt et Syn, sagde Skarphedin, da han selv har ladet sig see for os; og vilde han heller døe, end vige for sine Fiender; og gav han os samme Raad. Ikke kommer jeg nogen Bei, sagde Hogni, naar ikke du vil staae mig bi. Nu skal jeg komme Gunnars Udfærd ihu, gav Skarphedin til Svar, da eders Frænde Sigmund var fældet, og staae Eder bi af al min Verne. Det har

min Fader lobet Gunnar, naar du' eller hans Mo-
der skulde faae det behov. De vendte nu tilbage til
Hlidarende.

Xi og tredsindstyvende Capitel.

Vi vil nu drage strax ud i denne Nat, sagde
Skarphedin; thi spørge de, at jeg er her, ville de
tage dem bedre vare. Dine Raad vil jeg følge,
sagde Hogni. De toge da deres Vaaben, da alle
Folk vare i Senge. Hogni tog Gunnars Dre ned,
og sang det høit i den. Da sprang Ranveig op
meget forbitret, og sagde: Hvo tager den Dre,
som jeg haver handlyst for enhver at røre? Jeg vil
bringe den til min Fader, sagde Hogni: at han kan
tage den med til Valhal, og bære den paa Vaaben-
thing. Heller vil du bære den selv, svarte hun, og
hævne din Faders Død; thi Dren har forudsagt
en Mand's Drab, om ikke fleres. Nu gif Hogni
ud, og sagde Skarphedin de Ord, der vare faldne
imellem ham og hans Farmoder.

De droge til Dd. To Ravne fløi hele Ti-
den med dem. De kom ved Nattetid til Dd, og
drev Dvæget til Huus. Da løb Hroald og Tiorse
ud, og drev Dvæget op i Huulveiene, og havde

deres Vaaben med dem. Skarphedin sprang op, og sagde: Du behøver ikke at see dig om, det er, som dig synes; her er Folk; derpaa gav Skarphedin Tiorse Banehug. Hroald havde et Spyd i Haanden; Hogni anfalder ham, Hroald støder efter Hogni. Hogni hugger Spydstagen over med Dren, og gif Dren igiennem Hroald. Nu gif de fra de Døde, og hen ad Trihyrning.

Skarphedin sprang op paa Taget, og rev Græstov af, og troede de inde i Huset, at det var Dvæg. Thorgeir og Stærkodder tog deres Vaaben, og Klæder, og løb ud, og omkring Hegnet, men da Stærkodder saae Skarphedin, blev han bange, og vilde vende om. Skarphedin hugger ham ned op mod Gærdet; da kom Hogni Thorgeir imøde, og fældte ham med Dren. Derfra reed de til Hof, og var Mord ude paa Marken, og bad om Fred, og bød fuldkommen Fyldestgiørelse. Skarphedin sagde ham de fire Drab; og sang da følgende:

Vi have fældet fire
 Fiendtlige Bueskytter;
 Dem snarlig, Gulbets Sanker,
 Du Selstab faaer at giøre.
 Ildraadig Skioldestkammer!
 Da, Karl! vi dig skal kue!
 Giv, Gulbets Sammenpuger!
 Flux Gunnars Vtling Selvdom.

Samme Veie, som de fore, skal du gaae, sagde Stærphedin, eller give Hogni Selvdom, hvis han vil tage derimod. Hogni sagde, hans Agt var, intet Forlig at giøre med hans Faders Banemænd. Dog modtog han Selvdommen omsider.

Halvfierdsindstyvende Capitel.

Nial underhandlede med Eftermaalsmændene efter Stærkobder og Thorgeir, at de skulde indgaae Forlig; og blev Herredsmøde sat, og Boldgiftsmænd udnævnte; og blev Alt taget i Betragtning, Overfaldet paa Gunnar, endskiøndt han var landlyst, og alle de Pengebøder, der sattes, betalte Mord samtlig; thi de afgiorde ikke Sagen med ham, før den anden Sag var afgiort; og lode de dem gaae lige op, og blev saaledes Alt afgiort; paa Thinget blev megen Dmtale derom; men tilsidst blev Geir Gode og Hogni forligte, og blev Forliget siden ved Magt, og Geir Gode boede i Hlid til sin Dødsdag.

Midlertid var Kolfæg kommen til Norge, og var i Vig om Vinteren; Sommeren efter foer han østpaa til Danmark, og anbefalede sig hos Dannerkongen Svend Tiugesfiæg, og nød der megen Hæ-

der. En Nat drømte han, at en Mand kom til ham med et lyst Ansigt, og vækkede ham; og sagde: Staae du op, og drag med mig. Hvad vil du mig? spurgte Kolskæg. Jeg skal skaffe dig en Hustru, og skal du da være min Ridder. Han syntes, at han sagde Ja dertil; derpaa vaagnebde han.

Siden gik han hen til en Sandsiger, og sagde ham sin Drøm; og han raadde Kolskæg at fare til de sydlige Lande, og blive Guds Ridder. Han modtog nu Daaben i Danmark; noget derpaa fik han Tidende om Gunnars Drab; han havde da hverken Lyst at blive der, eller vende tilbage til Island; men drog østpaa til Gardarige, og var der en Vinter. Derpaa drog han derfra til Myklegaard, og gik der i Tjeneste; og hørtes det siden hjem, at han havde der taget sig en Hustru, og var Hovding over Bæringerne, og blev der til sin Dødsdag; og holdt han saaledes, hvad han havde sagt Gunnar ved Afskeden, at han aldrig saae Island mere.

De ulige Hustruery

Forste Capitel.

eller

Gunnars og Nials Endeligt.

Anden Part.

Nial.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

100

Første Capitel.

Det er sagt, hvorledes Thrain Sigfusson drog af Landet, paa samme Tid, som hans Ven og Frænde Gunnar var gjort fredløs. Han kom til Hakon Jarl paa Glade, der tog vel imod ham, da han hørte, han var en Paarsørende af den navnkundige Gunnar. Thrain blev hos ham Vinteren over, og vandt hans særdeles Gunst, ved at overvinde og dræbe en navnkundig Sørover, ved Navn Kole; og gav Jarlen ham et kosteligt Skib, som var bygget paa en ualmindelig Maade, og kaldes Gammen, fordi det var prydet med et Gamshoved. Med dette Skib fulgte Thrain Jarlen til et Møde, han paa Rigets Østgrændse havde med Kongen af Sverrig; og kunde da ingen holde det med Thrain og hans Gam i at seile. Derover fik Thrain mange Uvinds-mænd; men saae man da stedse, hvormegen Ugt Gunnar bestandig stod i hos Jarlen; thi han lod svare ilde paa dem, der vilde tale ondt om Thrain. Næste Vaar spurgte Jarlen ham, om han vilde

vende tilbage til Island? Han havde dengang ikke bestemt sig endnu, da han først vilde høre derfra; men da man nu erfoer Gunnars Drab, raadde Jarlen Thrain til at blive hos sig i Norge; og blev han da hos Jarlen.

Andet Capitel.

Nials Søner, Grim og Helge, vare bragte fra Island samme Sommer, som Thrain. De bleve af haarde Nordenstorme forslagne af deres Raas; og faldt dem tillige saa stort Mørke paa, at de ikke vidste, hvor de vare. Tilfældt kom ind mellem saadanne Udby, at de mærkede, de ikke kunde være langt fra Land. De spurgte nu Bard hvide, der førte Skibet, hvad Land der kunde være nærmest? Det kan, svarte han, efter de Vindskifter, vi have havt, være forskjellige, Drenøerne, Skotland eller Irland.

Det klarede nu, og de saae i to Dage Land paa begge Sider, men lige før dem i Fiorden et stort Skær; de kastede Anker udenfor det, da Veiret begyndte at lægge sig. Om Morgenen derpaa blev det stille; men nu saae de tretten Skibe løbe ud imod dem. De raadsløge nu om, de skulde sætte dem

til Modværge; men medens de endnu vare derom i Beraad, vare Vikingerne der, og gav dem Balget, enten at gaae fra Borde, og overlade dem Skib og Gods, eller at forsvare sig. Helge svarte: Det sidste! Ridsmændene, der havde Gods paa Skibet, gave sig ynkelig derved; men Grim lod raabe Stridsraab, at Vikingerne ikke skulde høre Ridsmændenes Jamren. Der begyndte nu en haard Strid; og vare begge Nials Søner stedse, hvor Kampen var haardest. Nu saae de ti Skibe komme sydfra af al Magt roende op til dem. I det forreste Skib stod en Mand ved Masten i Silketrøie, med smukt udflaget Haar, en forgyldt Hielm paa Hovedet, og et guldbeslaget Spyd ihænde. Han spurgte, hvad dette var for en ulige Kamp, og hvo de Ridsende vare? Helge svarede, at Vikingerne vare tvende Skotter, Griotgard og Snekolf, Frænder af Melskolf Skottekonges; at deres Skib tilhørte Baardhvite, og at de selv vare Islændere, og Nial Thorgeirsons Søner. Navnkundige ere baade I og Eders Fader, svarte Hovdingen. Hvo er nu du? spurgte Helge. Jeg hedder Kaare Solmunds Son, og er fra Suderø; var Svaret: hvad ønske I af mig? Din Bistand mod Vikingerne, svarte Helge. Denne tilfagde Kaare ham, og fornyedes nu Kampen. Kaare sprang over paa Snekolfs Skib; Denne hug efter ham med sit Sværd, Kaare sprang bage-

lænds over et Tværtræ, der laae over Skibet, Sneekolfs Hug kom da i Træet, saa hele Sværdbredden gik deri. Nu hug Kaare til Sneekolf med saadan Magt, at han hug Armen af ham, og blev det strax Sneekolfs Banesaar. Griotgard kastede nu sit Spyd efter Kaare, men denne undveeg Spydet; i det samme kom Grim og Helge til, og Helge fældede Griotgard med sit Sværd. De bestege nu de øvrige Skibe, skændede Vikingerne Livet, som de hade om, men tog hele Byttet, og lagde til Verne med alle Skibene.

Tredie Capitel.

De fulgtes nu med Kaare til Sigurd Jarl paa Orknoerne, hvis Hirdmand han var. Jarlen tog paa Kaares Ord vel imod dem, og gjorde de ham alle tre lige Skiel følgende Vaar, da de forhialp ham til en herlig Seier over tvende skotske Grever, der havde oversaldet Jarlens Besiddelser paa Fastlandet. Siden droge de med Kaare paa Viking, tilbragte da Vintren hos Sigurd Jarl, og gik saa til Norge til Hakon Jarl, hvor Kaare lovede at komme til dem, da han skulde bringe Jarlen Skat.

Helge og Grim kom til Norge til Sommermarkeds Tid, og traf de der Thrain Sigfusson, som nu lavede sig til at vende tilbage til Island, og næsten var seilklar. Paa samme Tid var der i Norge en anden Islænder, som kaldtes Vigahrap, et ondt og farligt Menneske. Han var flygtet fra Island for Drab, og havde i Norge taget sin Tilflugt til Dalegudbrand, en nøie Ven af Hakon Jarl. Gudbrand havde et Tempel i Fællig med Jarlen, Mage til det i Glade, og der aldrig aabnedes, uden naar Jarlen kom.

Dale Gudbrand tog vel mod Vigahrap, og syntes i Begyndelsen vel om ham, da han vidste at tale om mange Ting; men omsider bleve baade Gudbrand og Andre keede af hans kaade Mund. Ogsaa havde Hrap altid meget med Gudbrands Datter Gudrune at snakke, saa Ordet gik, at han forlokkede hende. Gudbrand satte sin Datter tilrette for hendes Fortrolighed med Hrap; hun lovede Bedring; men det blev dog det samme. Gudbrand paalagde da sin Huusfoged Asvard at holde Nie med hende, hvor hun stod, og gik. Engang bad hun sig Forlov, at gaae for Fornoielse i Nøddekoen, Asvard gik med. Hrap søgte dem op, tog hende ved Haanden, og gik bort med hende. Asvard gik efter, og fandt dem liggende i Græsset. Han løstede sin Dre, løb til, og hug Hrap efter Benene; Hrap dreiede sig hurtig

fra Hugget, saa det glippede, sprang hastig op, og greb sin Dre. Nu vilde Asvard tage Flugten; Hrap hug Ryggen over paa ham, og han faldt død ned. Da sagde Gudrun: Nu har du gjort det, at du ikke bliver længe hos min Fader; og dog er der det, som end vil tykkes ham værre; thi jeg er med Barn ved dig. Ikke skal han faae det at vide af nogen Anden, svarte Hrap: jeg vil nu gaae hjem, og sige ham begge Dele. Der kommer du ikke levende fra, sagde Gudrun. Det vil jeg prøve, svarte han, fulgte hende til de andre Fruentimmer, og gik hjem.

Gudbrand sad i Høisædet, og var der kun faa Folk i Stuen. Hrap gik frem for ham, og bar Dren høit. Hvoraf er din Dre blodig? spurgte Gudbrand. Jeg har rettet Ryggen paa din Foged, svarte Hrap. Det har ikke været til det gode, sagde Gudbrand, du har dræbt ham. Det har jeg, sagde Hrap. Hvad gjorde du det for? spurgte Gudbrand. Du vil ansee det for Smaating, sagde Hrap, han vilde hugge Benet af mig. Hvad havde du da gjort? spurgte Gudbrand. Hvad der ikke kom ham ved; svarte Hrap. Hvad var det da? blev Gudbrand ved. Vil du vide det, svarte Hrap, saa traf han mig hos din Datter; det syntes han ilde om. Staaer op, griber ham, og slaaer ham ihjel! raabte Gudbrand. Lidt seer du paa vort

Svogerffab, svarte Hrap; men ikke har du Folk
 nok til, at det skeer saa snart. De reiste dem nu,
 men han sprang fra dem, og løb ad Skoven; de løb
 efter, men kunde ikke naae ham. Gudbrand sam-
 lede Folk, og lod Skoven randsage; men de fik ham
 ikke, da Skoven var stor og tyk.

Hrap fandt nu et Fristed hos en Skovmand,
 der hedde Tosi, en Karl, der lignede ham i alle
 Maader; men Hrap var sielden hjemme, og fandt
 idelig Leilighed at komme til Gudrun, uden at Gud-
 brand eller hans Søn Thrand nogensinde var istand
 til at faae ham fat, saa meget de end lurede paa
 ham. Gudbrand lod Hakon Jarl vide, hvormegen
 Fortræd han havde af Hrap, og lod Jarlen denne-
 giere fredløs, satte Penge paa hans Hoved, og
 lovede selv at komme og søge ham op. Det gik mid-
 lertid længe hen, da ham tyktes, de maatte kunde
 fange ham selv; saa uforsigtig, som han soer affted.

Fjerde Capitel.

Nu kom Hakon Jarl i Besøg til Gudbrand.
 Dette fik Hrap at vide, og gik samme Nat til deres
 Gudehuus. Der saae han Thorgerd Horgabrud.

sidde, i fuld Legemstørelse, med en overmaade stor Guldring om Armen, og et Hovedtøi paa. Han slog da Hovedtøiet af hende, og tog Ringen. Nu saae han Thor paa Kærren, og tog en Ring fra ham, en tredie Ring tog han fra Grpa, slæbte dem alle ud, plyndrede dem, satte saa Ild paa Huset, brændte det, og gik derpaa bort. Det gryede alt ad Dag.

Som han gaaer over noget Agerland, springer fer Mand op i Baaben, og gribe ham an; han værger sig vel; og faldt det saa ud, at han dræbte tree af dem, og gav Thrand Ulivs Saar; men to jog han ad Skoven, saa de intet Budskab kunde bringe Jarlen. Han gik nu til Thrand, og sagde: Det staaer nu til mig, at dræbe dig, om jeg vil; men ikke vil jeg det; og vil jeg see mere paa vort Evesgerfskab med dig, end I har gjort med mig. Nu vilde Hrap været tilbage ad Skoven, da seer han Folk mellem Skoven og sig, trøstede sig til ikke at søge did, men lagde sig ned i noget Krat, og laae der en Stund.

Om Morgenens aarle gik Hakon Jarl og Dalegudbrand til Gudehuset, og fandt det brændt, og de tree Guder udenfor afflædte. Da tog Gudbrand tilorde: Megen Magt er givet vore Guder, da de ere gangne selv ud af Ilden. Ikke have Guderne gjort det, svarte Jarlen: der maa En have sat Ild

paa Huset, og baaret Guderne ud. Ikke hævne Guderne sligt paa Stedet, men bortviist bliver den Mand fra Valhalla, og kommer der aldrig, som det har bedrevet.

I det samme kom fire af Jarlens Mænd løbende til, og bragte onde Tidender, at de paa Algeren havde fundet tree Mænd dræbte, og Thrand dødelig saaret. Hvo har gjort det? spurgte Jarlen. Wigahrap! sagde de. Saa har han og brændt Gudehuser. Det, syntes de og, lignede ham. Hvor troe I nu, han er? spurgte Jarlen. De svarte, at Thrand havde sagt, han havde lagt sig i et Krat. Jarlen drog did at søge; men da var Hrap borte. Jarlen beskikkede da Folk til at søge om ham, og fandt de ham ikke; han var selv med at lede, bød derpaa sine Folk at hvile sig noget, gik ene bort fra de øvrige, og befalede, at ingen maatte følge ham. Han var da noget borte, faldt paa begge Knæ, og holdt Haanden for Dinene. Derpaa gik han tilbage til Sine, og sagde: Kom nu med! De gik med ham; han dreiede tvært af fra den Vej, de hidtil havde fulgt, og kom til en liden Dal, da sprang Hrap op lige for ved dem, og havde han nyskiult sig der. Jarlen æggede sine Mænd til at forfølge ham; men Hrap var saa rap til Fods, at de aldrig engang kunde komme ham nær.

Femte Capitel.

Hrap søgte nu lige til Glæde; der vare Thrain Sigfusson, og begge Nials Søner just seilfærdige; Hrap løb hen, hvor Nialssønnerne laae, og sagde: Rædder mig, I gode Mænd! Jarlen vil dræbe mig. Helge saae paa ham, og sagde: En Ulykkensmand er du, og var det bedre, at ikke modtage dig. Dnske vil jeg, sagde Hrap! at dig maa vederfares meget Dndt af mig! Mand er jeg da til, svarte Helge, at hævne det paa dig til sin Tid.

Nu vendte Hrap sig til Thrain Sigfusson, og bad ham see til sig. Hvad er der med dig? spurgte Thrain. Jeg har brændt et Gudehuus for Jarlen, og dræbt nogle Mænd, svarte Hrap; og er han her strax; thi han er selv med at lede efter mig. Neppe sommer mig det, svarte Thrain, saa meget Godt, som Jarlen har gjort mig. Da viiste Hrap Thrain de Klenodier, han havde taget i Gudehuset, og tilbød sig, at give ham denne Skat. Thrain svarede, at han ikke tog derimod, med mindre Hrap tog Betsaling derfor. Saa bliver jeg her staaende, sagde Hrap, og skal de dræbe mig for dine Diue, og du faae hver Mandes Estertale derfor.

Nu saae de Jarlen og hans Mænd komme; da tog Thrain imod Hrap, lod sætte en Baad ud,

og ham bringe til sit Skib. Nu er det et lykkeligt
 Fiælested, sagde Thrain, at Bunden er flaaet ud
 paa to Tønder, dem skal du krybe i. Han krob da
 i Tønderne, de bleve bundne sammen, og hidsede
 over Bord.

Nu kom Jarlen med sine Folk til Nialsonnerne,
 og spurgte, om Hrap havde været der? De sagde
 Ja. Han spurgte, hvorhen han havde taget Beien
 fra dem? De svarte, de havde ikke lagt Mærke der-
 til. Jarlen sagde: Stor Hæder skal den have
 af mig, der sagde mig, hvor Hrap var. Grim
 sagde sagte til Helge: Hvorfor skalde vi ikke sige det?
 intet er mig visser, end at Thrain aldrig lønner os
 vel. Ikke skalde vi alligevel sige det, svarte Helge;
 thi det gielder hans Liv. Grim sagde: Kan være,
 at Jarlen lader Hævnen gaae ud over os; thi han
 er saa vred, at den maa gaae ud over nogen. Ikke
 skulle vi bekymre os derom, sagde Helge; dog ville
 vi lægge ud, og snart gaae i Søen. De lagde dem
 da under en D, og ventede der paa Bør.

Jarlen gik nu til Skibsfolket, og udfspurgte
 dem alle; men alle lagde Dølgemaal paa, at de
 vidste noget om Hrap. Da sagde Jarlen: Nu ville
 vi gaae til min Fælle Thrain, og vil han faae os
 Hrap, hvis han veed noget af ham. De toge nu
 et Langskib, og seilede ud til Riøbmandsskibene.
 Thrain erfoer Jarlens Færd, stod op, og hilste

ham venlig. Jarlen tog derimod, og sagde: Vi søge om en Mand, ved Navn Hrap, en IJsøender, der har giort os mangehaande Ondt; vi ville derfor bede Eder, at I udlevere os ham, eller sig os, hvor han er. Du veed, svarte Thrain, at jeg dræbte en Mand, du havde landlyst, og vovede mit Liv, og har du storligen belønnet mig derfor. Større Belønning skal du nu faae, sagde Jarlen. Thrain betænkte sig nu, og vidste ikke vel, hvad Jarlen meest maatte agte; dog benægtede han, at Hrap var der, og bad Jarlen selv søge. Jarlen gjorde ikke meget derved, tog i Land, og gik ene fra de andre, og var meget vred, saa at ingen torde tale til ham.

Nu sagde Jarlen: Viser mig til Nialsonnerne; og skal jeg nøde dem til at sig mig Sandhed; da blev ham sagt, at de var lagt ud. Der er da ikke at giøre, sagde han: men ved Thrains Skib var der to Wandtønder, dem kan en Mand vel have været skiult i; og har Thrain skiult ham, tør han være i dem; og ville vi tage anden Gang ud til Thrain.

Siette Capitel.

Thrain seer, at Jarlen agter sig ud igien, og siger: Var Jarlen vreed sidst, da er han dobbelt saa vreed nu, og giælder det nu alle Mandes Liv her paa Skibet. De lovede da alle at holde Tingen hemmelig, thi enhver var bange for sit Liv. De toge nu nogle Sække af Lasten, og lagde Hrap isteden, og oven paa ham andre Sække, der vare lettere. Nu kom Jarlen, som de havde faaet Hrap giemt. Thrain hilste ham vel; Jarlen besvarede hans Hilsen, men ikke strax. De saae, at han var overmaade vreed. Jarlen sagde til Thrain: Kom du frem med Hrap, jeg veed vist, at du har fordulgt ham. Hvor har jeg da sliult ham? Herrel spurgte Thrain. Det maa du vide, svarte Jarlen; men skal jeg giætte, troer jeg, du har sliult ham i Wandtønderne. Ikke vilde jeg, sagde Thrain, at du skulde skylde mig for Løgn; heller vilde jeg, du randsagede Skibet.

Nu gik Jarlen ombord, randsagede Skibet, og fandt intet. Frikiender du mig nu? spurgte Thrain. Langt fra, sagde Jarlen; men ikke veed jeg, hvorfor vi ikke finde ham. Jeg synes, jeg giennemskuer Alt, naar jeg er i Land, men naar jeg kommer her, seer jeg intet. Nu lod han sig roe i Land, og var saa vreed, at ingen maatte tale til ham.

Hans Søn Svend var med ham; et underligt Sindelag er det, sagde han, at lade uskyldige Folk undgaae sin Bredde.

Jarlen gik nu eensom bort fra de øvrige, kom siden til dem igien, og sagde: Lad os roe ud til dem igien. Saa gjorde de. Hvor kan han have været skilt? spurgte Svend. Ikke gjør det nu noget til Sagen, svarte Jarlen: Nu tør han vel være borte derfra. Der laae to Sække ved Lasten; og tør Hrap have ligget i Lasten i deres Sted.

De seile ud igien, sagde Thrain; de tør atter agte dem ud til os. Nu maa vi faae ham op af Lasten, og lægge andre Ting isteden, men de løse Sække maa blive liggende. De gjorde saa. Derpaa sagde Thrain; lad os svøbe Hrap ind i Seilet; det var rebet ved Naalen. Saa gjorde de.

Nu kom Jarlen ud til Thrains; han var umaaadelig forbitret, og sagde: Vil du nu frem med Manden, Thrain! og staaer nu din Sag værre end før. Thrain svarede: Jeg var længe kommet frem med ham, havde han været i min Baretøgt. Hvor skulde han have været? I Lasten! sagde Jarlen. Hvi søgte I da ikke der? spurgte Thrain. Det faldt os ikke ind, sagde Jarlen. Nu søgte de om ham, hele Skibet over, og fandt ham ikke. Vil du nu frikende mig? sagde Thrain. Aldeles ikke! sagde Jarlen; jeg veed, du har skilt Manden, skiondt

jeg ikke kan finde ham. Men heller vil jeg, at du skal handle som Nidding imod mig, end jeg mod dig; og tog han da til Land.

Nu troer jeg, sagde da Jarlen, at Thrain har stult Hrap i Seilene. Da fik Thrain Bør, og gik til søes, og sagde, hvad længe efter har været et Mundheld: Lad nu Gammen tage Fart! ikke vil Thrain vige.

Thrain var ikke længe paa Søen, kom til Island, og tog hjem til sin Gaard. Hrap fulgde med ham, og var hos ham eet Aar; Baaren derpaa gav Thrain ham en Gaard paa Hrapstad, og byggede han der. Dog holdt han sig meest op paa Griota; og blev anseet for at giøre Altting galt der; og sagde Folk, der var meget Venfæb mellem ham og Halgerd, og at han havde lokket hende; men andre modsagde det. Gammen gav Thrain til sin Frænde Mord; alle Thrains Frænder ansaae ham som deres Hovding.

Syvende Capitel.

Da Hakon Jarl saae, at Thrain var borte, sagde han til sin Søn Svend: Lad os tage fire Langskibe, og drage ud til Nialsonnerne, og dræbe dem; thi de monne have været Thrains Medvidere. Ikke

er det godt Raad, sagde Svend, at vende Brodden mod skyldfri Mænd, og lade den skyldige undkomme. Derfor vil jeg raade, sagde Jarlen. De gaae ud efter Nialsonnerne, opsoge dem, og finde dem under en D.

Grim var den første, der blev Jarlens Skibe vaer, og sagde til Helge: Her komme Hærskibe, og kiender jeg, det er Jarlen, og vil han ikke byde os Fred. Saa er sagt, svarede Helge, at saa er hver Mand kioek, som han værger sig til, mod hvem saa end er. Det skulle og vi. Alle bade ham nu, at tage Anførsel, og grebe deres Vaaben.

Jarlen kom nu, og raabte til dem, og bød dem overgive sig. Helge svarede, at de vilde værge dem, saalænge de kunde. Jarlen bød alle dem Fred, der ikke vilde værge sig, Helge undtagen; men saavennesæl var denne, at alle vilde døe med ham. Jarlen angriber dem med sine Folk; de værge dem vel, og vare Nialsonnerne stedse der, hvor Jaren var størst. Jarlen bød dem ofte Fred, men de gav samme Svar, og sagde, de gave dem aldrig.

Da søgte fast ind paa dem Uslak fra Langø, og kom tree Gange op paa Skibet. Fast søger du hid, sagde Grim, og vel var det, om det dig vel maatte bekomme; da tog han et Spyd, og ramte ham under Struben, og blev det flur hans Bane. Nu dræbte Helge Jarlens Merkismand Egil. Da

angreb Svend Hakonson, og lod dem klemme imellem Skjolde, og bleve de saaledes tagne levende. Jarlen vilde nu strax lade dem dræbe; Men Svend sagde: Det maatte ikke skee, thi nu var det Nat. Da sagde Jarlen: Dræber dem da i Morgen; og binder dem fast i Nat. Det faaer da skee, sagde Svend: men ikke har jeg fundet kiækkere Mænd end disse; og er det stor Skade, at tage slige Mænd af Dage. De have dræbt to af vore kiækkeste Mænd, sagde Jarlen, derfor skal de dræbes. Des kiækkere vare de, sagde Svend: dog maa dette blive, som du vil; og bleve de da bundne, og lagte i Lænker. Derpaa faldt Jarlen i Søvn.

Da alle Folk sov, sagde Grim til Helge: Jeg vilde herfra, om jeg kunde. Lad os da see om noget Paafund, svarte Helge. Grim seer, at der ligger en Dre med Eggen i Beiret; han gif strax dertil, og fik Buestrængen, han var bundet med, skåret over, men blev ilde saaret i Haanden; nu løste han Helge. De listede dem nu fra Borde, og kom i Land, uden at Hakon blev det vaer; der brød de Lænkerne af sig, og gif til den anden Side af Den. Det gryede nu ad Dag; de blev et Skib vaer, og kiendte, at Kaare Sigmundsøn var der. De opsogte ham strax, sagde ham deres Vaande, viste ham deres Saar, og sagde, Jarlen sov nu. Ilde er det, sagde Kaare, at I skulde stædes i

Vaande for Ildgierningsmænds Skyld. Men hvad have I nu ifinde? spurgte han. At overfalde Jarlen, og dræbe ham, sagde de. Ikke vil det lade sig giøre, svarede Kaare, skiondt I ikke fattes Modbertil; dog skulle vi først vide, om han er der endnu. De drog did; men var Jarlen da borte.

Attende Capitel.

Nu drog Kaare til Glade, at søge Jarlen, og bringe ham Skatten, han havde indsamlet til ham. Har du taget Nialsonnerne til dig? sagde Jarlen. Det har jeg, svarede Kaare. "Vil du udløvere mig dem?" "Det vil jeg ikke." "Vil du sværge: at du ikke har villet angribe mig med Nialsonnerne?" Da tog Erik Jarl tilorde: Ikke er det at fordre; stedse har Kaare været vor Ven, og skulde det ikke saa være gaaet, hvis han havde været tilstæde; Nialsonnerne var da intet Ondt vederfaret; men de skulde have Straff, som dertil havde giort; og tykkes det mig nu sømmeligere, at give Nialsonnerne gode Gaver for den Dvide, de have udstaaet, og deres Saar. Saa bør det være, sagde Jarlen; men ikke veed jeg, om de vil modtage Forlig, og sagde Jarlen da, at Kaare skulde handle med dem derom.

Kaare spurgte da Helge, om han vilde modtage Fyldestgiorelse af Jarlen, eller ikke? Helge svarede: Jeg vil modtage den af hans Søn Erik; men ikke vil jeg have med Jarlen at skaffe. Dette sagde Kaare til Erik. Saa skal det være, svarte Erik, at han skal modtage Fyldestgiorelsen af mig, hvis ham saa tykkes bedre, og siig dem, at jeg byder dem hiem til mig, og skal min Fader ikke giøre dem Meen. Det modtog de, og droge til Eriks, og vare hos ham, indtil Kaare var seiklar. Da droge de med ham først til Sigurd Jarl, og siden i Viking, paa Vilkaar, at han skulde vende med dem tilbage til Island.

Derhen kom de følgende Sommer, og landede ved Eyre. Der fik de sig Heste, og rede til Bergthorsval; da de kom der, bleve de modtagne af alle med Glæde. De fik nu deres Gods hiem, og Skibet paa Land. Kaare var den Vinter hos Nial. Om Vaaren begiærede han Nials Datter Helga, og talede begge Brødre hans Sag, og blev hun ham tilfæstet, og Brylluppet bestemt, og Bryllupsgildet holdt fiorten Dage før Midsommer; og vare de den Vinter hos Nial; de kiøbte Land paa Dyrholmen øster i Mydal, og byggede der, og satte de en Huusfoged og en Huusholderske derover; selv vare de idelig hos Nial.

Domedilla Niende Capitel.

Med Hrap boede paa paa Hrapstad, dog var han ibelig paa Griotas; og var han i Orde for at sætte Dndt i dem der. Thrain leed ham vel. Engang var Ketil fra Mark paa Bergthorsval; da talte Nialsonnerne om, hvad de havde udstaaet, og sagde, de kunde fordre Godtgjorelse af Thrain, naar de vilde. Nial sagde, det var bedst, at Ketil talte med sin Broder Thrain. Han lovede det; og gav de ham Frist til at tale derom.

Noget efter spurgte de Ketil om Udfaldet; men han sagde: Han vilde ikke sige stort af deres Samtale: thi det lod til, at Thrain syntes, jeg gjorde formeget af mit Svogerskab med Eder, sagde han. De taledes da ikke mere derom; men tyktes nu, at Sagen tegnede til at blive vanskelig, og raadspurgte deres Fader, hvorledes de skulde bære dem ad dermed, og sagde, de vilde ikke saaledes lade det henstaae. Nial svarte: Ikke er det saa usædvanligt. De vil synes uden Sag, hvis de dræbes; og er det mit Raad, at saamange muligt tale med dem derom, at det kan blive desflere vitterligt, naar de tale ilde dertil; og skal Raare tale dem til, thi han er en sindig Mand; og vil da Misforstaaelsen med Eder tiltage, da de vil bynge onde Ord sammen, naar nogen bringer den Ting paa Bane; thi det er taabelige

Folk. Kan og være, at det vil siges, at mine Søner ere sene til Daad; og skulle I taale det en Tid; thi Alt giver Trætte, naar det er fuldbragt; men lad dette ikke rygtes, før I agte at foretage Eder noget, hvis I ilde behandles. Havde I raads- spurgt mig fra først, skulde det aldrig kommet i Dmtale, og havde I da ingen Vanære havt deraf; men nu er det Eder til megen Ulempe; og tør det tage saa til med Eders Vanrygte, at I ikke faae Hielp derfor, før I give Eder i Fare, og gribe til Vaaben; og maa man derfor gaae varligen frem.

Engang talte Nialsonnerne til Kaare, at han skulde tage til Griota. Kaare svarte, at han vilde synes bedre om andet Færd, dog vilde han drage did, naar det var Nials Raad. Han drog da til Thrain, de talede om Sagen; og bleve de ikke enige. Da han kom hjem, spurgte Nialsonnerne ham, hvor det var gaaet. Han svarte, at han ikke vilde gientage Thrains Ord, da det var at vente, det vilde blive sagt, saa de kunde høre det selv.

Thrain havde femten stridbare Mænd paa sin Gaard, og reed der otte med ham, hvor han drog hen. Selv var han prægtig klædt, og reed bestændig i en himmelblaa Kappe, med forgyldt Hielm, og med Spydet Jarlensgave ihænde, og et smukt Skjold, og Sværd i Belte. Med ham var gierne Gunnar Lambson, og Lamb Sigurdson, og Gran

Son af Gunnar paa Hlibarende; dog var som oftest Vigahrap ham nærmest; og fulgte ham meget tvende Brødre, Lodin og Tiorse, af hans Huusfinde. Mæst Dndt for Nialsonnerne satte Hrap og Gran, og voldte især, at intet blev budet til Bod.

Tiende Capitel.

Nialsonnerne talte ofte til Kaare, at han skulde brage med dem did, og skeede det omsider, og sagde han, det var godt, de fik Thrains Svar selv at høre, og gjorde da de fire Nialsonner, og Kaare, som den femte, dem rede, og droge til Griota.

Der var en bred Forstue, hvor mange Mennesker kunde staae ved Siden af hinanden. En Kone stod ude, saa Nialsonnerne komme, og sagde Thrain det. Han bad sine Mænd gaae ud i Forstuen, og tage deres Vaaben. De gjorde saa. Thrain stod midt i Døren; paa hans ene Side stod Vigahrap, og paa den anden Gran Gunnarson; paa begge Sider af dem stod de øvrige, thi de vare alle hiemme.

Skarphedin kom først op, saa Kaare, saa Havskuld, saa Grim, og saa Helge. Ingen hilste dem, da de kom. Skarphedin sagde: Alle ere vi

velkomne. Halgerd stod i Forstuen, og havde talt sagte med Hrap; hun sagde nu: Det siger Ingen af dem, her er, at I ere velkomne. Intet betyde dine Ord, svarte Skarphedin; thi enten er du en Skiændegiæst, eller en Skiøge. De Ord skal du undgielde, før du tager hjem, svarte hun.

Helge sagde: Jeg kommer til dig, Thrain! at spørge, om du vil give mig nogen Erstatning for, hvad jeg udstod i Norge for din Skyld? Thrain svarte: Aldrig vidste jeg, at I Brødre vilde beregne Eders Manddomsgierninger i Penge; hvor længe skal ellers denne Pengekræven staae paa? Saa sig mange, svarte Helge, at du bør byde os Erstatning, da det giældte dit Liv. Det viser nu Lykken, sagde Hrap, at det faldt saa ud, som det skulde; da I kom under Slaget, og vi ud. Liden var den Lykke, sagde Helge, at bryde Jarlen sin Tro, og faae dig for det. Synes du ikke, du har Erstatning af mig at fordre? spurgte Hrap. Jeg vil bøde dig, hvad jeg synes, du er værd. Lad os ikke have noget at skifte, svarte Helge; ikke torde du baade derved. Skift du ikke Ord med Hrap, sagde Skarphedin, men giv ham rød Belg for graa! Ti du stille, Skarphedin! sagde Hrap: Ikke skal jeg spare, at løfte min Dre mod dit Hoved. Det faae vi nu prøve, sagde Skarphedin, hvo af os

skal bære Stene paa Hovedet af den anden. Tag I hjem, I Møgskæglinger! sagde Halgerd, og skal vi saa bestandig kalde Eder herefter, og Eders Fader gamle Skæglos. De tog ikke bort, for alle de nærværende havde gjort dem skyldige i disse Ord, undtagen Thrain; han forbød sine Mænd at sige sligt.

Nu toge Nialsonnerne bort, droge hjem, og fortalte det til deres Fader. Toge I Vidner paa deres Mund? spurgte Nial. Nei ingen! sagde Skarphedin; vi agte ikke at forfølge denne Sag, uden ved Vaabenthinget. Det vil ingen nu troe, siger Bergthora, at I føre Bærge. Lad du kun være, Huusmoder! at ægge dine Sønner, sagde Kaare, de tør være diærve nok desuden. Siden talte Faderen og Sønnerne, og deres Maag Kaare Solmundsen, længe sagte med hverandre.

Ellevte Capitel.

Nu blev der megen Dmtale om deres Trætte, og tyktes alle at vide, at den ikke kunde saaledes neddysfes. Runolf, Søn af Ulf Hargode, øster i Dal, var en god Ven af Thrain, og havde budet ham hjem til sig, og blev det aftalt, han skulde komme østpaa, tree eller fire Uger efter, at Vinteren

var begyndt. Til dette Færd bød Thrain Hrap med sig, og Gran, Gunnar Lambson, og Lamb Sigurdson, Lodin og Thiorse. Halgerd og Thorgerd skulde ogsaa være med; og bekiendtgjorde Thrain tillige, at han agtede at være paa Marka hos sin Broder Ketil, og sagde da, om hvormange Dage han vilde være hjemme.

De vare samtlig fuldvæbnede, rede øster over Markarflot, og fandt der nogle fattige Koner, der bad dem hielpe sig over Floden. Det gjorde de, reed saa til Dal, og blev der vel modtagne. De fandt Ketil fra Marka, og bleve der to Dage.

Runolf og Ketil bad Thrain, at han skulde gjøre Forlig med Nialsonnerne; men han sagde, at han gav aldrig Pengebod, og svarede haardt, og lagde til, at han troede sig allevegne bered mod Nialsonnerne, hvor de saa mødtes. Kan saa være, svarte Runolf, men jeg er af den Mening, at ingen er deres Lige, siden Gunnar fra Hlidarende kom af Dage; og er det rimeligt, at dette vilde blive en af Parternes Bane. Thrain svarte, han var ikke bange for det.

Nu drog Thrain op til Marka, og var der i to Dage, siden tog han igien ned til Dal, og blev allevegne forløvet med sammelige Gaver. Markarflot var iislagt paa begge Sider, men i Midten

var aabent, dog var der Driviis hist og her. Thrain sagde, han agtede at ride hjem om Aftenen. Runolf raabde ham derfra, og sagde, det var forsigtigere, ikke at komme hjem til den Tid, han havde sagt. Det var Feighed, sagde Thrain, og vil jeg det ikke.

De Omløberfker, de havde hiulpet over Banded, kom til Bergthorsval. Bergthora spurgte dem, hvor de var fra. De sagde: østfra, nedenfor Dfielb. Hvo bragte eder over Banded? spurgte Bergthora. "Meget stadselige Folk" "Hvem da?" "Thrain Sigfusson og hans Følgesvende; men det syntes os værst, at sige dig, at de vare saa kaademundede og ildtalende om din Mand og hans Sonner." Bergthora svarte: Mange vælge ikke selv deres Rygte. Siden tog de bort, og gav Bergthora dem Gaver, og spurgte, naar Thrain kom hjem? De svarte, at han vilde være fire eller fem Dage hiemme fra. Det sagde Bergthora siden sine Sonner, og sin Maag Kaare, og talede de længe hemmelig sammen.

Tolvte Capitel.

Samme Morgen, som Thrain reed østfra, vaagnede Nial aarle, og hørte Skarphedins Dre

røre ved Brænevæggen. Han staaer da op, og gaaer ud, og seer alle sine Søner, og Kaare sin Maag, i Vaaben. Skarphedin var fremmerst, han var i blaa Kappe, og havde Skiold, og sin Dre paa Skuldrene. Næst ham gik Helge, han var i en rød Kiortel, havde Hielm paa Hovedet, og et rødt Skiold med en Hiort i. Efter ham gik Kaare, han var i Silketroe, havde Hielm og forgyldt Skiold, hvori var malet en Love; alle vare de i farvede Klæder. Nial kaldte paa Skarphedin. Hvor vil du hen, Frænde? At søge Faar op! svarte han. Saa har det heddet engang før, sagde Nial: og da bedede 3 Mænd. Skarphedin lo, og sagde: hører 3, hvad den Gamle siger, ikke er han uden Mis-tanke. Naar har du svart ham saa tilforn? spurgte Kaare. Da jeg dræbte Sigmund Hvide, Gunnars Frænde, sagde Skarphedin. For hvad? spurgte Kaare. Han havde dræbt Thord Sigurdsøn, min Fostre; var Svaret.

Nial gik hjem; de drog op i Raudasfrib, og blev der. Derfra maatte de see de andre, naar de drog østfra. Det var Solskin den Dag og klart Veir.

Nu reed Thrain med sine ned fra Dal langs Flodbredden. Lamb Sigurdsøn sagde: Der blinke Skiolde i Solskin fra Raudasfrib; der maa ligge Folk i Baghold. Saa vil vi dreie ned ad langs Flo-

den, svarte Thrain, og maa de da møde os, hvis de vil os noget. Og reed de da langs Floden nedad.

Skarphedin sagde: Nu har de seet os, siden de dreie af fra Veien, og er der nu intet andet for os, end at løbe mod dem, i det de komme ned. Mange ligge i Baghold, svarte Kaare, der ikke ere saaledes ulige af Mængde, som vi; de ere otte, og vi fem.

De dreie nu ned langs Floden, og see den tilslagt længere nede, og vil derover. Thrain tog Stade paa denne Jisbro, og sagde: Hvad mon disse Mænd vil? de ere fem, og vi ere otte. Lamb Sigurdson sagde: Saa troer jeg, at de vilde gjøre et Forsøg, om om der saa stod mange flere for dem. Thrain kaster Kappen, og tager Hielmen af med det samme. Som de løb ned langs med Floden, hændte det Skarphedin, at hans Skotvinde gik i Stykker, og standsede han for at gjøre den tilrette. Hvorfor nøler du, Skarphedin? spørger Grim. Jeg binder min Sko, svarer Skarphedin. Lad os løbe foran; sagde Kaare; ikke troer jeg, at Skarphedin vil være der senere, end vi. De rendte nu ned ad Jisbroen, og tog en stærk Fart.

Trettende Capitel.

Skarphedin sprang strax op, saasnart han var færdig, holdt Dren Kimmigygi hoit, og løb frem ad Floden til; men Floden var saa dyb, at den var vidt og bredt ikke at komme over. Paa den anden Bred var megen Is, saa glat som Glas; og stod Thrain med sine midt paa Isen. Skarphedin gjør et Spring, og tager Fart over Nabningen midt i Isen, standser ikke, men bliver ved i samme Fart. Isen var meget glat, og han foer affted, saa hurtig, som Fugl kan flyve. Thrain var i Begreb med at sætte Hielmen paa. Nu naaede Skarphedin dem, huggede til Thrain med Kimmigygi, ramde ham i Hovedet, og kløvede det ned til Kindtænderne, saa de faldt ned paa Isen. Dette skeede i saadant et Dieblik, at Ingen kom ham paa Hug. Han sloi affted i samme Fart. Dørse skød et Skiold for Fødderne af ham, han satte over det i et Spring, men blev paa Benene, og løb til Enden af Isen. Der kom Kaare og de andre ham imøde. Det har du gjort som en Mand, sagde Kaare. Nu er Røden til Eder, svarte Skarphedin. Det er den vel, svarte Helge.

Nu dreiede de om mod Thrains. Grim og Helge saae, hvor Hrap stod, og vendte dem begge mod ham. Hrap hugger efter Grim med sin Dre. Det seer Helge, og hugger Hrap over Haanden, saa

den gik af, og Dren faldt. Der gjorde du noget meget nyttigt, sagde Hrap; denne Haand har bragt mange Menneſker Saar og Bane. Det ſkal da nu faae Ende, ſagde Grim, og ſtødte Spydet igiennem ham; da faldt Hrap død ned. Tiorſe vender ſig mod Kaare, og kaſter et Spyd efter ham. Kaare gjør et Spring, og Spydet flyver forbi hans Fødder. Nu foer Kaare mod Tiorſe, og hug ham med Sværdet i Bryſtet, og ind i Underlivet; og blev det ſtrar hans Død.

Da greb Skarphedin baade Gran Gunnarſon, og Gunnar Lambſon, og ſagde: Her har jeg fanget to Hvalpe, hvad ſkal jeg gjøre med dem? Det ſtaaer til dig at dræbe dem begge, hvis du vil have Livet af dem, ſagde Helge. Ikke nænner jeg at ſtaaе Hogni bi, og dræbe hans Broder, ſvarte Skarphedin. Den Tid tør komme, ſage Helge, at du vilde ønske, du havde dræbt ham; thi aldrig bliver enten han dig tro, eller nogen af dem, ſom her er. Ikke er jeg ræd for dem, ſagde Skarphedin. Derpaa gave de Gran Gunnarſon og Gunnar Lambſon, og Lamb Sigurdſon, og Ledin Fred. Siden gik de til den Nabning, Skarphedin havde ſat over, og maalte Kaare Springets Længde med ſit Spydſkaft, og var det tolv Alen. Nu tog de hjem. Nial ſpurgte om Nyt; de fortalte ham Alt, hvad der var foregaaet. Det er ſtort Nyt, ſagde

Nial; og er det rimeligt, det bliver en af mine Sønners Død, om ikke mere. Gunnar Lambsøn bragte Thrains Liig med sig til Griota; og jordebes han der.

Fiortende Capitel.

Ketil paa Marka var gift med Thorgerd Nials Datter; som Thrains Broder, syntes han, han var i Forlegenhed, da han var hans Eftermaalsmand. Han reed da til Nial, og spurgte, om han bød nogen Bod for Thrains Drab? Nial svarede, han vilde bøde rundelig, og vil jeg, at du skal formaae dine Brødre, som have Bod at fordre, at de indgaae Forlig. Ketil sagde, han gjorde det gierne; han reed da først hjem, noget efter stævne han alle sine Brødre til Hlidarende, og raadslog med dem, og var Hogni med ham i det hele Raad, og blev det saaledes afgjort, at der skulde tages Voldgiftsmænd, og sættes et Møde; og blev bødet fuld Mandebod for Thrains Drab, og bekom alle de Bøder, som havde lovlig Udførelse dertil. Siden blev gjort indbyrdes Fred, og Trygheden stadfæstet; og udbetalte Nial alle Pengebøderne vel og villig.

Nu var der nogen Tid roligt. Engang reed Nial op til Marka, og talede han og Ketil den hele

Dag sammen. Om Aftenen reed Nial hjem, og vidste ingen, hvad de havde raadslaæet om; Noget derpaa tog Ketil til Griota, og sagde til Thorgerd: Længe har jeg elsket min Broder Thrain høit, det skal jeg nu lade see; thi jeg tilbyder mig, at opfostre hans Søn Havskuld. Jeg sætter dig dig da de Vilkaar, sagde hun: Du skal understøtte denne Unger-svend i Alt, hvad du kan, naar han kommer til Skielsaar, hævne ham, hvis han bliver dræbt, og slyde Penge til, naar han skal giftes; og skal du sværge mig dette. Han lovede hende det Alt; nu tager Havskuld hjem med Ketil, og er der nogen Tid.

Engang rider Nial op til Marka, og modtages vel; han var der Natten over. Om Aftenen faldte han paa den unge Havskuld, og gik denne strax til ham. Nial havde en Ring paa, den viste han ham; han tog den, saae paa den, og satte den paa sin Finger. Vil du tage det Guld til Gave af mig? spurgte Nial. Det vil jeg, svarte Havskuld. Veed du, siger Nial, hvorledes din Fader kom af Dage? Jeg veed, svarte Drengen, at Skarphedin vog ham, og tør vi ikke ved at mindes, hvad er forligt, og bødet fuld Bod for. Det er bedre svart, end jeg spurgte, sagde Nial, og tør du blive en brav Mand. Vel tykkes mig om din Spaadom, svarte Havskuld, thi jeg veed, du er

fremfynet og sandru. Nu vil jeg tilbyde at være din Fosterfader, sagde Nial, hvis du vil tage derimod. Han svarte, at han gjerne vilde tage mod denne Tre, og enhver anden, Nial vilde gjøre ham. Blev det da saa, at Havskuld tog hjem med Nial, som Fosterfader. Han lod Drengen intet savne, og havde ham meget kjær. Nials Sønnen førte ham an, og gjorde ham Alt til Hæder. Nu leed det ad, at Havskuld vorte til. Han blev baade stor og stærk, og en meget smuk Mand at see til, haarfager, blid af Mæle, gavmild, meget from, en overmaade god Kæmper, talte vel til Alle, og var vænnesæl. Nialsonnerne og Havskuld havde aldrig noget Ud-
staaende, hverken i Død eller Gierning.

Femtende Capitel.

Paa Svinafjeld boede en Mand ved Navn Glose, Thord Freyrgodes Son; han var en ypperlig Hording, stor og stærk, en overmaade nidkær Mand, i hvad han foretog. Han havde fem Brødre, Thorgeir, Stein, Kolbein, Egil, og Stærkodd; den sidste var Gloses Halvbrøder. Stærkodd havde en Datter, ved Navn Hildigunna, hun var en anseelig Kvinde, deilig af Udseende, hun var saa

Konstfærdig, at faa var hendes Lige; i øvrig var hun en meget hæftig og stolt Qvinde, dog ganske god, hvor Tingene gik med det gode.

En Dag sagde Nial til sin Fostersøn Havskuld: Jeg vilde beile for dig til en Hustru. Havskuld samtykkede deri, men spurgte, hvem han agtede at begiære? Hun hedder Hildigunna, og er en Datter af Stærkobder, Thord Freirsgodes Søn, svarte Nial. Hun, veed jeg, er det bedste Giftermaal for dig. See du dertil, Fostre! svarte Havskuld; min Beslutning skal være, som du vil. Saa vil vi begiære hende, sagde Nial.

Kort efter kaldte Nial Mænd at følge sig; og mødte Sigfussonnerne, og alle Nialsonnerne, og Kaare Solmundson; de rede til Svinasfeld, og bleve der venstabelig modtagne. Dagen derpaa talte Nial og Flose sammen i Centrum; og vendte da Nial Talen saa, at han fik sagt Flose, han var kommen der at beile til Hildigunna, hans Slægtning. For hvem? spurgte Flose. For min Fostersøn Havskuld! svarede Nial. Det er velbetænkt, sagde Flose, og dog vove I meget begge. Men hvad siger du om Havskuld? "Godt maa jeg sige om ham, og skal jeg skyde Penge til, saamange som I finde sammelig, naar I vil tage denne Begiering i Betragtning." Lad os kalde hende, sagde Flose, og vide, hvad hun synes om Manden.

Der blev nu kaldet paa Hildigunna, og kom hun strax. Glose sagde hende Tilbudet. Hun sagde dem, at hun var stolt, og vidste hun ikke, hvorledes hun skikede sig for de Mænd, hun her fik at leve iblandt. Men det er ikke det mindste herved, at Manden intet Godord har, og har du lovet mig, ikke at give mig til godordløs Mand. Det er alt nok, sagde Glose, naar du ikke vilde giftes med Havskuld, og vil jeg da ikke samtykke Giftermaalet. Ikke siger jeg det, svarte hun, at jeg ikke vil giftes med Havskuld, naar de skaffe ham Godord; men ellers giver jeg ikke mit Ja. Nial sagde: Saa vil jeg begiære, at denne Sag maa staae mig aaben i tree Aar. Glose svarte: Det skulde den. Det vilkaar vil jeg lægge til, siger Hildigunna, hvis denne Beslutning tages, at jeg skal blive her østpaa. Nial sagde, at det vilde han lade Havskuld afgiore; men Havskuld svarte, at han troede mange vel, men ingen saavel, som sin Fosterfader. De rede nu østfra.

Sextende Capitel.

Nial søgte om et Godord til Havskuld; men ingen vilde overlade sit. Nu leed Sommeren her ad Althinget. Denne Sommer var der svare Træt.

ter for Thinget. Mange raadspurgte Nial, som de pleiede; men han gav i alle Sager, mod Formodning, saadan Betænkning, at baade Søgemaal og Forsvar afvistes; og opkom derved stor Uenighed, da ingen Sag kunde blive afgjort, og reed Folk uforsigtige fra Thinget.

Det gik nu hen mod næste Thing. Nial reed til Thinget, og var Alt roligt der, da Nial talte til adskillige, at det var Tid at lyse deres Sager. Mange sagde, der vilde ikke komme meget udaf, naar man ikke kunde faae sine Sager frem, skændte de vare stævnedes til Altthing; og vilde de heller søge deres Krav med Sværd og D. Saa maa ikke være, sagde Nial, og er det ikke gavnligt, ikke at have Lov i Landet. Dog have I noget for Eder heri; og tilkommer det os, som kiende Lovene, og dem skulle styre, at forlige de Trættende, og stifte Fred; og er det da mit Raad, at vi Hovdinge samles at raadslaae derom.

De samlede, og fik Nial da den saakaldede Femterdem oprettet, hvorhen de Sager skulde indstævnes, der ikke for Fierdingsretterne kunde blive sluttede; og da nu i denne Anledning nye Godord oprettedes, udbad sig Nial, at der maatte tilstædes hans Fostersøn Havskuld et af disse, og dette oprettes paa Hvitianes. Dette bevilgedes, og kaldtes Havskuld siden Hvitianesgode. Nial drog hjem fra

Thinget, og kort efter med sine Sønner til Svinafell, at tale med Flose om Frieriet. Flose sagde da, han skulde holde Alt, hvad lovet var, og blev da Hildigunna Havskulds Fæstemø, og Bryllupstiden bestemt.

Da Brylluppet var holdet, drog Havskuld og Hildigunna til Bergthorsval, og var der følgende Aar, og stod Altting vel mellem Hildigunna og Bergthora. Om Vaaren kjøbte Nial Jord i Vorsabo, og gav Havskuld, og da han flyttede did, antog Nial alle Tyende til ham; og stod det saa mellem dem i Alt, at ingen af dem var tilfreds med noget Raadslag, naar han ikke havde raadført sig med den anden derom. Havskuld boede længe paa Vorsabo saa, at den ene ansaae den andens Hæder som sin; og fulgte Nialsonnerne ham paa hans Færd; og saa indstændigt var deres Venskab, at de indbød hinanden til Gæst hver Høst, og gav hinanden store Foræringer, og gik det saaledes længe.

Syttende Capitel.

En Mand ved Navn Lyting boede paa Samstad, gift med Steinvore, Thrain Sigfussons Søster. Det var en stor og stærk Mand, riig, men

ond at omgaaes. Engang havde han Giæstebud paa Samstad. Havskuld Hvitianesgode, og Sigfussonerne vare indbudne dertil, og kom alle. Der var og Gran Gunnarsen, Gunnar Lambson, og Lamb Sigurdsen.

Havskuld Nialson, og hans Moder Grodny havde en Gaard paa Holta, og reed han idelig mellem sin Gaard og Bergthorsval, og gif da hans Vejiennem Samstads Indhægning. Lying havde to Brodre, den ene hedde Halstein, og den anden Halgrim, de vare begge hoist urolige Mennecker, og vare de idelig hos deres Broder, thi andre kunne ikke komme tilrette med deres Sind.

Lying var den Dag snart inde, snart ude, og gif da til sit Sæde. Da kom en Kone ind, som havde været ude, og sagde: Alt for langt borte var I, til at see den Storpraler ride forbi. Hvad for en Storpraler? spurgte Lying. Havskuld Nialson, svarte hun, reed dit Hegn forbi. Dste rider han her igiennem, sagde Lying, og ikke er det lidet ærgersligt; og tilbyder jeg dig derfor, Havskuld Hvitianesgode, at følge med, hvis du vil hævne din Fader, og dræbe denne Nialson. Ikke vil jeg det, svarte Havskuld Hvitianesgode, og vilde det være alt for ilde at lønne min Fosterfader Nial; men gid du aldrig trives for din Indbydelse! derpaa sprang han op fra Bordet, lod bringe sine Heste, og reed hjem.

Nu sagde Lyting til Gran Gunnarson, du var hos, da Thrain blev dræbt, og tør det være dig i Minde; ligeledes du Gunnar Lambson, og Lamb Sigurdson, og vil jeg nu, vi overfalde Havskuld Nialson i Aften, og dræbe ham. Nei! sagde Gran, ikke vil jeg overfalde Nialsonnerne, eller bryde det Forlig, som gode Mænd gjorde. Ligeledes svarte de tvende andre, og Sigfussonnerne, og besluttede at ride bort. Da sagde Lyting, efter de vare borte: det vide alle, at jeg har ingen Bod faaet efter Thrain, min Maag, og skal jeg heller ikke helme, for der er kommet Blodhævn over ham. Derpaa kaldte han sine to Brødre, og tree af sine Karle, til at drage med sig. De drog ud, at lægge dem i Veien for Havskuld Nialson, og lurede paa ham norden for Gaarden i en Grav; og biede ham der til Midasten.

Da kom Havskuld ridende derhen ad; de sprunget alle op med deres Vaaben, og angreb ham; han værgede sig saa vel, at de i lang Tid ikke kunde faae Magt med ham. Endelig, efter at han havde saaret Lyting i Haanden, og dræbt to af hans Folk, faldt han omsider. De havde givet ham sexten Saar, men de hug ikke Hovedet af ham. Nu tyede de hen i Skoven, østfor Rangaa, og forstak sig der.

Attende Capitel.

Selv samme Aften fandt en Faarehyrde af Hrodny's Havskuld død, og kom hjem, og sagde Hrodny, hendes Søn var dræbt. Er han død? sagde hun: var Hovedet af ham? Det var det ikke, svarte han. Saa er det bedst, jeg seer ad selv! sagde hun, lav da du min Hest og Ugetøi til. Han gjorde saa, og drog de nu did, hvor Havskuld laae. Hun saae paa Saarene, og sagde: Det er, som mig bæres for; at han ikke er ganske død, og mon Nial helbrede større Saar.

De toge nu Liget, og lagde paa Bognen, og førte til Bergthorsval, og bragde det ind i Faarehuset, og lod det sidde opret til Væggen. De gaae derpaa begge til Huset, og banke paa. En af Huuskarlene kom til Døren. Hun smutter strax ind ved ham, gaaer lige til Nials Sovestue, og spørger: om Nial sov? Han svarer, at han havde sovet til nu; men nu var han vaagen. Men hvorfor — spurgte han — er du kommen her saa tidlig? Staae du op af Sengen fra min Medbeilerske — sagde Hrodny — og kom ud med hende og dine Søner, at see din Søn Havskuld.

De staae nu op, og gaae ud. Lad os tage vore Vaaben med os, sagde Skarphedin. Nial svarte intet intet dertil; de løb da ind, og kom

bevæbnede ud. Hun fører dem an, til de komme til Gaarhuuset; hun gaaer ind, og beder dem komme efter, tænder en Lygte, og siger: Her er din Søn Havskuld! han har faaet mange Saar, og trænger han nu til at helbredes. Nial sagde: Dødstegn seer jeg paa ham, men ingen Livstegn; men hvorfor har du ikke viist ham dem sidste Dieneste; hans Næseborer staae aabne endnu. Det har jeg tiltænkt Skarphedin at giøre, svarte hun.

Jeno Skarphedin gif hen, og lukte hans Dine. Hvo, siger du, har dræbt ham? Spurgte han nu sin Fader. Lyting fra Samstad, og hans Brødre have dræbt ham, svarte Nial. Dig overdrager jeg at hævne din Broder, Skarphedin! sagde Hrodny; og venter jeg, at du vil tee dig vel, skiondt han ikke er ægtefød, og at du vil meest forfølge den Sag. Underligt er Eders Sind, sagde Bergthora; I have begaaet Drab, hvor der var kun liden Feie; men betænker og beponser slikt, indtil der intet bliver af. Og vil Rygtet snart komme til Havskuld Hvitianes gode, og vil han hyde Eder Forlig, som I vil tilstaae ham; og maa det nu strax sættes i Værk, hvis I vil. Skielig ægger vor Moder os nu; sagde Skarphedin, og løb de nu alle ud. Hrodny gif ind med Nials, og blev der den Nat.

Mittende Capitel.

Skarphedin og hans Brødre stævnede nu op ad Rangaa til. Da sagde Skarphedin: Lad os staae stille, og lytte, og gaae sagte frem; thi jeg har hørt Folk tale oppe ved Naaen. Men vil du og Helge have med Lyting ene, eller med begge hans Brødre at giøre? De sagde, de heller vilde binde an med Lyting ene. Der er og større Fangst i ham ene, sagde Skarphedin, og vil det giøre mig ondt, om han undslipper; og trøster jeg mig bedst til, han ikke skal undgaae. Saa skal vi gaae paa, sagde Helge, hvis vi komme isærd med ham, at han ikke skal slippe.

Nu gik de did, hvor de hørte Folk snakke, og saae Lyting og hans Brødre ved en Bæk. Skarphedin springer strax over Bækken, op paa en høi Sandbakke paa den anden Side; der stod Halgrim og hans Broder. Skarphedin hugger Halgrim over Laaret, saa Benet gik af; med den anden Haand griber han Halkel. Lyting stødte efter Skarphedin. Helge kom, og skød sit Skiold for, og kom Stødet derpaa. Lyting tog en Steen, og kastede paa Skarphedin; nu slap Halkel løs; han vilde da op paa Sandbakken; men kunde ikke komme derop uden paa Knæ; Skarphedin hugger til ham med Dren Rim-miggi, og hugger Ryggen over paa ham. Nu

lygter Lyting; Grim og Helge efter ham, og gav ham hver sit Saar; Lyting slap fra dem over Aaen, og saa til Hest, og foer afsted, til han naaede Vorfabo.

Havskuld Hvitianesgode var hjemme, og traf han ham strax. Lyting sagde ham, hvad skeet var. Det maatte du vente dig, sagde Havskuld; du har haaret dig rasende ad, og mon her sandes, hvad sagt er: at skallet er Drabsmandens Glæde. Og troer jeg nu, du finder det selv usikkert, om du kan frelse dit Liv, eller ei. Vist er det, svarer Lyting, at det var med Nød og Neppe, jeg slap. Dog vilde jeg nu, at du skulde faae mig forliget med Nial, saa jeg kunde blive ved min Gaard. Det skal jeg, svarte Havskuld.

Derpaa lod Havskuld sin Hest sable, og reed med fem Mand til Bergthorsval. Da vare Nials Sønner komne hjem, og havde lagt dem at sove. Havskuld skyndte sig til Nial; og da han kom ham i Tale, sagde han; Jeg er kommet at bede for Lyting, min Naag; han har høilig forbrudt sig mod Eder, brudt Forlig, og dræbt din Søn. Nial svarte: Lyting vil troe sig allerede at have bødet meget ved sine Brødres Drab; men hvis jeg gjør noget Wilkaar, gjør jeg det for din Skyld, og siger jeg da det inden Forliget, at Lytings Brødre skal være faldne ubode; Lyting skal heller ingen Bod have for

sine Saar; men fuld Mandebod bødes for min Søns Drab.

Jeg vil, du skal domme, sagde Havskuld. Det vil jeg giøre, som du vil, svarte Nial. Vil du, dine Søner skal være tilstæde? spurgte Havskuld. Ikke er Forliget derfor desnærmere, svarte Nial; men de ville troligen holde, hvad jeg indgaaer. Da lad os afgiøre Sagen, sagde Havskuld; og du tilsi- ger ham Sikkerhed for dine Søner. Det skal jeg, sagde Nial, og vil jeg, at han skal bøde 200 Dre Solv for min Søns Drab; men kan han blive paa Samstad; skiondt det syntes mig raadeligere, at han solgte sin Jord, og flyttede bort; ikke fordi jeg eller mine Søner ville svige ham den tilfagte Fred; men mig tykkes, det tør hænde, at der opstaaer nogen i Bygden, der tør blive ham fartlig. Men at jeg ikke skal synes at giøre ham herredsflygtig, tillader jeg ham, at blive her i Egnen; dog paa hans eget Ansvar.

Derpaa tog Havskuld Hvitianesgode hjem. Nialsonnerne vaagnede, og spurgte deres Fader, hvor der havde været? Han sagde dem: det havde hans Fosterson Havskuld. Har han bedet for Lyting? sagde Skarphedin. Det har han, svarte Nial. Det var ilde, sagde Grim. Ikke havde Havskuld skudt Skioldet for ham, sagde Nial, hvis du havde

dræbt ham, da det var dig overladt. Lad os ikke
 dadle vor Fader, tog Skarphedin til Orde.

Det bør siges derhos, at dette Forlig fra begge
 Sider blev holdt.

Tyvende Capitel.

Norge havde skiftet Høvding. Hakon Jarl
 var død, og Oluf Tryggesson kommen i hans Sted;
 og blev Hakon Jarls Død, at Trællen Karer skar
 Halsen over paa ham, paa Rimol i Gaulardal.
 Tillige spurgtes der, at man havde skiftet Tro i
 Norge; de havde aflagt deres forrige Gudsdyrkelse,
 og Kong Oluf havde christnet Vestlandet, Hialtland,
 Orkenser, og Færøer. Nu sagde mange, i Nials
 Paahør, at det var meget selsomt, at for-
 dums Tro. Da sagde Nial: Mig synes, som den
 nye Tro maa være meget bedre, og som den er lykkel-
 ig, der antager den; og komme der Mænd hid,
 som forkynde den, skal jeg vel fremme den Sag. Og
 gik han ofte eensom, og talte med sig selv.

Samme Høst kom til Gautavik i Berusfiord et
 Skib, ført af Tangbrand, der var sendt af Kong
 Oluf med en Islænding ved Navn Gudlauf, at for-
 kynde den christne Tro paa Island. De bleve vel

modtagne af Hall paa Sida, der lod sig døbe med alle sine, og antog siden alt flere Hovdinger Christendom, og imellem dem Nial med alle hans; andre stode den med Bold og Magt imod, og kom det ofte til Strid; og drog Tangbrand tilbage til Norge til Kong Diuf, og anklagede Islænderne for Udaad og Trolddom; og blev da Kongen saa vreed, at han vilde lade alle Islædinge, som i Norge vare, gribe, fængsle, og henrette. Da lovede Gizzur hvide, og Hjalte Skieggesen, der begge havde antaget Christendommen, at de vilde drage over, at omvende deres Landsmænd; og fik de da, ved Hielp af Hall fra Sida vundet Thorkel Gode, Laugmand i Riosavatn, og blev Christendommen lovformelig indført paa Althinget, dog saa, at den gamle Tro for en Deel skulde taales.

Et og tyvende Capitel.

Det burde tilforn været sagt, at Havskuld Nialsen, han, som blev dræbt af Lyting paa Samsted, havde en blind Søn, ved Navn Nanund. Han var nogle Aar derefter paa Thingsskaal Thing, og lod sig lede omkring mellem Telterne. Da han nu kom til det Telt, hvor Lyting fra Samstad var

inde, lod han sig føre derind, og hen for Lyting. Da sagde han: Er Lyting fra Samstad her? Hvad vil du? spurgte Lyting. Jeg vil vide, sagde Aanund, om du vil byde mig nogen Bod for min Fader? Jeg er Slegfred, og har ingen Bod faaet. Lyting svarte: Guld Mandebod har jeg bødet for din Faders Drab; og tog din Farsfader og dine Farsbrødre derimod; men mine Brødre bleve ubode; og er det baade saa, at jeg har handlet ilde, og at jeg er behandlet meget haardt. Ikke spørger jeg, sagde Aanund, om du har bødet dem; jeg veed, de ere forligte; jeg spørger, hvad du vil bøde mig? Slet intet! svarte Lyting. Ikke skionner jeg, sagde Aanund, at det er ret for Gud, saa nær Hjertet, som du har hugget mig. Men det kan jeg sige dig, at dersom jeg var karsk paa begge mine Dine, skulde jeg enten have Mandebod, eller Blodhevn for min Fader. Nu skifte Gud os imellem!

Derpaa gik han ud, men som han kom i Telt-døren, vendte han sig indad igien; da oplodes hans Dine, og han sagde: Lovet være Herren! nu seer jeg, hvad han vil. Han løber nu ind i Teltet igien, til han kommer til Lyting, og hugger ham i Hovedet med Øren, saa den gik i lige til Hammeren. Han trak den nu tilbage, Lyting faldt ned, og var død. Aanund gaaer nu ud i Telt-døren, og som han kommer paa samme Plet, hvor hans Dine vare

opladte, da luffedes de igien, og han var atter blind, saa længe han levede.

Nu lod han sig lede hen til Nial og hans Søner, og sagde dem Lytings Drab. Ikke kan du søges derfor, sagde Nial; thi sligt er saare forudbestikket; og er det os en Advarsel, hvis slige Tildragelser indtræffe, ikke at afvise saa Nærpaarørende. Siden bød Nial Lytings Frænder Forlig. Havskuld Hvitianesgode underhandlede med dem, at de modtog halve Bøder formedelst den Tiltale, som Amund syntes at have til Lyting. Siden tillsagde de hinanden indbyrdes Tryghed, som af Lytings Frænder og blev tillsagt Amund. Nu reed Folk hjem fra Thinge, og var det da roligt længe.

To og tyvende Capitel.

Denne Sommer kom Valgard Trædffe hjem. Han var endnu Hedning, men Nerd havde tilligemed Flose og flere Hovdinger ladet sig christne. Valgard var om Vinteren paa Hof hos sin Søn Nerd. Engang sagde han til denne: jeg har redet vidtomkring i Boigden, og synes mig, jeg kan ikke kiænde igien, at det er den samme. Jeg kom til Heitianæs, og der saae jeg mange Teltetoster, og megen

Tilberedelse; jeg kom paa Thingfaaltbing, og der saae jeg alle vore Telte nedbrudte, hvoraf kommer saadant Vidunder? Her er oprettet nye Godord, og Femterdem, svarede Mord, og have Folk sagt dem fra Ting hos mig, og til Things hos Havskuld. Tilbe har du lonnet mig det Godord, jeg fik dig ihænde, svarte Balgard, naar du har handlet saa umandig dermed; og vil jeg, du skal betale dem saaledes derfor, at det bliver samtliges Bane, og det paa den Maade, at du sætter dem sammen, saa Nials Sonner dræbe Havskuld; og ere der mange Eftermaalsmænd efter ham, og tør da Nialssonerne selv for den Sags Skyld blive dræbte. Det troer jeg ikke, jeg faaer udrettet, sagde Mord. Jeg skal gaae dig tilhaande med Raad, svarte Balgard; du skal byde Nialssonerne hjem til dig, og give dem Foræringer til Afsted; og da først skal du komme frem med Bagvaskelsen, naar der er blevet stort Venfkab mellem Eder, og de troe dig ligesaagodt som sig selv; og kan du saaledes tage Hævn over Skarphedin, fordi han afgang dig Pengene efter Gunnars Drab; og naar alle disse ere døde, kan du først komme til Høvdingfkap. De afgiorde da indbyrdes, at disse Raadslag skulde iværksættes.

Mord sagde: jeg vilde, Fader! at du skulde antage den christne Tro; du er en gammel Mand. Ikke vil jeg det, sagde Balgard: heller vil jeg, at

du forsager denne Tro, og seer, hvorledes det gaaer af. Det, sagde Mord, han ikke vilde giøre. Valgard sønder slog da alle Mords Kors og Helligdomme. Stakket efter blev Valgard syg, døde, og jordedes ved Hof.

Trece og tyvende Capitel.

Noget efter reed Mord til Bergthorsval, og fandt der Skarpheding og hans Brødre. Han stedskede meget for dem, og snakkede med dem det meste af Dagen, og sagde, han vilde være meget indgaaet med dem. Skarphedin tog det Alt vel, men sagde, han havde ikke søgt det før. Og gik det saa, at han kom i saa noie Vensteb med dem, at ingen af Parterne ansaae noget Anslag for fyldest, uden den anden havde været paa Raad med. Nial syntes bestandig ilde om, at han kom der, og traf det idelig, at Mord var ham til Besvær.

Engang kom Mord til Bergthorsval, og sagde til Nialsonnerne: Jeg har lavet til et Gilde, og agter at drikke Urveol efter min Fader. Til det Gilde vil jeg byde Eder Nialsonner og Kaare, og lover, I skulde ikke drage hjem uden Gaver. De lovede at komme; han drog hjem, og redede Gildet, og

had mange anseelige Mænd, og var der en talrig Forsamling. Nialsonnerne og Kaare kom did. Mord gav Skarphedin en stor Guldhægte, og Kaare et Sølvbelte, og Grim og Helge gode Foræringer. De kom hiem, og roste disse Gaver, og viiste Nial dem. Han sagde, at de havde kjøbt dem dyre; og de skulde vogte dem, de ikke kom til at betale dem, som Giveren vilde.

Fire og tyvende Capitel.

Noget efter havde Nialsonnerne og Havskuld Hvitianesgode Giæstekud, og indbode de Havskuld først. Skarphedin havde en brun Hest, fire Aar gammel, der var baade stor og smuk, det var en Hengst, men havde endnu ikke været til Hestekamp; denne Hingst og to Hopper forærede Skarphedin Havskuld, og alle gave de Havskuld Gaver, og udbad dem hans Venskab. Siden bød Havskuld dem hiem til sig paa Vorsabo, og gjorde et kosteligt Gilde, og havde mange Giæster. Han havde ladet sit Storhuus tage ned; men han havde tree Udhuse, og der rededes Senge. Alle de indbudne kom; og gif Giæstekubet fuldkommen vel; og da de skulde tage hiem, gav Havskuld dem gode Gaver, og fulgte

Nialsonnerne paa Beien, tilligemed Sigfussonnerne og hele Forsamlingen, og aftalede de, at intet Ondt skulde komme dem imellem.

Noget efter kom Mord til Borsabo, og kaldede Havskuld ud til en Samtale. Stor Forskiel, sagde han nu, er der paa Nialsonnerne og dig; du gav dem gode Gaver, og de gav dig Gaver med megen Spot. Hvormed beviser du det? spurgte Havskuld. De gav dig en Hest, som de kaldte Plaget; og gjorde de det til Spot mod dig; thi du tykkes dem ogsaa uforsøgt; ogsaa kan jeg sige dig, at de misunde dig Godordet, dette tog Skarphedin, da du ikke var til Things til Femterdomsstævne, og agter Skarphedin aldrig at lade Godordet fare. Ikke er det sandt, sagde Havskuld, jeg modtog det af ham i Landmodet i Høst. Det har da Nial skaffet dig, svarte Mord; de har ogsaa brudt Forlig med Lyting. Det agter jeg ikke at regne dem til Unde, sagde Havskuld. Det kan du dog ikke sige imod, sagde Mord, at da du og Skarphedin drog til Markarflot, faldt der en Dre ud af Skarphedins Belte, og havde han havt isinde at dræbe dig. Det var hans Bedøxe, sagde Havskuld, og saae jeg, da han tog den under sit Belte; og har jeg dig det i Korthed at sige, Mord! at aldrig skal du sige mig saameget Ondt om Nialsonnerne, at jeg kan troe dig. Og dog, om saa skulde være, at du siger sandt, at enten maa

heller

jeg dræbe dem, eller de mig, vil jeg meget taale Døden af dem, end tilføre dem noget Meen. Men deslettere Karl er du, at du har sagt det. Derpaa reed Nørd hjem.

Fem og tyvende Capitel.

Noget efter kom Nørd til til Nialsonnerne. Han talte meget med Brødrene, og med Kaate. Mig er fortalt, sagde Nørd, at Havskuld skal have sagt, at du, Skarphedin, havde brudt Forliget med Lyting, og det mærkede jeg, at han troede, du havde staaet ham efter Livet, da I tog til Markarflot; men dog tykkes mig det ikke mindre Anslag mod dit Liv, at han bad Eder til Gæst, og lod dig ligge i det Udhuus hele Natten igiennem, og agtede han at brænde dig inde. Men det traf, at Høgne Gunnarson kom den Nat, og blev der da ikke af deres Forehav; thi de vare bange for ham. Siden ledsagede han dig paa Veien med mange Folk, da agtede han igien at overfalde dig, og havde sat Gran Gunnarson og Gunnar Lambson ud paa at dræbe dig; men de bleve forsagte, og turde ikke gribe dig an.

I Førstningen sagde Nialsonnerne ham imod; men tilsidst kom de til at troe det, og blev der da Misforstaaelse imellem dem og Havskuld, og taltes

de ikke synderlig ved, naar de mødtes, og Havskuld viiste dem liden Yndest; og gik det saa en Tid.

Havskuld tog østpaa til Svinafel i Besøg om Hosten; og modtog Flose ham vel. Hildigunna var ræd. Flose sagde til Havskuld: Hildigunna siger mig, at der er liden Forstaaelse imellem dig og Nialsonnerne, og tykkes mig det ilde; og vil jeg tilbyde dig, at du ikke drager vestpaa mere; jeg vil give dig Bolig paa Skaptafeld, og sende min Broder Thorgier at boe paa Vorfabo. Da vilde Folk sige, sagde Havskuld, at jeg flygter derfra af Frygt, og det vil jeg ikke. Men, svarte Flose, det er meget sandsynligt, at der vil flyde store Ulykker af. Det er ilde sagde Havskuld, thi heller vilde jeg være ubødet, end mange skulde lide for min Skyld.

Kort efter tog Havskuld hjem: Flose forærede ham en Skarlagens Kappe, besat med Guldfrændser forneden. Havskuld sad nu paa Vorfabo, og var der nogen Tid roligt. Havskuld var saa vennelsel, at saa var hans Uvenner, dog varede Misforstaaelsen mellem ham og Nialsonnerne den hele Vinter.

Nial havde taget en Søn af Raare, ved Navn Thord, at opfostre; ogsaa havde han opfostet Thordhal, en Søn af Asgrim Ellidagrimssøn; en rask Karl, og kiæk i Alt. Han havde saaledes lagt sig efter Loven, at han var den tredie Lovkyndige i Island.

Ser og tyvende Capitel.

Der var et tidligt Foraar det Aar, og saaede Folk deres Korn.

En Dag kom Nørd til Bergthorsval. Han gav sig strax i Tale med Nialsonnerne og Kaare. Nørd bagtalte Havskuld efter Sædvane, og havde mange nye Eventyr at fortælle om ham, og æggede Skarphedin og de øvrige diærvseligen til at dræbe ham, og sagde, han torde komme dem i Forveien, hvis de ikke angreb ham strax. Jeg skal følge dit Raad, sagde Skarphedin, hvis du vil være med, og tage Deel deri. Det vil jeg gjerne, svarte Nørd; og gjorde de da en fast Aftale derom, og skulde han komme derhen den Aften.

Bergthor spurgte Nial: hvad tale de om derude? ikke er jeg i deres Raad, sagde Nial: og var jeg siælden udelukt, naar Raadene var gode. Skarphedin lagde sig ikke den Aften, hans Brødre og Kaare ikke heller. Ud paa Natten kom Nørd Balgardsøn, og tog nu Nialsonnerne og Kaare deres Baaben, og reed bort. Da de kom til Vorfabo, biede de der nogen Tid ved Hegnet. Været var godt, og Solen staaet op.

Samme Tid vaagnebe Havskuld Hvitianesgode; han drog sine Klæder paa, og fastede Rappen, han havde faaet til Gave af Glose, over sig; han tog en

Kurv Korn i den ene Haand, og sit Sværd i den anden, og gik ned til Hegnet at saae.

Skarphedin og de øvrige havde aftalt, at de vilde alle gribe ham an. Skarphedin sprang op nedent for Hegnet; da Havskuld saae det, vilde han undvige; da løb Skarphedin til ham, og sagde: tænk ikke paa at undvige, Hvitianesgode! hugger til ham, og rammer ham i Hovedet. Havskuld sank i Knæ, og sagde, i det han faldt: Gud hielp mig, og forlade Eder! Nu løb de alle til, og hug ind paa ham.

Da sagde Mord: Der rinder mig et Raad i Hu. Hvad er det, spurgte Skarphedin: Jeg vil først tage hjem, og derfra til Griota, og sige dem, hvad skeet er, og tee mig ilde derover; og veed jeg da vist, hans Moder Thorgerd vil bede mig at lyse Drabet til, og vil jeg det gjøre; thi det vil meget forspilde dem Sagen. Jeg vil ogsaa sende en til Vorfabo, for strax at saae at vide, hvad de der beslutte; og vil jeg lade, som jeg har Drabet fra dem. Gjør du kun saa, sagde Skarphedin.

Brødrene og Kaare reed hjem, og da de kom der, sagde de Nial denne Tidende. Harmligt Nytt er dette, sagde Nial; og er slikt ilde at vide; thi en Sandhed er, at saanær gaaer mig dette, at jeg heller vilde have mistet to af mine Søner, og Havskuld skulde levet. Det er at undskylde, svarte Skarphedin: du er en gammel Mand, og er det at vente, at det

gaaer dig nær. Ikke gjør det mindre bertil, end min
 Elde, siger Nial, at jeg veed bedre end I,
 hvad her vil flyde af. Og hvad da? spurgde Skarp-
 hedin. Min Dod, og min Kones, og alle mine
 Sønners! svarte Nial. Hvad spaaer du da mig?
 sagde Raare. Vanskeligt vil det blive dem at gaae
 mod din Lykke, svarte Nial: thi vil du blive dem
 alle for stærk. Det var den eneste Ting, der gik
 Nial saa nær, at han aldrig kunde tale derom uden
 Graad.

Syv og tyvende Capitel.

Hildigunna vaagnebe, og saae, Havskuld var
 ikke i Bærelset. Hun sagde, haarde og ikke gode
 have mine Dromme været, see mig om Havskuld!
 De saae om ham i Huset, og fandt ham ikke. Hun
 havde nu klædet sig paa, og gik med to af Folkene,
 ned til Hegnet. Der finde de Havskuld dræbt; i det
 samme kom Mord Valgardsons Faarehyrde, og sagde,
 at Nialsønnerne nys var dragne derfra, og kaldte
 Skarphedin paa mig, sagde han, og lyste sig Dra-
 bet tilhænde. Mandsgaard vilde det været, sagde
 hun, havde min Mand været vidende derom. Hun
 tog nu Skappen, og tørte alt Blodet af dermed, og

svøbte det levende Blod ind beri, og lagde den saaledes sammen, og ned i sin Kiste.

Nu sendte hun en til Griota, at sige dem Tiddenden; men Mord var der allerede, og havde bragt den; ogsaa var Ketil fra Marka kommen. Thorgerd sagde til Ketil: Nu er Havskuld død, som vi vide; og kom du nu ihu, hvad du lovede, da du tog ham til Fostre! Kan være, svarte Ketil: at jeg har lovet meget dengang; thi ikke ventede jeg, at de Dage skulde komme, som nu ere blevne; ogsaa er jeg selv kommen i Vaande, thi nær er Næsen Dinene, og jeg har en Datter af Nial til Hustru. Vil du, sagde Thorgerd: at Mord skal lyse Drabet til? ikke veed jeg det, svarte Ketil, thi flere, tykkes mig, har han giort ondt end godt.

Nu talede Mord med Ketil; da gik det ham som andre, at han tykkes Mord monne være ham tro; og blev deres Beslutning, at Mord skulde lyse Drabet til, og berede hele Sagen til Thinget.

Mord tog nu ned til Borsabo; derfra kom ni Mænd, af dem, der boede nærmest ved Drabsstedet. Han havde ti Mand med sig; han viste nu Bønderne Havskulds Saar, og tog Vidner paa disse; og nævne Gierningsmand til hvert Saar, undtagen et; det lod han, som han ikke vidste, hvo havde givet Havskuld. Det var det, han gav ham selv; og lyfte han Drabet Skarphedin tilhørende, men Saarene

hans Brødre og Kaare: Derpaa indstævnedes de ni Mænd, der boede Drabsstedet nærmest, til Althinget, og reed han saa hiem.

Han mødtes nu saagodt som aldrig med Nialsonnerne; og naar de mødtes, var det hemmeligt; og var det saaledes overlagt imellem dem.

Havskulds Drab spurgdes om alle Bøigder, og omtaltes ilde. Nialsonnerne drog til Asgrim Eldagrimson, og bad ham om Bistand. Det kunne Svante med Visshed, at jeg i alle Sager af Bigtighed vil staae Eder bi; men dog spaaer mit Sind mig ikke godt om denne Sag; thi her ere mange Eftermaalsmænd, og omtales dette Drab ilde i alle Egne. Nialsonnerne droge nu hiem.

Ette og tyvende Capitel.

Flofe hørte Havskulds Drab; og var det ham til megen Bekymring og Brede; dog var han meget stille derved; ham blev sagt, hvad Tilberedelser til Sagsanlæg der var skeet efter Havskulds Drab, og sagde han lidet dertil. Han sendte Bud til Hall paa Sida hans Maag, og til Halls Søn Liot, at de skulde komme med stort Følge til Thinget. Liot blev anseet for den, der vilde blive den bedste Høvding østpaa, og var ham spaaet, hvis han reed tre Som-

mere til Thinge, og kom uskadt hjem, skulde han blive den største og aarsælleste Hovding i sin Æt. Een Sommer var han redet til Things, og agtede sig nu anden Sommer did.

Ligesaa sendte Glose til flere sine Frænder og Venner; selv reed han til Hofdabrek, der boede Thorkel den prægtige, Søn af Thorkel den smukke. Glose bad ham ride til Thinge med sig; han lovede det, og sagde: Dste har du været gladere, end nu, dog er det at undskynde, at saa er. Det er mig nu vederfaret, svarte Glose, at jeg vilde give al min Eiendom til, det ikke var hændet; er det og en ond Sæd, og vil ondt vore deraf.

Siden reed han til Dal; der boede Runolf, Ulf Nargods Søn. Til ham sagde Glose: Her kan vi faae Sandhed om Havskuld Hvitianesgodes Drab; du er en sandru Mand, og har Sagen fra første Haand; og vil jeg derfor troe Alt, hvad du siger mig, hvad Skyld der har været hos enhver. Ikke behøver jeg at godtgjøre det, svarede Runolf, at han er dræbt aldeles uskyldig, og er han død alle til Sorg, dog ingen, troer jeg, til større, end Nial hans Festre. "Da vil Drabemændene have Dndt ved at faae Bistand." Det vil de, sagde Runolf, hvis ikke noget andet kommer imellem. Hvad er nu skeet i Sagen? spurgte Glose. Naboerne ere indkaldte, og Drabet tillyst, sagde Runolf. "Hvo gjorde det?" "Mord

Balgardsøn"! "Hvordan troer du ham"? Han er min Slægt, dog maa jeg sige sandt om ham, at flere har havt Dndt end Godt af ham; men det vil jeg nu bede dig, Glose, at du lader din Brede hvile, og beslutter det, det vil komme mindst Ulempe af; thi Nial vil byde god Bod, og andre ypperlige Mænd ligesaa.

Da sagde Glose: riid du da til Thinge, Runolf! og skulle dine Ord veie meget hos mig; med mindre værre staaer os for, end der skulde. Runolf lovede at drage did; og reed nu Glose til Vorsabo.

Ni og tyvende Capitel.

Fra Dal reed Glose til Vorsabo. Hildigunna var udenfor, og sagde: Nu skulde alle mine Evende være ude, naar Glose rider ind til Gaarden; men Piger skulle gjøre Værelserne rene, tialde, og brede Høisædet til Glose. Nu reed Glose ind paa Loftet. Hildigunna kom ham imøde, og sagde Hil og Sæl Frænde! og er mit Hjerte glad ved dit Komme. Her skulle vi, sagde Glose, spise Duvre, og siden ride videre. Nu bleve deres Heste bundne, Glose gik ind i Stuen, og satte sig ned, kastede Høisædet need af Bænken, og sagde: Hverken er jeg Konge eller Jart, og tør du ikke ved at lave et Høisæde til mig, og

ter du ikke ved at spotte mig. Hilbigunna stob nær, og sagde: Det er ilde, hvis det mishager dig; thi dette have vi gjort, af et oprigtigt Sind. Har du oprigtigt Sind mod mig, sagde Flose, vil det rose sig selv, hvis det vel er; men laste sig selv, er det ilde. Hilbigunna loe af det, og sagde: Ikke er endnu noget værdt at mærke; nærmere vil vi faae med hinanden at gjøre, inden du tager bort. Nu satte hun sig ned hos Flose, og talede de længe sagte sammen.

Siden blev Bordene satte frem, og Flose og hans Folk toede dem. Flose lagde nu Mærke til Haandklædet, og var det i en Lås, og revet i Stykker i den ene Ende. Han kastede det da paa Bænken, og vilde ikke tørre sig derpaa, og skar af Bordbugen, og tørrede sine Hænder derpaa, og kastede det til sine Folk. Siden satte han sig tilbords, og bad sine Folk spise.

Da kom Hilbigunna ind i Stuen, og gik for Flose, og slog Haaret fra Hæne, og græd. Flose sagde: ilde tilmøde er du, Frænke! da du græder; og dog er det vel, at du begræder en god Mand. Hvad Eftermaal eller Bistand skal jeg have af dig? sagde hun. Enten skal jeg forfølge din Sag ved Retten til det yderste, svarede Flose, eller jeg skal fremme et Forlig efter gode Mænds Lykke, og som os kan somme. Havde Havskuld havt Eftermaal efter dig,

sagde hun, vilde han hævnnet dig. Ikke fattes dig Grumhed, svarede Flose, og seer jeg vel, hvad du vil. Mindre, sagde Hildigunna, havde Arnor Drunulfsson fra Forsarskov brudt mod Thord Freirsgode din Fader, og dog dræbte dine Brødre Kolbein og Egil ham paa Skaptafields Thing.

Nu gik hun ind i sit Sovekammer, aabnede sin Kiste, og fremtog den Kappe, Flose havde givet Havskuld, og hvori han var dræbt; og havde hun giemt alt Blodet deri. Hun kom ind igien i Stuen med Kappen, og gik taus hen til Flose. Flose havde nu affpiist, og Bordet var borttaget. Hun lagde da Kappen over Flose; alt Blodet løb ned af ham; hun sagde: Denne Kappe, Flose, gav du Havskuld; den vil jeg nu give dig igien; i den blev han dræbt. Jeg kalder nu Gud og Mennecker til Vidne, at jeg besværges dig ved din Christi Kraft og ved al din Manddom og Tapperhed, at du hævner alle de Saar, den Døde havde paa sig; og hedder du ellers hver Mands Nidding.

Flose kastede Raaben af sig, slængte den i Skibet paa hende, og sagde: du er en stor Plageaand, og vil du, at vi skulle foretage det, der vil bekomme os værst, og ere Qvinderaad farlige. Han bevæges saaledes derved, at han snart var i sit Ansigt, som et Blod, og snart bleg som Hø, og snart sort som Døden.

Tredivte Capitel.

Nu reed Flose bort til Holtavab, og ventede der paa Sigfussonerne, og andre af Sine. Paa Kellba boete Ingiald, Broder til Grodny, Havskuld Nialsons Moder. Hans Hustru var Throsaug, Floses Nærpaarørende. Flose sendte Bud til Ingiald, at han skulde komme til ham. Ingiald kom did med 15 Mand, alle hans egne Folk. Han var en stor og stærk Mand, taus, og overmaade fiæk, og meget gavmild mod sine Venner. Flose tog vel imod ham, og sagde: Stor Vaande er overkommet os Frænde; og er det vanskeligt at komme udaf; thi beder jeg dig, at du ikke undfalder min Sag, for disse Gienvordigheder er til Ende. Ingiald sagde: Jeg er her i stor Forlegenhed, formedelst mit Svogerskab med Nial, og hans Sonner, og andre vigtige Ting, som her komme imellem. Det meente jeg, svarte Flose, da jeg gav dig min Broderdatter, at du lovede mig at staae med mig ved enhver Leilighed. Det er og muligt, sagde Ingiald, at jeg saa gjør; dog vil jeg først tage hjem, og derfra til Thinge.

Et og tredivte Capitel.

Sigfussonerne herte, at Flose var ved Holtesvad; og rede de ham bid imode; og var der Ketil af Marka, og hans Brødre Lamb, Thorkel, Mord og Sighvat Sigfussoner, med Gran Gunnarson, Gunnar Lambson, Lamb Sigurdson og Bebrand Hamundson. Flose reiste sig for dem, og hilste dem glædelig. De gik frem ad Naen.

Flose fik paalidelige Efterretninger af dem, og vare de ikke forskiellige fra Runolfs paa Dal. Da sagde Flose til Ketil: dig spørger jeg, hvor nidkiær du, og de andre Sigfussoner ere i denne Sag? Jeg vilde, svarte Ketil, der maatte blive Forlig; dog har jeg svoret, ikke at slippe denne Sag, førend den er bragt til Ende paa nogen Maade, og at sætte mit Liv derpaa. Du er en brav Mand, sagde Flose, og farer man altid vel med saadanne Folk. Da toge Gran Gunnarson, og Gunnar Lambson begge til orde: vi ville, at der skal komme Landslysninger og Manddrab deraf. Ikke er det sagt, svarte Flose, at vi haade skifte og dele. Det var min Hu, sagde Gran, da de dræbte Thrain ved Markaflod, og siden Havskuld, hans Søn, at jeg aldrig vilde forliges med dem ved ærligt Forlig, thi jeg vilde gierne være hos, hvor de alle blev dræbte. Saa nær har du været, svarde Flose, at du kunde have hævnnet

dem, havde du havt Mod og Manddom dertil, og synes det, som baade du og mange andre nu æffe, hvad I ville give mange Penge til, ikke at have været med i, naar det er skeet. Det seer jeg klarligen, hvis vi drøbe Nial og hans Sønnen, da ere de saa betydelige Mænd og af saa stor Æt, at vi maa falde Mange tilføde, og bede dem om Bistand, inden vi komme til Forlig og udaf den Vaande; og maa I ogsaa troe, at mange ville vorde Staaddere, der nu eie stor Formue, og somme miste baade Formue og Liv.

Mord Valgardsøn reed til Flose, og tilbød at følge ham til Thinge med alle Sine. Flose tog vel derimod; og rede de sammen til Thinge, og talede hele Dagen med hinanden, og vidste ingen om deres Raadslag.

To og tredivte Capitel.

Nial sagde til Skarphedin: hvad Raad have nu I Brødre og Kaare for Eder? Skarphedin svarde: Ildet raade vi Drømme i vore Anliggender; dig ville vi dog sige, at vi ville ride til Asgrim Ellidagrimsøn, og derfra til Thinge. Men hvad har du isinde med din Reise, Fader! Nial svarte: til Thinge tager jeg; thi det sommer mig, ikke at forsage Eders Anliggender, medens jeg lever; og venter jeg, at

mange ville der lægge et godt Ord for mig; og at jeg vil være eder noget til Gavn, og aldrig til Skade. Thorhall Asgrimson, Nials Fostre, var tilstæde. Nialsonnerne lo ad ham, at han var i en mørk Kaabe, og spurgte, hvorlænge han agtede at gaae med den; han svarede, faste den skal jeg, naar jeg skal tage til Eftermaal efter min Fosterfader. Da vil du vise dig bedst, sagde Nial, naar der meest ligger Lag paa.

De rede nu hiemme fra, 30 i Tallet, flere Nials Frænder og Venner kom til dem underveis, blandt dem Hjalte Skieggesson, der tilfagde dem sin Bistand, og underrettede dem om Floses Forehavender. De sendte nu Thorhal foran til Tungur, at melde Asgrim Ellidagrimson deres Komme.

Han tog venligen mod dem; Hjalte vilde ride bort under Paaskud, at der var alt for mange Gæster; men Asgrim tog hans Hest i Tømme, og sagde, han kom ikke bort; fulgte ham nu ind, og satte ham i Sædet hos Nial. Han satte sig nu selv hos, og spurgte Nial: hvad siger dit Sind dig om vor Sag? Ikke godt, svarte Nial: thi jeg frygter, at Lykken ikke er med dem, der har Deel deri. Men det vilde jeg, Ven! at du skulde sende Bud efter alle dine Thingmænd, og ride til Thinge med mig. Saa var min Agt, svarede Asgrim, og det lover jeg dig, at jeg aldrig skal forlade Eders Sag, saalænge jeg kan

faae nogle paa min Side. Alle de Tilstødeværende takkede ham, og sagde: det var ædelt talt. Der var de om Natten. Dagen derpaa kom hele Asgrims Følge. De ride nu alle tilsammen til Thinget, og opslaae der deres Telte.

Tre og tredivte Capitel.

Nu var Flose kommet til Thinget, og havde alle sine Telte fulde af Folk. Runolf var i sine Telte med Dalværingerne, Mord med Rangingerne. Østfra kom næsten ingen anden end Hall af Sida; han havde stort Følge med, og gav sig strax i Flok med Flose, og bad ham giere Forlig og Fred; thi Hall var en forstandig og godmodig Mand. Flose svarede vel dertil, men lovede dog intet bestemt. Hall spurgte, hvo der havde tilsagt ham Bistand? Flose nævne Mord Valgardson, og sagde, han havde begiært hans Datter til Hustru for sin Frænde Stærk-odder. Hun er et godt Valg, sagde Hall; men ved Mord er intet godt, og maa du erfare det, inden Thinget sluttes.

En Dag, da Asgrim og Nial havde talt længe hemmelig sammen, sprang Asgrim op, og sagde til Nialsonnerne: Gange maae vi at søge os Venner, at vi ei overvældes af Mængden; thi denne Sag vil

drives med Magt. Han gik da med Nialsonnerne, Kaare, og to andre deres Frænder. De kom først til Gizzur Hvides Telt; han tog vel mod dem, og lovede dem Bistand. De gik nu til Skapte Thorodsen, med lige Anmodning, men fik til Svar: at lidet havde han ventet, deres Fortrædeligheder skulde komme inden hans Vægge. Dette Svar tog Asgrim ilde op; og nu da nu Skapte spurgte: hvo den blege Mand var, med det ulykkelige Ansigt, der saa saae diærv og saa jættelig ud, blev Skarphedin opbragt, og svarte: jeg hedder Skarphedin, og har du seet mig ofte paa Thinge, og har jeg ikke behov at spørge om dit Navn: nu hedder du Skapte Thorodsen; men Borsakoll kaldte du dig, da du havde dræbt Ketil af Elda, og ragede dit Haar af, smurte dit Hoved ind med Beeg, og maatte kiese nogle Drælle til at give dig et Skjul under Jorden, inden Thorolf Poptsen kunde i en Meelsæk faae dig stiaalet ud paa et Skib.

Ikke stort bedre gik det med Snorre Gode, som de dernæst kom til, da han gjorde Skarphedin samme Spørgsmaal, og spaaede ham lidet Held, og et stakket Liv. Denne Siæld have vi alle at betale, svarte Skarphedin: men du burde for hævne din Fader, end spaae saadant om mig; og gik de da og derfra uden Bistand.

Hafur Rige, som de nu gik til, nægtede dem sin Bistand bestemt, men da ogsaa han vilde vide,

hvo den blege Mand var, der saae saa bister ud, som han var fød af Havets Klipper, svarte Skarphedin: spørg ikke, du Usling! hvo jeg er; thi vel gaaer jeg frem, hvor du staaer, og lidet vilde jeg rædes, om flige Karle kom mig imøde; men før skulde du søge din Søster Euanloga op, som Eidis Jernsar, og Studiakollur stial bort af din Stue, og du ikke har tordet kræve tilbage. Lad os gaae, sagde Asgrim, ikke er her Bistand at vente.

De kom nu til Gudmund rige, der gav et ikke ugunstigt Svar, som Asgrim takkede ham for; men nu spurgte ogsaa han: hvo den Mand var i deres Flok, der syntes ham frygteligere end nogen af de mange Mennecker, han havde seet, med det mørke Haar, det blege Ansigt, den høie Væxt, der saae saa diærv, og saa drabelig ud, at det var bedre at have ham med sig end ti Andre, men havde derhos et ulykkelig Udseende? Jeg veed, du mener mig, tog Skarphedin Ordet: og er der den Forskiel paa vor Ulykke, at jeg har ondt Rygte paa mig for Havskuld Hvitianesgodes Drab, som rimeligt er; men om dig har Thorkel Storord, og Thore Helgeson giort Ridvers; og det piner dig.

Fire og tredivte Capitel.

De gik nu derfra; og spurgte da Skarphedin: hvor skal vi nu hen? til Liosvetningernes Telt, sagde Asgrim: til Thorkel Storord. Denne havde gjort sig berømt udenlands, dræbt Røvere og Udyr, og var deraf bleven saa stolt, at han havde ladet sine Bedrifter skrive ud over Iist Sengelukke og forved sit Høisæde. Han havde havt Strid paa Liosvatnsthing med Gudmund rige og hans Brødre, og da Liosvetningerne seirede, gjorde han og Thor Hakonson Nidvers over dem. Han gjorde sig til af, at der ingen Mand var i Island, som han ikke vilde gaae i Enekamp med, eller vilde vige for, og blev han derfor kaldet Thorkel Storord, at han ikke duede sig enten i Død eller Gierning, hvem han saa havde at gjøre med.

Da de kom til hans Telt, sagde Asgrim til sine Fæller: I dette Telt er Thorkel Storord, en stor Rieampe, og vilde der ligge os stor Magt paa, at vi fik hans Bistand; men maae vi her gaae meget sindig tilværks, thi Manden er egensindig og vanskelig, og vil jeg nu bede dig Skarphedin, at du ikke blander dig i vor Tale. Skarphedin smilte og taug. De gik derind.

Thorkel sad midt paa Bænken, og alle hans Mænd paa begge Sider af ham. Asgrim hilste ham, og røgtede sit Grinde. Hvad trænger I til min

Hielp, sagde han, da I have været hos Gudmund Rige, og maae han have lovet eder sin Bistand! Ikke har han lovet os nogen Hielp, sagde Asgrim. Uvennesæl tykkedes da Gudmund Eders Sag at være, sagde Thorkel; og det tør være saa; thi en megen ond Gierning er begaaet. Og veed jeg ikke, hvad der har bevæget dig til at komme hid, at du skulde troe, at jeg skulde være mindre kræsen end Gudmund, og villig at tage Deel i slet Sag. Asgrim blev taus, og syntes, det tegnede ilde. Da sagde Thorkel: hvo er den store og frygtelige Mand, der er saa bleg og skarp, og seer saa uslykkelig og ond ud?

Jeg hedder Skarphedin — var Svaret — og er det Uret at overfalde sagesløs Mand med Hadingsord; aldrig er det vederfaret mig, at jeg har kuet min Fader, og kæmpet mod ham, som du gjorde ved din, og haver du lidet draget til Althing, eller sysselsat dig med Thingsager; og troer jeg dig dueligere til din Huusgierning paa din Gaard i Dra blandt dine saa Huusfolk. Og stod det dig bedre at stange dine Tænder, og faae Trævlerne ud af det Hestekiød, du spiste, inden du tog til Thinge; og faae din Hyre derpaa, og undredes, at du gjorde saadan uchristelig Gierning.

Da sprang Thorkel op, var meget vred, greb sit Sværd, og sagde: det Sværd fik jeg i Sverrig, og dræbte en stor Kæmper, og har siden fældet man-

gen Mand med; og saasnart jeg kan naae dig, skal det igiennem dig, og skal du have det for dine lumpne Ord.

Skarphedin stod hos med opløstet Dre, smilte og sagde: Denne Dre havde jeg ihænde, da jeg sprang tolv Alen over Markarflod, og fældte Thrain Sigfussøn, og stod der otte Mand hos, hvoraf ingen naaede mig, og har jeg endnu aldrig svinget Baa-ben mod en Mand, at jeg jo har ramt ham. Derpaa foer han frem for sine Brødre og Kaare og ind paa Thor, og sagde: Vælg du nu et af to, Thorkel Storord! at du enten stikker Sværdet i Skeden, og sætter dig, eller jeg hugger dig med min Dre i Hovedet, og kløver dig til Hærderne. Da satte Thorkel sig ned, og stak Sværdet ind; og fornærmede han dem aldrig enten før eller siden.

Usgrim og de øvrige gik nu ud. Hvor hen nu? spurgte Skarphedin. Til vort Telt, svarte Usgrim. Saa gaae vi nu hjem, sagde Skarphedin, trætte af at bede. Mangesteds har du været vel ordhvas, svarte Usgrim; men hvad Thorkel angaaer, synes mig, du ikke gjorde ham andet, end han vel var værd!

De gik nu hjem, og sagde Nial, hvad foresaldet var. Det er, sagde han, for det det skal skee, som vil skee. Gudmund rige hørte, hvorledes det var gaaet mellem Skarphedin og Thorkel, og sagde: S

vide, hvad der har været med os Liosvetninger og har jeg aldrig lidt saa megen Skam eller Haan for dem, som nu Thorkel af Skarphedin; og er dette truffet overmaade vel; han sagde da til Einar Tværing sin Broder: du skal gaae med hele mit Følge, og staae Nialsonnerne bi, naar Sagen gaaer til Doms; og behove de Bistand en anden Sommer, skal jeg hielpe dem selv. Einar lovede det, og lod Asgrim det vide. Der er ikke mange Mennecker Guds munds Lige i Høimodighed, sagde Asgrim, og berettede det siden til Nial.

Fem og tredivte Capitel.

Anden Dag mødtes Asgrim, Gizzur hvide, Hjalte Skieggesson, og Einar Tværing; der kom og Mord Balgardsen, han havde da givet Sagen fra sig, og overdraget Sigfussonnerne den. Da sagde Asgrim: jeg har kaldet Eder, fordi jeg vilde give Eder Underretning, hvorledes det staaer med vor Sag. Det er eder bekændt, at Mord har anlagt Sagen; men det forholder sig saa, at Mord har været med ved Havskulds Drab, og givet ham det Saar, som ingen var nævnet til; og synes mig, at denne Sag paa lovlige Grund maa afvises. Det vil vi strax fremsætte, sagde Hjalte. Ikke vil det være raadeligt,

falbt Thorhal Ugrimssøn ind, ikke at fare i London hermed, til Sagen skal tildoms; saae de at vide, at Sagen har været ulovlig anlagt, kan de paa denne Maade bierge Tingene, at de sende en hjem herfra, og kalde Bidnesbyrd, og lade det lyse til Thinge, og er da Sagen ret anlagt. En forstandig Mand er du, Thorhal! sagde de, og skal dit Raad giælde. De gik nu hver til sit.

Sigfussonerne lyste Sagen til paa Lovbierget, og spurgte om Bopæl og Thinglag; og om Fredagsaften skulde Sagen gaae til Doms. Det var imidlertid stille paa Thinget; Mange handlede om Forlig imellem dem; og var flose vanskelig, og de andre endnu meget ordrigere; og syntes det at tage en uvenlig Vending.

Nu kom det til, at Sagen skulde gaae til Doms, og gik da hele Thingforsamlingen derhen. Flose og hans Følge stod Syd for Rangingeretten; Nord for den stod Ugrim Elidagrimssøn med Nials Venner. Nialsønnerne, og Kaare, og deres Frænder vare sammen ved Teltet; de sad alle i Baaben, og var deres Hob uangribelig.

Nial bad Dommerne sætte Retten. Sigfussonerne førte nu Sagen paa sædvanlig Maade, tilbød Nials Sønner at høre paa deres Eed, siden sagde de Sagen frem, derpaa lod de føre Tillysningens Bidner, nu bad de Sandmændene sætte dem, og op-

fordrede til at giøre Indsigelse mod dem; da stod Thorhal Asgrimson op og skød til Vidne, og forlangte Sagen afviist, da det fandtes, at den havde lyst Sagen, der selv var straffkyldig efter Loven, og var frebløs. Om hvem siger du dette? spurgte Flose. Mord Valgardson drog ud med Nialsonnerne at dræbe Havskuld, svarede Thorhal, og gav han ham det Saar, hvortil ingen Gierningsmand blev opgivet, da der sortes Vidner paa Saarene, og kunne I ikke modsige, at Sagen er ugysldig.

Ser og tredivte Capitel.

Da stod Nial op, og sagde: det beder jeg Hal af Sida, og Flose, og alle Sigfussonnerne og alle Vore, at de ikke gaae bort, men høre, hvad jeg har at sige. Det gjorde de. Det synes, sagde han da, som denne Sag bliver afviist, og er det rimeligt; thi af ond Rod er det oprundet. Jeg vil underrette Eder, at jeg elskede Havskuld mere end mine egne Sonner; og da jeg spurgte, han var dræbt, syntes mig mine Dines sødeste Lys udslukt; og heller vilde jeg have mistet alle mine Sonner, og han maattet levet. Og nu besværges jeg Eder alle, at det maa undes mig, at faae Havskulds Drab forliigt paa

mine Sønners Vegne; og vil jeg lade dem domme, som bedst ere dertil.

Hafur og Einar talede hver for sig, og bad Flose, lade sig forlige, og lovede ham deres Ven-
skab derfor. Flose svarede godt; men lovede det dog ikke. Da sagde Hal fra Sida: Vil du nu holde Ord, og unde mig min Bøn, som du fordem lovede mig, da jeg hialp din Frænde Thorgrim bort af Lan-
det, da han havde dræbt Hal hin røde. Det vil jeg, min Maag! sagde Flose; thi ikke vil du forlange, uden hvorved min Hæder vil vinde. Da vil jeg, sagde Hal, at du strax bilægger Sagen, og lader gode Mænd kiænde deri; og vinder du dig saaledes gode Mænds Ven-
skab. Giver jeg da Eder tilkiænde, sagde Flose, at jeg paa min Maag Hals og andre gode Mænds Ord vil giøre det, at han og nogle af de bedste Mænd lovtligen valgte paa hver Side afgiøre Sagen; og tykkes mig Nial at være værd, at vi unde ham dette.

Nial og de andre Tilstædeværende takkede ham, og dem alle, og sagde, Flose havde teet sig vel. Flose sagde: Nu vil jeg nævne mine Voldgiftsmænd; først nævner jeg min Maag Hal, Assur fra Breide, Sort Asbjørnson, Modolf Ketil-
son, Hafur den vise, og Runolf fra Dal: og er det eenstemmigt, at disse ere de dueligste af alle mine; og bad han nu Nial nævne sine Voldgiftsmænd. Han nævnede da

først Asgrim Elibagrimsøn, saa Hjalte Skieggese, Gizzur hvide, Einar Dværing, Snorro Gode, og Gudmund rige. Siden gav Nial og Flose og Sigfussonerne hverandre Haand; og stadsfæstede Nial med Haandslag for alle sine Sønner og sin Maag Kaare, Alt hvad de tolv Mænd domte; og kunde man sige, at hele Forsamlingen paa Thinget blev glad derover. Da blev der sendt Bud efter Snorro og Gudmund, thi de vare i deres Telte; og blev da vedtaget, at Dommerne skulde sidde i Lovretten, og alle andre gif bort.

Syv og tredivte Capitel.

Snorre Gode sagde saa: Nu ere vi her tolv Dommere, som denne Sag er voldgivet til; og vil jeg nu bede Eder alle, at vi ingen Hindring giøre i denne Sag, at de jo maa blive forligte. Gudmund sagde: vil I domme nogen herved flygtig eller landlyst? Nei! sagde Snorro, thi det falder ofte ilde ud, og er deraf kommet Manddrab og Fiendskab. Men domme vil jeg i saa stor Pengebod, at ingen Mand her i Landet skal have været dyrere end Havs kulb. Hans Ord fandt godt Bifald.

Siden talte de om Sagen, og blev ikke enige, hvo først skulde opgive, hvor stor Pengebøden skulde

være; og kom de da til at kaste Løb derom, og faldt det i Snorros Løb at bestemme.

Ikke skal jeg sidde længe over det, sagde Snorre: og vil jeg nu sige Eder min Kiændelse, at jeg vil lade Havskuld bøde med tredobbelt Mandebød, det er sex hundrede Dre Sølv, og skulle I nu forandre det, hvis I finde det for meget eller for lidet. De svarede, at de vilde intet forandre deri. Det skal og følge, sagde Snorre: at alle Pengene skulle udbetales paa Thinget.

Da sagde Gizzur hvide: dette tykkes mig neppe at kunne skee; thi de monne have lidet at bøde for dem med. Gudmund rige sagde: Jeg veed, hvad Snorre vil; det vil han, at alle vi Boldgiftsmænd skulle skyde til, efter som hvers Hoimodighed er til, og ville da mange gjøre det efter. Hal fra Sida takkede ham, og sagde, han vilde gierne give dertil saameget, som den, der gav meest. Det samtykkede alle Boldgiftsmændene. Derpaa gik de bort, og aftalte de indbyrdes, at Hal skulde forkynde Dommen paa Lovbierget. Derpaa blev ringet, og alle gik did. Hal af Sida stod op, og sagde: Den Sag, vi have havt at paakiende, ere vi blevne vel enige om, og have vi bestemt sex hundrede Drer Sølv; og skulle vi Boldgiftsmænd tilskyde det Halve, og alt betales her paa Thinget. Og det er min Bøn til samtlige Almue, at de i Herrens Navn give nogen Part dertil.

De svarede alle vel. Hal kaldte da Vidner paa Forliget, at ingen skulde rygge det. Nial takkede dem for Voldgiftsdommen. Skarphedin stod hos, taug, og smilte.

Stte og trediyte Capitel.

Folk gik nu fra Lovberget hjem til deres Telte, og Voldgiftsmændene sammenkom paa Kirkegaarden med de Penge, de havde lovet at skyde til. Nialsonnerne og Kaare kom med deres Penge, og var der hundrede Dre Solv; Nial gav sine Penge dertil, det var det andet Hundrede; siden bleve alle disse Penge baaren sammen i Lovretten, og gav Folk saameget til, at der ikke fattedes en Pending. Da tog Nial en Silkeskaabe og Støvler, og lagde oven paa Dynge. Derpaa bad Hal ham at gaae efter sine Sønner, og vilde han selv gaae efter Flose, at de paa begge Sider kunde tilfige hinanden Fred og Tryghed.

Da gik Nial hjem til sit Telt, og sagde til sine Sønner: Nu er vor Sag kommet paa god Dei; nu ere vi forligte, og alle Pengene samlede; vi skulle nu træde sammen paa begge Sider, og tilfige hinanden Fred og Tryghed; og vil jeg nu bede Eder, mine Sønner! at I ikke forstyrre det. Skarphedin strog sig over Panden, og smilte.

De gif nu alle til Lovretten. Hal kom til Glose, og sagde: gaa du nu til Lovretten; alle Pengene ere nu rigtig betalte, og samlede paa et Sted. Glose bad da Sigfussonnerne følge med sig, og gif de alle, og stod paa den østlige Side. Nial og hans Sønner gif paa den vestlige. Skarphedin gif til Middelbænten, og stod der. Glose gif hen, og tog Pengene i Diesyn, og sagde: Det er mange og skionne Penge, og rundelig udbetalt, som venteligt var. Nu tog han Silkekaaben, og svingede den, og spurgte: hvo der maa have givet den til? Ingen svarte ham. Han svingede nu Kaaben anden Gang, og spurgte, hvo der havde givet den til? og smilte; og svarede ingen. Glose sagde da: er der ingen, der veed, hvem dennne Dragt har hørt til, eller tør ingen sige mig det? Skarphedin sagde: hvo, mener du, har givet det til? Vil du vide det, vil jea sige dig, sagde Glose: at jeg troer din Fader, gamle Skæglos, har givet det til; mange, der saae ham, vide ikke, om han er Qvinde eller Mand.

Det er slet sagt, svarte Skarphedin, at haane en ældgammel Mand, hvad aldrig nogen brav Karl hidtil har gjort. Vel maa I og vide, at han er en Mand, thi han har havt Sønner med sin Hustru; og have faa af vore Frænder ligget ubødede ved vor Gaard, uden vi jo have hævnnet dem. Og tog saa det ene Ord det andet, indtil Glose sparkede Penge-

hoben omkulb, og sagde, han tog ingen Pending deraf; men enten skulde Havskulb være ugild, eller de skulde hævne hans Død. Og vilde da Glose ingen Fred give, og ingen tage, men sagde til Sigfussonerne: lad os nu gaae hjem, og staae alle for een Mand; og gif de da alle bort. Da sagde Hal: for meget Ulykkens Mænd var de, som her have Deel i.

Nial og hans Sønner gif hjem til deres Telte. Han sagde: Nu kommer det, mit Sind længe har sagt mig, at denne Sag vilde falde os tung. Ikke det, sagde Skarphedin: de kan aldrig søge os efter Landslov. Derfor vil det skee, svarte Nial, der vil vorde os værre.

De, der havde givet Penge til, talede nu om, at tage dem tilbage. Den Skam vil jeg ikke have paa mig, sagde Gudmund rige, at jeg tager igien, hvad jeg har givet enten her eller andensteds. Det er vel sagt, svare de andre, og vilde da ingen tage noget deraf. Det er mit Raad, sagde da Snorre Gode, at Gizzur hvide og Hialte Skieggesson forvare Pengene til næste Althing. Der er noget, der siger mig, at det ikke vil vare længe, før vi tør tage dertil. Hialte tog da Halvdelen i Forvaring, og Gizzur det andet; og gif nu Folk hjem til deres Telte.

Xi og tredivte Capitel.

Flose stævnedes alle Sine op i Almannagia, og mødte der selv. Da de vare alle der forsamlede, og vare fem Snese, sagde han til Sigfussonnerne: Hvad kan jeg gjøre for Eder i denne Sag, der vil være meest efter eders Sind? Da svarte Gunnar Lambson: ikke ere vi nøiede, før alle Brødrene Nialssonner ere dræbte. Flose sagde: det vil jeg love Sigfussonnerne, ikke før at opgive denne Sag, end en af Parterne bukker under for den anden; og vil jeg vide, om her er nogen, der ikke vil være med i denne Sag. De lovede alle at ville. Da sagde Flose: træder da alle til mig, og sværger en Ed, at ingen vil unddrage sig Sagen. Alle gik nu til Flose, og aflagde Eden. Vi ville og alle give Haand paa, sagde Flose: at den skal have forbrudt Gods og Liv, der træder ud fra denne Sag, før den er til Ende. Saa gjorde de.

Nu sagde Flose til Sigfussonnerne: tager Eder nu en Høvding, hvo Eder synes meest beqvem; thi een maa, troer jeg, være over det Hele. Ketil af Marka svarte: skal Valget tilfalde os Brødre, da ville vi hastig kaare, at denne Byrde paalægges dig; og er dertil mange Grunde; du er en Mand af stor Æt, en anseelig Høvding, diærv og forstandig;

og troe vi, at du vil paatage dig denne Sag for vor
 Larvs Skyld.

Flose sagde, det er rimeligst, at jeg samtykker,
 hvad I bede mig om, og vil jeg da sige Eder, hvad
 Udfærd vi skulle bruge; og er det mit Raad, at hver
 Mand rider hjem af Thinget, og farer i Sommer til
 sin Gaard, medens Høstletten staaer paa; og vil jeg
 selv ride hjem, og være hjemme i Sommer. Men
 Søndagen, før de otte Uger er til Vinter, lader jeg
 mig synge en Messe hjemme, og rider siden vester
 over Lomagnups Sand; og skal hver Mand have to
 Heste. Ikke vil jeg have større Følge med os, end vi,
 som have nu gjort Eed; thi vi ere nok, naar vi
 holde Eeden vel. Jeg rider Søndagen og Natten
 med, og anden Dag i Ugen skal jeg inden Middagen
 være paa Trihyrningsaa; og skulle alle være der,
 som ere medsvorne til denne Sag, og er nogen ikke
 bidkommen, der er indtraad heri, da skal han ikke bøde
 derfor uden ved Livet, hvis jeg maa raade.

Da sagde Ketil: hvor kan det gaae til, at du
 rider om Søndagen hjemmefra, og kommer anden
 Dag i Ugen til Trihyrningsaa? Jeg rider op ad
 Skaptatunge, svarte Flose, og nordom Dsfield Sø-
 kel, og ned ad Godeland, og skeer det da, naar
 jeg rider skrap. Og vil jeg nu sige Eder alle mine
 Forehavender: at naar vi ere samlede, skulle vi ride
 til Bergthorsval med alle Folkene, og angribe Nial-

sonnerne med Ild og Sværd; og ikke gaae derfra, før de alle ere døde. Og skulde I holde disse Anslag hemmelige, thi det giælder alle vores Liv. Lad os nu søge vore Heste, og ride hjem.

De gik da alle til deres Telte. Flose lod sine Heste sadle, uden at vente paa Nogen, og reed hjem. Han vilde ikke træffe sin Maag Hal, thi han troede at vide, at Hal vilde fraraade alle store Foretagender.

Nial reed hjem fra Thinget med sine Søner, og vare de hiemme den Sommer. Engang spurgte han Kaare sin Maag, om han ikke vilde tage østpaa til Dyrholm til sin Gaard. Kaare svarede: ikke tager jeg østpaa; thi eens Lod skal overgaae dine Søner og mig. Nial takkede ham, og sagde, sligt ventedes af ham. Der var bestandig henved 30 vaabendygtige Folk paa Bergtholsval med Gaardens Karle at regne.

Fyrgetyvende Capitel.

Engang kom Hrodny Havskuldsbatter, Moder til Havskuld Nialson, til Kelda. Hendes Broder Ingiald tog vel imod hende; hun modtog ikke hans Hilsen, men bad ham gaae ud med sig. Ingiald gjorde saa; og gik de begge uden for Hegnet. Da

tog hun sin Broders Haand, og de satte dem begge. Er det sandt, spurgte hun, at du har svoret en Eed, at drage mod Nial, og dræbe ham og hans Sønner. Sandt er det, svarte Ingiald. En mageløs Nidding er du da, sagde hun, da Nial tre Gange har frelst dig fra Landlysning; det staaer nu saa, svarte Ingiald, at det giælder mit Liv, om jeg ikke gjør det. Ikke saa! sagde hun: du lever ligevel, og vil kaldes desbedre Mand, naar du ikke sviger ham, du burde være bedst.

Nu tog hun en Linhue op af Lommen, den var overblødt, og i Stykker; hun sagde: denne Hue havde Havskuld Nialson din Søstersøn paa sit Hoved, da de dræbte ham. Dessflettere tykkes det mig af dig, at staae med saadanne, som ere dem beslægtede. Saa kan og være, svarte Ingiald, at jeg ikke bliver mod Nial, hvad der saa kommer deraf; dog veed jeg, at de vil søge Hævn over mig derfor. Grodny sagde: du kunde nu gjøre Nial og hans Sønner stor Bistand, hvis du sagde dem alle disse Raadslag. Ikke gjør jeg det, siger Ingiald: thi da bliver jeg hver Mands Nidding, naar jeg siger, hvad de betroede mig. Men det er Mandsfærd, at forsage denne Sag, da jeg veed, vis Hævn er ivente. Men siig du til Nial og hans Sønner, at de tager dem vare hele denne Sommer; thi det er dem raadeligt; og at de have mange Folk.

Siden tog hun til Bergthorsval, og sagde Nial hele denne Samtale. Nial takkede hende, og sagde, hun havde giort vel, thi af Ingiald vilde det være større Misgierning at overfalde ham end af alle andre. Hrodny drog nu hjem, og Nial sagde sine Søner hendes Tale.

Paa Bergthorsval var en Kiærling, som hedde Seun, hun var mangkyndig, og fremsynet; men nu var hun meget gammel; og kaldte Nials Søner hende: Gamletossen, for det hun snakkede saa meget; og dog traf somt af det ind.

Det hændte en Dag, at hun tog en Prygl i Haanden, og gik op om Huset til en Stak; hun slog paa Stakken, og ønskede alt Dndt over den, saa usel den var. Skarphedin loe, og spurgte, hvorfor hun førte Krig med den Stak? Kiærlingen sagde: Denne Stak vil blive taget, at tænde med, naar Nial min Husbond, og Bergthora min Fostre skal indebrændes; derfor kast den i Vandet, eller brænd den op som snarest. Ikke vil vi det, siger Skarphedin; thi andet Tønder vil de faae, hvis dette ødelægges, naar saa skal være. Kiærlingen sladdrede hele Sommeren om Arvestakken, at de skulde bære den ind; men blev det bestandig forsømt.

Et og fyrgetyvende Capitel.

Paa Reykia boede Runolf Thorstensen, han havde en Søn, der hedde Hilbiglum. Han gik ud en Søndagnat, da der var 9 Uger til Vinter. Han hørte et stort Brag, saa han syntes, baade Himmel og Jord skialv. Han saae nu mod Vesten, og syntes, han saae der en ildfarvet Ring, og i Ringen en Mand paa en askegraa Hest, der foer hurtig forbi, thi han reed skrapt, og havde en luende Brand ihænde. Han reed ham saa nær, at Glum kunde tydelig see ham, han var sort som Beeg. Han sang med høi Røst følgende Vise:

Hist jeg rider
 Niimfrostmanket
 Slubbedækket
 Ildbringer.
 Ild i Ende,
 Eddret Midte;
 Dg saa er Floses Raad
 Som Riappen farer,
 Dg saa er Floses Raad,
 Som Riappen farer.

Da syntes Hilbiglum, at Rytteren kastede Brandet ad Fjeldene i Østen; og forekom det ham, som der opsteeg saa stærk en Ild, at han syntes, han ikke kunde see Fjeldene derfor, og som han saae Manden ride østpaa ind i Ilden, og der blive borte.

Derpaa gik han ind i sit Kammer, og faldt i en langvarig Usmagt, men kom dog til sig selv igien, Kunde erindre alt, hvad der var baaret ham for, og sagde det til sin Fader. Faderen bad ham da berette det til Hialte Skieggesen. Hilbiglum tog da did, og mældte det til Hialte; han sagde, at Hilbiglum havde seet Troldrid; og er det bestandig, inden noget stort spørges.

To og Fyrgetyvende Capitel.

Flose gjorde sig færdig at tage hjemme fra to Maanedes før Vinter; og stævne de til sig alle sine, som havde lovet ham Bistand, og tilsagt ham Følgeskab. Enhver af dem havde to Heste og gode Vaaben. De kom alle til Svinafel og var der om Natten. Narle om Søndagen lod Flose sig synges en Messe, og gik derpaa til Bords. Han sagde til alle sine Huusfolk, hvad hver havde at tage vare, medens han var borte. Derpaa stod han til Hest.

De reed først vest paa ad Sand til. Flose bad dem først ikke ride altfor stærkt i Førstningen; de kunde nok komme, hvor de skulde alligevel; og hvis nogen af dem behøvede at opholde sig, de da ville hie alle. De reed vestpaa til Skogahverf, og kom til Kirkjubo. Flose bad alle gaae i Kirke og gjøre deres

Bøn; det gjorde de; derpaa stod de til Hest igien, og reed ad Bierget til Fiskavatn, noget derforbi, og stævne de saa vestpaa ind ad Sanden, lod saa Dfielð Søkel ligge paa venstre Haand, og derpaa ind ad Godaland; ogsaa til Markaflof, og kom om Mandag Eftermiddag til Trihyrningsaas, og biede der til Midasten. Der mødtes de da alle undtagen Ingi-ald fra Kelda. Sigfussonnerne talede meget haardt mod ham; Flose bad dem ikke laste Ingi-ald, naar han ikke var tilstæde; men dog, sagde han, skulle vi betale ham derfor til sin Tid.

Tre og Fyrgetyvende Capitel.

Fra Bergthorsval vare Grim og Helge tagne til Høla, hvor deres Børn opfostreredes. De sagde til deres Moder, at de ikke kom hjem den Aften. Paa Høla vare de hele Dagen. Der kom fattige Koner, som sagde, de vare komne langveisfra. Brødrene spurgte dem da, hvad Nytt? De sagde, at de intet Nytt derfra havde at fortælle; dog var der en Nyhed, de kunde sige. Brødrene spurgte, hvad det var, og bad dem ikke fordølge det? De sagde: vi komme ned fra Fliothslide, og saae vi der, alle Sigfussonnerne vare fuldvæbne; de stævne de op ad Trihyrningsaas, og vare 15 i Flok; vi saae og Gran Gunnar-

son og Gunnar Lambson, og vare de fem sammen; de stævnedes samme Led; og kan man nu sige, at Alt er paa Færde og paa Flugt her i Herredet. Helge Nialson sagde: saa kommer Flose østfra, og drage de samtlig ham imøde; og skulle da Grim og jeg være, hvor Skarphedin er. Det skulle vi, sagde Grim, og droge de nu hjem.

Samme Aften sagde Bergthora til sine Tjenerer: Nu skulle I vælge Eder Aftensmad, saa hver faaer det, han har meest Lyst til; thi denne Aften tør være den sidste, jeg sætter Mad for mine Folk. Det vil vi ikke haabe, sagde de. Det bliver dog saa, svarte hun; og kan jeg sige Eder noget mere derom, hvis jeg vil; og kan det være eder et Tegn, at Grim og Helge komme hjem i Aften, inden Folk har spist dem mætte til Madver; og naar dette skeer, saa vil mere komme efter, som jeg figer. Derpaa satte hun Mad paa Bordet.

Da sagde Nial: Underligt kommer det mig nu for; jeg synes, jeg seer hele Stuen rundt, og Gavl-væggene er borte; og baade Bord og Mad er lutter Blod: Alle forbauses meget herover undtagen Skarphediu; han bad Folkene ikke sørge, eller bruge andre hestige Lader, som Folk kunde faae at tale om; og paaligger det os mere end andre, at vi tee os vel, og er det at vente af os, sagde han.

Grim og Helge kom hjem, inden der var taget af Bordet, og overraskedes mange meget derved. Nial spurgte, hvorfor de kom saa hurtig tilbage? De sagde da, hvad de havde hørt. Nial sagde, at ingen skulde lægge sig at sove, men alle være vagtsomme.

Fire og Fyrgetyvende Capitel.

Flose sagde til Sine: Nu ride vi til Bergthorsval, og komme der inden Nadvere. Saa gjorde de; der var en Dal mellem Hoiene; der ride de hen, binde deres Heste, og opholde dem, til langt ud paa Aftenen. Da sagde Flose: lad os nu gaae til Gaarden, men i Klynge, og langsomt, og see, hvad de beslutte.

Nial stod med sine Sønner, og Kaare, og alle Husets Folk, opstillede udenfor, og vare de henved tredive. Da standsede Flose, og sagde: Nu skulle vi give Ugt, hvad Beslutning de tage; thi jeg troer saa, at dersom de blive udenfor, faae vi aldrig Magt med dem. Da er vor Færd flet, sagde Gran Gunnarson, hvis vi ikke tør angribe dem. Det skal ikke saa være, sagde Flose, og skulle vi giøre Angreb, uagtet de staae ube; men saa monne vi saa

Det at giælde, at ikke mange skulle kunne sige, hvor Seieren var.

Nial sagde til sine: See I og, hvormange Folk de have. De have baade mange og dicrve Folk, sagde Skarphedin: men dog standse de nu, fordi de troe, det ikke vil løbe godt af for dem at angribe os. Derfor er det ikke, svarte Nial, og vil jeg, at Foltene skal gaae ind; thi ilde fik de Magt med Gunnar fra Hlidarende, og var han ene mod dem, og her ere stærke Bygninger, ligesom der var, og faae de dem ikke saa snart indtagne. Det er ikke saaledes at forstaae, sagde Skarphedin, Gunnar angrebe Hovdinge, der vare saa ædle, at de heller vilde drage bort med usorrettet Sag, end brænde ham inde; men disse gribe os strax an med Ild, naar de ingen anden Wei kan komme; thi de vil giøre Alt for at faae Magt med os; de mene, som ikke saa urimeligt er, at det bliver deres Død, hvis vi undkomme; og er jeg slet ikke tilbøielig til, at lade mig indebrænde, som Råven i Hulen.

Nu gaaer det, som saa ofte, sagde Nial, at mine Søner vil raade mig, og ikke lade mig raade; det gjorde I ikke, da I var yngre; og lykkedes eders Anslag da bedre. Lad os giøre, som vor Fader vil, sagde Helge, det vil være os tienligst. Ikke veed jeg det saavist, sagde Skarphedin, thi nu er han udelevet; men vel vil jeg giøre min Fader det til Billie

at brænde inde med ham; thi ikke er jeg ræd for min Død.

Derpaa sagde han til Kaare: lad os nu følges vel ad, Maag! saa at den ene ikke skilles fra den anden. Saa er min Ugt, svarte Kaare: men er os anderledes bestemt, vil det faae sin Fremgang; og kan jeg ikke gjøre noget dertil. Hævn da du os, sagde Skarphedin, som vi Dig, hvis vi overleve. Saa skal det være, sagde Kaare.

Fem og Fyrgetyvende Capitel.

Nu gik de ind, og stillede dem op i Døren. Nu er de Dødsens, sagde Glose, da de er gaart ind, lad os nu gaae saasnart mod Huset, og stille os for Døren saa mandstærke, og holde Vagt, at ingen kommer bort, enten Kaare eller Nialsonnerne; thi det blev vor Bane. Gloses Folk gik nu hen, og stillede dem rundt om Huset, i Tilfælde, at der skulde være nogen Lønder; og nu gik Glose med sine mod Huset.

Hoald Dsursen løb til, hvor Skarphedin stod, og stødte efter ham. Skarphedin huggede Spydet af Skafret for ham, og derpaa til ham selv, og kom Dren i Skioldet, og drev hele Skioldet ind paa Hoar, saa at Forhiørnet af Dren hug Ansigtet af ham, og han faldt baglænds om død. Ikke slap

han fra dig, Skarphedin! sagde Kaare! og er du vor kiækkeste. Ikke veed jeg det saa vist, svarte Skarphedin, og lo. Kaare, og Grim og Helge saarede mange med Spydkast, og Flose og hans Folk kom ingen Dei.

Da sagde Flose, vi have liidt stort Mandetab paa mange af vore; mange ere saarede, men den dræbt, hvem vi mindst vilde ønske; og have vi nu seet, at vi ikke overvinde dem med Vaaben; og ere nu mange, der ikke gaae paa saa diærvelig, som de lod, og dog vare de, der æggede os meest. Dette siger jeg meest til Gran Gunnarson, og Gunnar Lambson, som lod meest uforsønlige. Og maae vi nu fatte andet Raad, og have vi to at vælge iblandt, som ikke ere gode noget af dem; det ene, at drage vor Dei, og er det vor Død; det andet at sætte Ild paa, og brænde dem inde; og er det stort Ansvar for Gud, da vi selv ere christne Mænd; og dog maa vi gribe dertil.

Ser og fyrgetyvende Capitel.

De toge nu Ild, og gjorde et stort Baal uden for Døren. Da sagde Skarphedin: I gjøre Ild paa, Karle! skal her nu laves Mad? Det skal der, sagde Gran Gunnarson, og skal du ikke trænge til hebere

Bagerovn. Du lønner mig, som du er Mand til, svarte Skarphedin; jeg hævnede din Fader; og du seer mere paa det, der mindre kommer dig ved.

Nu kastede Fruentimmerne Valle paa Ilden, og flukkede den for dem, andre kom med Vand. Kol Thorstensen sagde til Flose: der falder mig et Raad ind; jeg har seet et Træloft i Sovekammeret, lad os sætte Ild derpaa, og faae det i Brand ved den Stak, her staaer nedenfor Gaarden. De tog da Stakken, og kastede i Ilden; og mærkede de inde i Huset det ikke, før hele Taget stod i lys Lue.

Nu gjorde Flose og hans Folk et stort Baal uden for alle Dørene, og begyndte da Fruentimmerne inde i Huset at give sig ilde. Nial sagde til dem: Værer ved godt Mod, og tager ikke saa rasende afsted, thi dette er et kort Uveir, og troer, at Gud er saa miskundelig, at han ikke lader os lide baade her og hisset. Elige og andre Trøstetaler holdt han til dem. Nu kom hele Huset i Lue. Da gik Nial til Døren, og sagde: Er Flose saa nær, at han kan høre min Røst? Flose sagde: han kunde høre den. Nial sagde: vil du indgaae Forlig med mine Sønner, eller tillade Nogen at gaae ud? Flose svarede: ikke vil jeg gjøre Forlig med dine Sønner, og skal det nu faae Ende mellem os; thi ikke gaaer jeg herfra, før de alle ere døde; men Qvinder, Børn, og Tyende vil jeg tilstæde Vortgang.

Nial gik da ind, og sagde til Folkene: lad nu alle dem gaae ud, som det er tilladt; og gaae du ud, Thorhalla Asgrimsdatter, og med dig de andre, som maa. Underledes skilles vi nu, Helge! sagde Thorhalla, end min Tanke i lang Tid har været; men jeg skal ægge min Fader og mine Brødre at hævne det Manddrab, som her skeer. Vel fare du! sagde Nial: thi du er en god Hustru! Derpaa gik hun ud, og mange med hende.

Astrid af Diuparbakka sagde til Helge: gaae du ud med mig! jeg vil kaste en Qvindeskaabe over dig, og give dig et Klæde om Hovedet. Han afflog det først, men endelig gjorde han det paa deres Bøn. Astrid bandt et Klæde om Hovedet paa ham, men Thorhild, Skarphedins Kone, kastede Kaaben om ham, og gik han ud midt imellem dem, og gik da Thorgerd Nialsdatter, og hendes Søster, og mange andre ud.

Men da Helge kom ud, sagde Glofe: hoi og bredsuldret er hun, som der kom: tager hende fat, og holder paa hende. Da Helge hørte dette, kastede han Kaaben, under den havde han et Sværd, han hug til en Mand, traf hans Skiold, hug det Nederste af det, og Foden af Manden. Da kom Glofe til, og hug Helge paa Halsen, saa Hovedet faldt af.

Nu gik Glofe til Døren, kaldte paa Nial, og sagde: han vilde tale med ham og Bergthora. Nial

kom. Jeg vil tilbyde dig Bortgang, Nial Bonde! sagde Flose: thi du brænder uforskyldt inde. Ikke vil jeg gaae ud, sagde Nial, thi jeg er en gammel Mand, og lidet skicket til at hævne mine Søner, og ikke vil jeg leve med Skam. Da sagde Flose til Bergthora; gaa du ud, Huustro! thi dig vil jeg for ingen Deel indebrænde. Bergthora svarte: Ung blev jeg givet Nial til Hustru, og har jeg lovet ham, at vi skulle dele Skiæbne med hinanden. De gif nu begge ind.

Bergthora sagde: hvad skulle vi nu? Vi skulle gaae til Hvile, sagde Nial, og lægge os; længe har jeg været fixt efter Hvile. Da sagde hun til Drengen, Thord Kaarensen: Dig skal de bære ud, og skal du ikke indebrænde. Du har lovet mig, Bedstemoder, sagde Barnet, at vi aldrig skal skilles, saa længe jeg vilde være hos dig; og mig synes meget bedre at være med dig og Nial, end overleve Eder. Hun bar nu Drengen til Hvile. Nial sagde til sin Huusvend, nu skal du see, hvor vi lægge os, og hvorledes jeg skikker os til Hvile; thi ikke agter jeg at røre mig herfra, enten jeg saa lider af Røg eller Hede! du kan da kiænde, hvor vore Been ere at opsege. Det lovede Huusvenden.

Der var nys slagtet en Dre, og Huden laaer der; den bad Nial Huusvenden lægge over dem; saa gjorde han. De lagde dem nu begge ned i Bærelset,

og Barnet imellem dem, signede sig og Barnet, og gave dem Gud i Bold; og var det de sidste Ord, der hortes af dem. Da tog Huussvenden Huden, og bredte over dem, og gik derpaa ud af Huset.

Spyd og fyrgetyvende Capitel.

Ketil af Marka tog mod Huussvenden, og hjalp ham ud. Han spurgte omhyggelig om sin Maag Nial; og Huussvenden sagde ham hele Sandheden. Da sagde Ketil: saare harmeligt er det os bestemt, at vi skulle have saa megen Ulykke med hinanden.

Skarphedin saae, da hans Fader lagde sig, og hvorledes han fikkede det omkring sig; da sagde han, tidlig gaaer vor Fader til Sengs; og er det rimeligt, thi han er en gammel Mand. Da tog Skarphedin og Kaare, og Grim Brandene saa hurtig, som de faldt ned, og kastede dem ud blandt Floses; og gik det saa en Tid; de andre kastede Spyd ind til dem; men de greb dem alle i Flugten, og kastede dem tilbage. Da bad Flose Sine holde op at kaste; thi tungt vil alt Waabensskifte blive os mod dem, sagde han; vi kan vel bie, til Ilden faaer Dvermagt.

De gjorde saa. Nu faldt Stortømmeret, og Rasterne med; da sagde Skarphedin: Nu maa min

Fader være død; jeg har hverken hørt ham stønne eller hoste. De gik nu ud i Enden af Stuen; der var faldet Tværtommer ned, som var brændt midt over. Kaare sagde til Skarphedin: løb du her ud; jeg skal hjælpe dig op, og siden springe bag efter; og kan vi da begge komme bort, naar vi bære os saaledes ad; thi her bærer al Røgen hen. Du skal springe først, sagde Skarphedin, og jeg følger strax i Hælene paa dig. Ikke er det raadeligt, sagde Kaare: jeg slipper nok ud andensteds, hvis det ikke lykkes her. Det vil jeg ikke, sagde Skarphedin: spring du ud først, og jeg kommer strax efter. Det er hver Mand's Pligt, at frelse sit Liv, naar Leilighed er, sagde Kaare, og vil jeg gjøre saa; men dog tør vi adskilles nu, saa vi aldrig sees oftere; thi slipper jeg ud af Ilden, har jeg ikke i Sinde til at springe igien i den til dig; og maa da hver fare sin Dei. Min Glæde er, hvis du kommer bort, Maag! sagde Skarphedin, at du maa hæbne mig. Da tog Kaare en flammende Træstok i Haanden, og løb ud hen ad Tværbielken, og slyngede han da Branden ud fra Taget, og faldt den imellem dem, der vare udenfor; de løb da til Side; nu stod alle Klæderne og Haaret paa Kaare i lys Lue. Han springer nedfra Taget, og løber langs med Røgen. Da sagde en, der stod nærmest: sprang der ikke en ned fra Taget? Bist ikke, sagde en anden: det er Skarphedin, der kaster

Brande efter os. Siden gjorde de dem ingen videre Mistanke. Kaare løb, til han kom til en Bæk; den kastede han sig ned i, og slukkede Ilden paa sig. Siden løb han langs Røgen til en Grøvt, og hvilte sig der; og kaldes den siden Kaares Grav.

Dtte og fyrgetyvende Capitel.

Skarphedin løb nu langs Dværbielken efter Kaare, men da han kom, hvor den var meest forbrændt, gik den i Stykker under ham, og faldt ned. Skarphedin kom ned paa Fødderne, løb strax anden Gang til, og gik op ad Bæggen, da faldt Sidebielken ned paa ham, og han styrte tilbage. Nu seer jeg, hvor det vil hen, sagde Skarphedin, og gik frem langs Sidevæggen.

Gunnar Lambson sprang nu op paa Bæggen, saae Skarphedin, og sagde, græder du, Skarphedin? Ikke det, svarte han, men sandt er det, det svier mig i Dinene; men er det, som jeg synes, lat du leer? Det er ganske rigtigt, sagde Gunnar; og har jeg ikke leet før nu, siden du slog Thrain paa Markastob. Der har du en Mindegave, sagde Skarphedin, tog den Kindtand, han havde hugget ud paa Thrain, op af Lommen, kastede efter Gunnar,

og ramte ham i Diet, saa det laae ude paa Kinden. Da faldt Gunnar ned af Taget.

Nu gik Skarphedin til sin Broder Grim, de tog hverandre i Haand, og trampede Jlden ned; men da de kom midt i Stuen, faldt Grim død om. Da gik Skarphedin til Huusenden; der blev et stort Brag; Taget faldt ned, Skarphedin kom imellem det og Gavsvæggen, og kunde ikke røre sig til nogen Side.

Flose og hans Mænd vare ved Jlden til høit op paa Morgenens. Da kom en ridende til dem. Flose spurgte om hans Navn? han hedde Garmund, og sagde, han var en Frænde af Sigfussonerne. Her have I gjort en stor Daad, sagde han. Folk vil kalde det baade en stor og en ond Gierning; sagde Flose og er her nu ikke ved at gjøre. Hvormange anseelige Folk ere her omkomne? siger Garmund. Her omkom Nial, og Bergthora med alle deres Sønner, Thord Kaareføn, og Kaare Solmundføn; men ikke vide vi noie, om der ere flere, der ere os ubekjendte. Du siger en Mand død, sagde Garmund, som vi have snakket med i Morges. Hvem var det? spurgte Flose. Kaare Solmundføn mødte jeg og min Nabo Bard i Morges, sagde Garmund, og lod Bard ham faae sin Hest; og var Haaret og Klæderne svedne paa ham. Havde han noget Bærg; spurgte Flose. Hun havde sit Sværd Fjorsvasni, sagde Garmund, og var den ene Eg bleven blaa; og meente Bard og jeg, at den

vist var bleven blod; men Kaare sagde, han skulde hærde den i Sigfussonernes og de øvrige Mordbrænders Blod. Hvad sagde han om Skarphedin? spurgte Glose. Vaade han og Grim levede, da de skiltes ad, svarte Garmund; men nu troede han dog, de maatte være døde.

Da sagde Glose, du haver bragt os en Tidende, som ikke mon byde os Hvile; thi en Mand er nu undkommet, der i alle Ting kommer Gunnar fra Hlidarrende nærmest. Dette skulle I nu betænke, Sigfussoner, og andre Brandmænd, at saa meget Eftermaal vil der blive for denne Mordbrand, at det vil koste mange Hovedet, og andre Alt, hvad de eie. Og formoder jeg nu, at I Sigfussoner tør ikke blive paa Eders Gaarde; og er det meget venteligt; thi vil jeg indbyde eder alle østpaa til mig, og lade een Lod ramme os alle. De takkede ham for hans Tilbud, og sagde, de vilde tage derimod.

Da sang Modolf Ketilson en Vise:

En Støtte staaer tilbage
 Af Nials Huus det stolte,
 Da Sigfus diærve Sønnen,
 De Starke brandte inde.
 Nu Gomers Søn har gielbet,
 Ild gif af høre Gæde;
 Til Hævn for Havfuld Kiække,
 Den hærget rige Bolig.

Andet maae vi rose os af, end at vi have brændt Nial inde, sagde Flose; det er os ingen Tre.

Ni og fyrgetyvende Capitel.

Flose gik op paa Gavlen med Glum Hildesson, og nogle andre; da sagde Glum, mon Skarphedin er død? Andre sagde, han maatte være død for længe siden; stundom blussede Ilden op, og stundom sluktedes den atter, da hørte de midt i Ilden synge:

Si mon Mellas Affom,

Midjungs Vegtessæller,

Hede Taarer hæmme,

Her hvor Fiender juble.

Frit dem Udaad fryde,

Rolig jeg fortrøstes;

Dg har Blod og Bane,

Deres Spor betegnet.

Mon Skarphedin sang den Vise levende eller død? spurgte Gran Gunnarson. Derom kan jeg intet formode, svarte Flose. Lad os nu opsoge Skarphedin, og de øvrige indebrændte, blev Gran ved. Ikke skal det skee, sagde Flose: og er du og dine Lige taabelige Mennesker; der samles nu Folk over hele Herredet, og den, der nu nøler, mener jeg, vil da blive saa ræd, at han ikke veed, hvor han skal tye hen, og er det mit Raad, at vi alle ride bort

saasnart muligt. Han gik derpaa i Hast med alle sine til deres Heste.

Flose spurgde Gairmund: Mon Ingiald være hjemme paa Kelda? Gairmund sagde: han troede det. Den Mand, sagde Flose, har brudt Ed og Tro og Love mod os. Hvad Kaar ville I give ham? spurgte han Sigfussonnerne: vil I tilgive ham, eller skulle vi nu overfalde, og dræbe ham? overfalde ham, og dræbe ham! svarede de alle.

Flose sprang nu paa sin Hest, og de andre ligesaa, og reed de bort. Han reed foran, og tog Veien op ad Rangaa, og langs med Naen. Der saae han en Mand ride ned ad den anden Aabred, og kiændte, det var Ingiald fra Kelda. Flose kaldte paa ham. Ingiald standsede, og vendte sig mod Naen. Du har brudt dit Ord til os, og forbrudt Formue og Fred, sagde Flose, og ere nu Sigfussonnerne her, og vil dræbe dig; men jeg synes, du har været i Forlegenhed; og vil jeg skænke dig Livet, hvis du vil overbrage mig Selvdom. Jeg vil ride til Kaare først, inden jeg gjør det, svarte Ingiald: men Sigfussonnerne vil jeg svare, at jeg ikke er mere ræd for dem, end de ere for mig. Da sagde Flose: bi da nu, hvis du ikke er ræd. Jeg bier! sagde Ingiald.

Thorstein Kolbeinson, en Brodersøn af Flose, reed ham nu forbi med et Spyd i Haanden. Han

var blandt de kækkeſte af Gloſes Mænd, og i megen
 Ugt. Gloſe tog Spydet fra ham, og kaſtede efter
 Ingiald, og det gik paa venſtre Side igiennem
 Skieldet neden for Haandtaget, og fløvede det reent,
 og Spydet gik ind i Laaret nedenfor Knæſkallen, og
 derfra i Sabelſciælen, og blev der ſiddende. Ramte
 jeg dig? ſpurgte Gloſe. Ramte mig, gjorde du,
 ſvarte Ingiald, men det kalder jeg en Riſt, og intet
 Saar. Ingiald rykkede nu Spydet ud af Saaret,
 og ſagde til Gloſe; bi du nu mig, hvis du ingen
 Kiærling er. Han kaſtede nu Spydet tilbage over
 Naen. Gloſe ſeer, at Spydet ſigter midt paa ham,
 og trækker Heften tilbage. Spydet fløi da forved
 Gloſes Hefte, og traf ham ikke, men ramte Thor-
 ſtein midt paa, og ſaldt han ſtrar død af Heften.
 Nu foer Ingiald ad Skoven, og de naaede ham ikke.

Da ſagde Gloſe til Sine: Vi have nu lidt et
 Tab; og kunne vi nu, da dette er hændet os, ind-
 ſee, hvor ſlet Lykke vi have. Thi er det mit Raad,
 at vi ride ad Trihyrningsſaas, og kan vi derfra ſee,
 hvem der rider igiennem hele Herredet; thi uidentvif
 ſamle de nu mange Folk; og troe de viſt, vi have
 redet oſtpaa fra Trihyrningsſaas ad Fløthslid, og
 derfra nordpaa ad Fiældene, og ſaa øſter til Herre-
 det; og vil den ſtorſte Hob ride did efter os; og
 nogle fare og øſt paa mod Seliolandsmule, ſkiøndt
 de vel anſee det for mindre rimeligt; og er derfor mit

Kaare, at vi ride op i Trihyrningsfielb, og bie tre Solemærker der.

Halvtredsendstyvende Capitel.

Da Kaare havde udhvilvt sig i Groften, gif han til han mødte Baard, og talede sammen saaledes, som Gairmund fortalte Flose. Derpaa reed han til Mord, og fortalte ham, hvad skeet var, som gif ham meget nær. Andet, sagde da Kaare, er man beligere her, end at græde; og bad Mord samle Folk og komme med sig til Holtvad. Derpaa reed han til Thjorsaadal til Hialte Skieggesson, som han kom op mod Thjorsaa, saae han en ride stærkt efter sig. Kaare biede Manden, kændte, det var Ingiald fra Kelba, og saae, han var ganske blodig om Laaret. Han spurgte da Ingiald, hvo der havde saaret ham, og hvor det var skeet? Flose, svarte Ingiald: ved Rangaas, og kastede han Spydet over Aaen til mig. Giorde du noget til Giengiæld! sagde Kaare. Jeg kastede Spydet tilbage, sagde Ingiald, der kom en Mand imellem, og døde strax. Veed dui ikke, spurgte Kaare, hvo det var, der kom imellem? Jeg syntes, det var Floses Brodersøn, Thorstein, svarte Ingiald. Til Lykke! sagde Kaare; og reed de nu begge til Hialte Skieggesson, og sagde ham, hvad skeet

var. Han tog sig det meget nær, og sagde, man maatte endelig ride efter dem, og dræbe dem alle. Derpaa samlede han Folk, og opbød Almueen,

Nu reed han og Kaare med deres Folk at møde Mord Valgardson, og mødtes de ved Holtevad; der var Mord med mange Folk; da sendte de Speidere til alle Sider; nogle af disse kom til Holt, sagde Thorgeir, hvad der var forefaldet, og spurgte ham, om Floses ikke var redet derigiennem? Vel er jeg ingen stor Høvding, svarte han, men ikke var det Flose raadeligt, at ride mig under Die, efter han havde dræbt min Farbroder Nial og mine Sødfendebørn; og er for Eder intet bedre at gjøre, end at vende tilbage; thi I tør have søgt langt borte, hvad nær var. Og siger til Kaare, at han kan tage strax til mig, og være hos mig, om han vil; og vil han ikke drage østpaa, da skal jeg have Tilsyn med hans Gaard paa Dyrholm, om han saa vil; og at jeg vil staae ham bi, og ride til Althinget; og veed han sikkert, at vi Brødre ere de nærmeste Eftermaalsmænd; og agte vi saa at forfølge Sagen, at der skal blive Landlysninger, hvis vi maa raade, og siden Mandehævn. Jeg tager ikke med Eder, da jeg veed, det nytter ikke, og monne de nu være allersvarksomst.

De reed nu tilbage til Hof, og taltes der om, at det var en Skam for dem, de ikke havde fundet

Flores. Mord syntes det ikke. Mange æggede dem, at de skulde drage til Flotshlida, og tage alle deres Eiendomme, der havde været med; dog blev det overladt Mord at afgjøre det. Han sagde, det var ikke hans Raad; thi naar deres Gaarde ere i Behold, vil de komme at see til deres Eiendomme, og Hustruer, og tør I der kunne fange dem med Tiden. De lod da al Mængden adskilles.

Flose og hans Folk saae fra Fjeldene, hvor de vare, alt, hvad der foregik. Han sagde nu: lad os nu tage vore Heste, og ride herfra; thi nu er os det bedst. Sigfussonnerne spurgte, om det torde være dem raadeligt, at tage til deres Gaarde, at beskikke dem. Mords Mening er, svarte Flose, at I vil besøge Eders Hustruer, og er det min Formodning, at det er hans Raad, eders Eiendomme skal staa urorte; derfor er mit Raad, at vi ikke skilles ad, men alle drage østpaa med mig. De fulgte alle dette Raad, og drog med ham til Svinafell. Han sendte strax Folk ud, at samle Levnetsmidler, saa intet skulde mangle. Flose roste sig aldrig af denne Daad; men ingen Frygt sporedes dog hos ham; og blev han hjemme den Vinter til efter Juul.

Et og halvtredfindstyvende Capitel.

Kaare bad Hialte drage hen, at opsøge Nials Been; thi det, sagde han, vil alle gjerne troe, hvad du siger, og synes. Hialte sagde, han vilde gjerne bringe Nials Been til Kirken. De rede femten Mand derfra, drog østpaa over Thjorsaa, og samlede der Folk til sig, saa de med Nials Naboer bleve hundrede Mand. De kom til Bergthorsval ved Middagstid. Hialte spurgte Kaare, hvor Nial mon ligge. Kaare viste dem dertil, og var der megen Afke at bortrobdde; derpaa fandt de dem under Drehuden, og var det, som den var skrumpet af Ilden. De tog Drehuden op, og laae de alle ubrændte derunder. Da lovede alle Tilstædeværende Gud, og tyktes det at være et stort Underværk. Da blev Barnet taget op, som havde ligget mellem dem; paa ham var brændt en Finger, som han havde rakt ud under Huden.

Nu blev Nial og Bergthora udbaarne, da gik alle Mænd til at see deres Liig. Hialte sagde: hvad tyktes Eder om disse Liig? De svarede: vi ville oppesie din Kiændelse. Hialte svarte: Ikke skal jeg mangle Frimodighed her. Bergthoras Liig synes mig, som man kunde vente, men dog godt; men Nials Liig og Afsyn synes mig saa skinnende, at jeg aldrig har seet nogen død Mands Ansigt Magen, alle sagde: de syntes saa.

Derpaa søgte de om Skarphedin. Da viste Gaardens Folk dem did, hvor Glose hørte Bisen synge, der var Taget faldet mod Gavlen, og sagde Hjalte, de skulde lede der. Det gjorde de, og fandt Skarphedins Liig; han stod op til Gavlen; og vare Fodderne brændte af ham lige til Knæet; men alt det øvrige paa ham var ubrændt; han havde bidt sig i Læberne; hans Dine vare aabne og ubrustne; sin Dre havde han hugget saa fast i Gavlen, at den var gaaet ind til midt paa Ternet, og var dette derfor ikke blevet blødt af Ilden. Den blev da brækket ud. Det er et ualmindelig godt Bærg, sagde Hjalte, og tør saa fortjene at faae det. Seg seer Manden dertil, sagde Kaare. Hvo da, spurgte Hjalte. Thorgeir Skorargeir sagde Kaare, ham agter jeg nu for den ypperste Mand i den Æt. Derpaa blev Skarphedin ført af Klæderne, thi af dem var intet brændt. Han havde lagt sine Hænder over Kors, den høire øverst. Man fandt tvende Mærker paa ham, et mellem Hærderne, og et paa Brystet; begge brændte forsviis; og meente man, at han havde gjort det selv; alle sagde, at mindre frygtelig var Skarphedin død end levende; thi ingen var bange for Liget.

De søgte nu Grims Liig, og fandt det midt i Stuen; ligeover for ham under Sidevæggen laae Thord den frigivnes Liig; i Bøverstuen fandt de

Kiærlingen Seums, og tre andre; i alt fandt de ni Menneskers Liig, og bragte dem alle til Kirken. Der paa reed Hjalte hjem og Kaare med ham. Der kom Hævelse i Ingialds Fod; han tog da til Hjalte, og blev helbredet, dog haltede han bestandig siden.

Nu tog Kaare til Asgrim Elidagrimson; han havde hans Datter Thorhalla alt bragt Budskab om Mordbrænderiet. Og blev Thorhall Asgrims-son saa oprørt, da han hørte sin Fosterfader Nials Død, at hele hans Ansigt svulmede, og Blodet foer ud af begge hans Øren, og kunde ikke standses, før han faldt i Asmagt deraf; da han kom til sig selv, sagde han, at han havde teet sig umandig; men det vilde jeg, lagde han til, at jeg paa nogle af dem, der brændte min Fosterfader inde, fik hævnnet, hvad nu er mig hændt. Asgrim tog meget kærslig mod Kaare, og indbød ham at blive hos sig. Det modtog Kaare, og oplagde de slittigen Raad om at forfølge og hævne Drabene; og gif Gizzur hvide dem deri trolig tilhaande. Kaare kunde ingen Søvn faae i sine Dine om Natten; og talte om Dagen ikke saa ofte om Nogen, som om Nial, Skarphedin, Berghthora, og Helge; dog talte han aldrig ilde om sine Uvenner, og udlod sig aldrig med Trudsler imod dem;

Kaare Solmundson

eller

Blodhævneren.

Efter

Brennunnials Saga.

Første Capitel.

En Nat hændte sig paa Evinafel, at Flose lod ilde i Søvne. Glum Hildisson vakte ham, og varede det længe, inden han fik ham vaagen. Da sagde Flose, kald mig paa Ketil fra Marka. Ketil kom. Jeg vil fortælle dig min Drøm, sagde Flose; gjør saa! svarte Ketil. Jeg drømte, siger Flose, at jeg var paa Lomagnup, og gik ud, og saae op til Fjeldpynten; og den aabnedes, og en Mand kom ud af Fjeldet, han var klæd i Geddeskind, og havde en Jernstav ihænde. Han gik frem, og kaldte paa mine Mænd, først paa nogle og siden paa andre, og nævnte dem ved Navn. Først kaldte han paa min Frænde Grim røde, og Urne Kollson; saa forekom mig et underligt Varsel, jeg syntes, han nu kaldte paa Eyolf Bolverkson, og Hall fra Sidas Søn, Liot, og sex andre. Saa taug han en Stund. Saa kaldte han paa fem af vore, og deriblandt Sigfussonnerne,

dine Brødre; og siden andre, og mellem dem var Lamb, og Modulf, og Glum: Saa kaldte han paa tre, og tilsidst paa Gunnar Lambsen, og Kol Thorstenson. Derpaa gik han til mig. Jeg spurgte ham, hvad Nyt? Han sagde, han havde Nyt at fortælle. Jeg spurgde ham da om hans Navn; han hedde Ferngrim; hvor han skulde hen? til Althinget. Hvad han skulde der? først kuldkafe Bidnerne, saa Dømmen, og derpaa røbbe Valplads til Kamp.

Nu raabte han saa høit, at mig syntes, Alt skialv deromkring, og han slog i Jorden med sin Stav, og der blev et stort Brag; saa gik han ind i Fjeldet, og mig paakom en Rædsel. Nu vil jeg, du skal sige mig, hvad du mener, min Drom betyder.

Min Uælse er, siger Ketil, at alle de, der kaldtes, staaer Døden fore, og er det mit Raad, at vi for nærværende Tid ikke siger Nogen om denne Drom. Flose sagde, at det saa skulde være.

Nu leed det hen af Vinteren til efter Juul. Flose sagde da til sine Mænd: Nu mener jeg, at vi skulle drage hjemme fra; thi ikke troer jeg, vi ville have længer Fred. Lad os derfor drage ud om Bistand, og tør det nu sandes, hvad jeg sagde Eder, at vi komme til at bønfalde Mange, inden denne Sag kommer til Ende.

Andet Capitel.

Nu lavede de dem alle til at drage ud: Flose tog Langbraag paa, da han agtede at gaae til Guds. Han vidste da og, at de andre vilde finde dem bedre i at giøre ligesaa. Først gik de til Hall fra Sida paa Tvatta; Flose var gift med hans Datter Steinvor; og tog han meget vel imod dem. Flose sagde: jeg vil bede dig, Maag, at du vil med alle dine Thingmænd drage til Thinge med mig. Nu er skeet, hvad sagt er, svarte Hall, at skaffet er Drabsmandens Glæde, og er der nu den i din Flok, der hænger med Hovedet, og der æggede til det Værste, inden det skete. Men min Bistand er det min Skyldighed at yde dig, overalt hvor jeg kan. Flose svarte, hvad Raad giver du mig, som det nu staaer? Hall sagde: du skal drage heelt nordpaa indtil Vapnafiord, og bede alle Høvdinge om Bistand; og tør du have dem alle behov, inden Thinget sluttet.

Flose opholdt sig der tre Nætter, og hvilte sig; og drog saa til Breddal. Der boede Halbiørn, den stærke; og blev Flose meget vel modtaget. Halbiørn spurgte, hvor langt Flose agtede sig nordpaa i Fiorbene? han sagde, at han vilde til Vapnafiord. Flose tog derpaa en Pung af sit Belte, og sagde, han vilde give Halbiørn den. Halbiørn tog mod Pengene; men sagde, han havde, ingen Gave forskyldt

af Flose; og dog vil jeg vide, blev han ved, hvorledes du vil, jeg skal giengielde dig? Ikke behøver jeg Penge, sagde Flose, men jeg vilde, at du skulde ride til Thinge med mig, og staae mig bi i min Sag, skiondt jeg hverken har Forbring derpaa for Slægtskabs eller Svogerisks Skyld. Halbiorn svarede: det vil jeg vide dig, at jeg drager til Thinge med dig, og staaer dig bi i din Sag, som du var min Broder. Flose takkede ham. Halbiorn spurgte meget om Undebrændingen; og de sagde ham Alt omstændelig.

Tredie Capitel.

Over Breidalsheden drog Flose til Rasnfelstad; der boede Rasnfel Thoreren. Flose blev vel modtaget der, og bad Rasnfel om Følgeskab og Bistand. Rasnfel undslog sig længe; men det kom dog til, at han lovede, hans Søn Thorer skulde ride did, med alle deres Thingmænd, og være paa samme Side, som hans andre Samthingsgoder. Flose takkede ham, og tog til Bersfestad. Der boede Holmstein Spakbersen; han tog overmaade vel mod Flose, og da denne bad ham om Bistand, gav han til Svar, at han havde skyldt ham den længe.

Derfra drog de til Valthioffstad; der boede Sorle Brodhelgesen, Biarnes Broder, gift med Thordis,

en Datter af Gudmund hin rige paa Mødrupal. De blev vel modtagne der; men om Morgenen bad Glose Sorle, at han vilde ride til Althing med dem, og tilbød ham Penge. Ikke veed jeg det, sagde Sorle, da jeg ikke veed vist, hvem min Maag Gudmund den Rige staaer med, thi jeg agter at staae dem bi, han holder med. Jeg mærker af dit Svar, at du har Qvindeherfskab, sagde Glose; stod op, og bad dem tage deres Klæder og Vaaben. De droge da bort, og fik der ingen Bistand.

De droge nu frem nedem for Lagarflot over Heden til Niardvik, der boede to Brødre, Thorkel den vise, og hans Broder Thorvald, Søner af Ketil Tidrandson og af Yngvilde, Thorkel den Høivises Datter. De toge vel mod Glose; han sagde dem da sit Grinde, og bad dem om Hielp; men de vægrede dem, indtil han gav dem tre Mark Solv hver for deres Bistand; da lovede de at hielpe Glose.

Deres Moder Yngvilde var hos, da de lovede at ride til Althing; hun græd; Thorkel spurgte: hvad hun græd for? Mig drømte, svarte hun, at din Broder Thorvald var i en rød Kiortel, og syntes den mig saa trang, som den var syet paa ham; og tyktes mig, han var i røde Hoser omvundne med røde Bræmmer. Det var mig tungt at see, da jeg vidste, han var saa i Vaande, og jeg kunde ikke hielpe ham. De loe, og sagde det var taabeligt Snak,
 Nordiske Fortællinger.

og at hendes Vaas ikke skulde være deres Thingrid til Hinder. Flose takkede dem meget.

Fjerde Capitel.

Flose drog nu ad Vapnastord, og kom til Hof. Der boede Biarne Brodhelgeson, der tog med aabne Arme mod Flose. Denne tilbød ham Penge for sin Bistand. Aldrig, svarte Biarne, har jeg solgt min Manddom eller Bistand for Penge; men nu, da du trænger til min Hielp, vil jeg handle mod dig som Ven, drage til Thinge med dig, og staae dig bi, som du var min Broder. Saaledes lader du Alt hvile paa mig, sagde Flose; og dog var jeg mig sligt ventende af dig.

Derfra droge de til Krosvig. Thorkel Geitison var en stor Ven af Flose; denne sagde Thorkel sit Grinde. Thorkel sagde, det var hans Skyldighed at giøre Alt, hvad der stod til ham, og ikke undfalde hans Sag, og gav han Flose gode Gaver ved Afskeden. Derfra droge de til Holmstein Spakberseson. Flose sagde ham, at Alle vel havde taget sig af hans Dødv og Grinde, uden Sorle Brodhelgeson. Holmstein sagde, det kom af, at han ingen trættefier Mand var; og gav han Flose gode Foræringer.

Flose drog nu tilbage til Thvatta, til sin Maag Hall; der var han fiorten Dage med sine Mænd, og hvilede sig. Han spurgde Hall, hvad han nu raadde ham at foretage, eller beslutte. Hall svarte: Mit Raad er, at du bliver hiemme paa din Gaard med Sigfussonerne, men at de sende Folk hiem, at passe deres Gaarde. Tager nu først hiem; men naar I ride til Thinge, rider da alle i Flok, og adsplitter ingensteds eders Skare. Lad da Sigfussonerne ride hen, at see til deres Hustruer. Jeg rider og til Thinge med min Søn Liot, og alle vore Thingmænd, og gjør dig den Bistand, jeg formaaer. Flose takkede ham, og fik gode Foræringer af Hall til Afsked. Han reed nu hiem til Svinafel, og blev der det øvrige af Vinteren, og næste Sommer, alt indtil Thingtiden kom.

Femte Capitel.

Thorhal Asgrimson og Raare Solmundson reed en Dag til Mosfel, at gæste Gizzur hvide; han tog meget venlig imod dem. Engang da Gizzur talte med dem om Nials Indebrænding, sagde han, det var en stor Lykke, at Raare var undkommet, da

qvad Raare:

Hielmkløvers Svæsker undveeg
 Harmfuld, du Sværbets Tører!
 Elvedens Strømme inde
 I Nials gamle Bolig,
 Smedens Oddens Herrer,
 I Ruerne fortæretes.
 Mænd giemme nu i Minde
 Min Tale, Smertens Udtryk.

Tilgiveligt er det, sagde Gizzur, at den Sag ligger dig i Minde; og skulle vi nu ikke tale mere derom. Raare sagde, han vilde ride hjem. Nu vil jeg sige dig mit Raad, sagde Gizzur: du skal ikke ride hjem; men dog skal du drage herfra, østpaa under Dfielb til Thorgeit Skorangeit og Thorleif Krak; de skulle ride med dig, thi de ere Hovedestermaalsmændene her; og med dem beres Broder Thorgrim den store. I skulle ride til Mord Valgardssøn, og sige ham fra mig, at han skal sagsøge Flose for Helge Nialsons Drab; og hvis han siger noget derimod, da skal du gjøre dig overmaade vred, og lade, som du vil sætte ham din Dre i Hovedet; tillige skal du forkynde ham min Brede, hvis han undslaaer sig for denne Sag, og sige, at jeg vil sende Bud efter min Datter Thorfatla, og lade hende tage hjem til mig; thi det vil han ikke tillade, da han elsker hende som sin Diesteen. Raare takkede ham for hans Raad, men talede ikke til ham om hans Bistand; thi han troede, at Gizzur hvilde som i alt andet vilde handle som en Ven.

Kaare reed nu østpaa op til Holt. Thorgeir tog meget fierlig imod dem, og fortalte dem om Gloses Færd, og hvor megen Bistand han havde fundet i Østfiord. Kaare sagde, det var undskyldeligt, at han søgte saa manges Hielp, da han havde saa mange at svare. Desbedre, svarede Thorgeir, jo værre de færdes i alt; des haardere skulle vi gaae paa dem.

Kaare sagde nu Thorgeir Gizzurs Raad. De rede da østfra til Rangarval til Mord Valgardson. Han tog vel imod dem. Kaare sagde ham hans Maag, Gizzur Hvides, Budskab; Mord vilde ugierner dertil, og sagde, det var værre at binde an med Glose ene, end med ti Andre. Kaare svarte: her viser du dig, som han ventede, thi du er baade ræd og hierteles; men dig vil og det skee, som billigt er, at Thorkatta skal hjem til sin Faber. Hun gjorde sig strax rede, og sagde, hun længe havde været villig at skilles fra Mord. Nu forandrede han flux sine Tanker og sit Sprog, bad dem ikke være vrede, og tog sig strax Sagen paa. Da sagde Kaare: Nu haver du paataget dig Sagen; gaae nu uforsagt frem; thi det giælder dit Liv. Mord sagde, han skulde af al sin Evne stræbe at føre denne Sag vel og mandig ud.

Siette Capitel.

Mord indstevnede nu paa lovlig Maade tvende Vidner paa, at Thorgeir Thorerfon overgav ham Sagen mod Flose, som Helge Nialsons Drabsmand; fem Vidner paa, at han i Folge deraf anklagede Flose som Helges Drabsmand i voldeligt Dverfald, og ni Vidner paa, at Helge var død af de Saar, Flose i dette Dverfald havde givet ham. Nu, sagde Mord, er Sagen anlagt, som I begiærte, nu beder jeg dig, Thorgeir Skorargeir, at du kommer til mig, naar du rider til Thinge, og ride vi da begge tilfammen hver med sin Hob, og holde os paa det bedste samlede; thi min Hob skal være rede til Thingets Begyndelse, og skal jeg i alle Dele være eder tro. Dermed vare de vel tilfreds, og blev det edeligen bekræftet, at ingen skulde skilles fra den anden, før Kaare vilde, og hver skulde have sit Liv for den Andens. De skiltes nu som Venner, med Løfte, igien at mødes til Thingtid.

Nu reed Thorgeir østpaa, men Kaare vestpaa, indtil han kom til Asgrim paa Tungu. Han blev særdeles vel modtaget, og sagde Asgrim alle Gizzurs Raadslag, og Sagens Anlæg. Saa ventede jeg af ham, sagde Asgrim, at han vilde tee sig vel, og har han nu ladet det see; men hvad har du hørt østfra om Flose? Kaare svarte: han er draget heelt

østpaa indtil Bapnafiord, og have næsten alle Hov-
dinge lovet ham deres Bistand og Folgeskab til Thinge;
de vente dem og Hielp af Reikbalingerne, og Lios-
vatningerne og Drfiordingerne. De talede meget
derom.

Nu leed Tiden hen ad Althinget. Thorhal Ns-
grimson fik saa svar en Byld paa sin Fod, at den
over Anklen var saa tyk og hoven, som et Qvinde-
laar; og kunde han ikke gaae uden ved Stok. Han
var stor af Væxt, og stærk af Kræfter; mørkladen
af Ansigt og Haar, varsom i sin Tale, men dog
iilsindet. Han var den tredie Lovkyndig i Island.
Nu skulde man ride til Thinge. Nsgrim sagde til
Kaare, du skal ride til Thingets Begyndelse, og
tielde vore Boder, og min Søn Thorhal med dig;
du vil fare bedst og omhyggeligst med ham, da han
er lam paa Foden; og vi trænge meest til ham paa
dette Thing. Med Eder skulle tyve Mænd ride.
Der revedes nu til deres Færd, og droge de til
Thinge, og tieldebde deres Boder, og ordnede Alt vel.

Syvende Capitel.

Glose reed østfra, og de hundrede Mand, der
havde været ved Indebrændingen, med ham. De
drog først til Gliothshlide, der saae Sigfussonnerne

til deres Eiendomme, og opholdt dem der om Dagen. Om Aftenen reed de vester over Thiorsaa, og sov der om Natten. Om Morgenens tidlig tog de deres Heste, og reed frem en Stund. Flose sagde til sine Mænd: Nu vil vi ride til Asgrim paa Tungu til Davre, og gjøre ham Haan. De fandt det velgiort, og reed, til de vare kort fra Tungu. Asgrim stod ude, og nogle Mænd med ham. Saa snart de fra Huset kunde see denne Hob, sagde Asgrims Mænd: det maa være Thorgeir Skorangeir. Ikke troer jeg det, svarte Asgrim, disse Mænd fare frem med Latter og Skraal; men sige Nials Frændes, som Thorangeir er, lee ikke, før de have nogen Hævn over Indbrændingen. Og troer jeg langt anderledes, hvad I maaskee vilde finde usandsynligt; og er min Tanke, at det tør være Flose, og Mordbrænderne med ham; og tør de agte at haane os, og skulle vi nu gaae ind. De gjorde saa.

Asgrim lod nu Huset feie og tiælde, og sætte Borde frem, og bære Mad ind; han lod bringe Sæder langs Bordene ligesaa lange som Bænkene paa den anden Side i alle Stuer. Flose reed ind paa Tofsen, og bad sine Mænd staae af, og gaae ind. De gjorde saa. Flose gik nu ind i Stuen, Asgrim sad paa Bænken. Flose saae, at Alt var rede, hvad de behøvede. Asgrim hestte dem ikke, men sagde til Flose: Bordene ere satte, at de, der

trænge til Mad, kan spise. Flose gik tilbords med alle Sine, og satte deres Baaben op til Væggene. De, der ikke kunde faae Rum paa Bænkene, sad paa Sæderne foran; men fire Mand stod bevaebnede forved, hvor Flose sad, og spiste. Asgrim taug under Maaltidet, og var saa rød i sit Ansigt som Blod. Da de vare mætte, tog Fruentimmer af Bordene, og nogle kom ind med Vandfade. Flose tog sig det saa magelig, som han var hiemme. En Bulore laae i et Hjørne af Bænken; Asgrim tog den med begge Hænder, løb op paa Bænketrinet, og hug efter Hovedet paa Flose. Glum Hildisson fik Die paa, hvad han havde for, sprang strax op, og rev Dren udaf Hænderne paa Asgrim, og vendte Eggen imod ham; thi han var stærk af Kræfter; da sprang mange flere op, og greb Asgrim fat; men Flose sagde: at ingen maatte gjøre Asgrim noget Ondt; thi vi have tærget ham for stærkt; og han gjorde blot, hvad han burde, og viste han derved, at han var uforsagt. Da sagde Flose til Asgrim, her skilles vi nu ved heelt Skind, vi mødes paa Thinget, og skulle der optage Sagen forfra. Det tør see, svarte Asgrim, og vilde jeg, at I maatte fare sageret, naar Thinget er tilende. Hertil svarede Flose intet; men gik ud med Sine, stod til Hest, og reed bort.

I Veiteval kom mange Høbe til dem. Der iblandt var Hall fra Sida, og alle Østfiordinger. Glose tog vel imod dem, og fortalte dem sine Færd, og hvad der var forefaldet imellem ham og Asgrim. Mange roste det, og sagde, det var kiækt gjort. Da sagde Hall: Jeg synes ikke saa vel om det, som I; mig synes, det var en uoverlagt Udfærd; deres Fornærmelser vilde de nok have huffet, om de end aldrig vare blevne mindede derom; men større Fare staae de, der saa haardelig tærge Andre. Man mærkede da, at Hall fandt dette meget ildegiort.

De rede nu alle samlede derfra, indtil de kom til Doremarken, der stillede de deres Folk i Orden, og rede saa ned paa Thinget. Glose havde ladet sig tielde en indhegnet Bod, inden han tog til Thing; Østfiordingerne rede til deres Telte.

Ttende Capitel.

Thorgeir Skorargeir reed østfra med mange Folk. Begge hans Brødre, Thorleif Krak, og Thorgrim den store vare med ham. De kom til Hof til Mord Balgardsøn, og blev der, til han var rede. Mord havde samlet hver vaabenfør Mand af Sine, og de fandt ham uforsagt til Alt. Nu rede de, til de kom over Aerne vestpaa; der oppebiede de Hjalte

Skjæggesøn; han kom, da de havde biet en stakket Tid. De tog vel mod ham; og reed de siden alle tilsammen indtil de kom til Reikia i Biskopstungu, og der oppebiede de Asgrim Ellidagrimsson. Han kom dem nu imøde, og reed de da vest over Broaa.

Asgrim sagde dem nu Alt, hvad der var foresaldet med ham og Flose. Det vilde jeg ønske, sagde Thorgeir, at vi maatte komme til at prøve deres Manddom, inden Thinget var tilende. Nu reede de til Beiteval, der mødte dem Gizzur hvide med et overmaade stort Følge, og talede de nu sammen. Derpaa rede de ind paa Dvremarken, stillede der deres Folk i Orden, og rede saa til Thinge. Flose og alle hans Mænd grebe til Vaaben; og var det nærved, at det var kommet til Kamp. Men Asgrim og hans Følge gave ingen Leilighed dertil, og rede til deres Telte; og var det nu roligt den Dag, saa de intet havde med hverandre at giøre. Der var kommet Hovdinger fra alle Landets Dele, og der havde aldrig været et saa folkerigt Thing i Mands Minde.

Niende Capitel.

En Mand, ved Navn Gjolf Bolværksøn, var i overmaade stor Anseelse, og af de allerlovkyndigste, saa han blev anset for den tredie Lovkyndige paa

Island. Han var en meget smuk Mand af Udseende, stor og stærk; og ventede man en ypperlig Hovding af ham; men han var pengefiær, som andre hans Frænder.

En Dag gik Flose til Biarne Brodhelgesøns Telt. Biarne tog vel imod ham, de fikkede dem til Sæde, og talede meget tilsammen. Da sagde Flose: Hvad Raad skulle vi nu gribe til? Biarne svarede: Jeg anseer det nu for vanskeligt at raade; dog synes mig raadeligst, at du søger Bistand; thi der drages en stor Styrke sammen mod Eder; og vil jeg spørge dig, Flose! om der er nogen udmærket Lovkyndig i Eders Folge? thi I have tvende Raar: enten at byde Fortlig, som er det bedste, eller at forsvare Sagen lovlig, dersom I kan finde Indsigelser. Endskiøndt det vil synes en trodsig Fremgangsmaade, troer jeg dog, I bør vælge den Dei; da I hidtil er gaaet voldelig frem, sommer det nu ikke, at I giver Kiøb. Lovkyndige, som du spurgte om, sagde Flose, kan jeg strax sige dig, der er ingen af mellem vore; og ingen veed jeg, at haabe paa, uden Thorkel Geitisson, din Frænde. Ikke vil vi nævne ham, skiøndt han er lovkyndig, svarede Biarne; og er han saa forstandig, at ingen tør frygte for at have ham til Børge, og vil han staae dig bi, som den bedste, thi han er overmaade fiær; men jeg vil sige dig, at det bliver den Mands Død, der forsvarer Mordbrands-

sagen; og det under jeg ikke Thorkel min Frænde. Maa I derfor søge andenfreds. Flose sagde, at han vidste ikke, hvo de største Lovkyndige vare. Biarne svarte, Gjolf Bolværkson hedder en Mand, der er størst Lovkyndig i Vestfiord; men ham maa du give mange Penge, hvis han skal tage sig af Sagen; dog det ville vi ikke agte paa. Dgsaa ville vi gaae bevæbne til alle Lovmøder, og tage os saa godt vare, vi kan; dog skulle vi ikke angribe vore Modstandere først, med mindre vi maa stride for vor Frelse. Men nu vil jeg gaae med dig, at søge Bistand; thi mig synes, som vor No ikke vil vare længe.

De gik nu til Dsfiordingernes Telt, hvor de snart naaede deres Dnske, saa til Kol, Vigastuts Søn og Eivind Thorkelson; de undslog dem længe; men endelig kom det dog til, at de modtog tre Mark Guld, og lovede da at tage sig af Sagen. Nu gik de til Liosvetningernes Telt, og dvælede der nogen Tid. Flose bad dem om Bistand; men de vare vanskelige og ubevægelige. Da sagde Flose med megen Brede: Jilde er det med Eder; hjemme i Herredet ere I gierrige, og uretfærdige, og ville ikke paa Thinget være til Hielp, endskiøndt Folk trænger beret til. Og tør det overmaade meget lægges eder til Last paa Thinge, og dables, hvis I ikke mindes de Fornærmelser, og Hadingsord, som Skarphedin hiemsøgte Eder Liosvetninger med.

Siden talte han sagte med dem, og bød dem Penge for Bistand, og loffede dem saa med favre Ord, at de bragtes til at love ham Hielp, og viste dem saa nidkære, at de sagde, de skulde gaae i Kamp for Glose, om saa skulde giores behov. Da sagde Biarne til Glose: til Lykke! du er en dygtig Høvding, og en rask Mand, og diærb, og hykler kun lidet for Folk.

Tiende Capitel.

Derpaa drog de bort vest over Aaen, og til en indhegnet Bod. De saae mange Folk uden fore. Der var een, som havde en Skarlagenskaabe paa, og et Guldbaand om Hovedet, og en sølvbeslagen Dre i Haanden. Biarne sagde: det træffer godt, her er nu Ejolf Bolværksen, hvis du vil hen til ham, Glose. De gik da til ham, og helste; Ejolf kiendte strax Biarne, og tog vel mod ham. Biarne tog Ejolf ved Haanden, og gik op med ham i Almannagja; Biarnes og Gloses Folk fulgte dem; Ejolfs gik ligeledes med ham. De bad deres Mænd blive oppe paa Skrænten af Fjeldrevnen, og holde Vagt; Glose, Biarne og Ejolf gik hen, hvor Stien gaar ned til det øvre Gab. Glose sagde, der var godt at sidde,

da man kunde see saa langt omkring; de satte dem da ned der, og vare ikke uden fire.

Nu sagde Biarne til Gjolf: Vi ere komne hid at søge dig, Ven! thi vi behøve meget din Bistand overalt. Gjolf svarte: her er nu Mænd nok at vælge iblandt paa Thinget; og var det eder ikke tungt at finde dem, der kunde styrke Eder mere end jeg. Det ikke, svarte Biarne: der er mange Dele, hvori ingen her paa Thinget er over dig. Først det, at du er af stor Ugt, som alle de, der ere komne af Regner Lodbrog, ogsaa have dine Forsædre hyppig havt med store Unliggendor at gjøre baade paa Thinge, og hiemme i Herredet, og have idelig havt Dvermagt deri; derfor synes det os rimeligt, at du bliver ogsaa seiersfæl ligesom dine Frænder.

Vel taler du, Biarne! svarte Gjolf; men lidt tiltroer jeg mig heraf. Da sagde Glose: ikke behøves disse Omveie til det, os er i Hu; vi vil bede dig, Gjolf, at du staaer os bi i vor Sag, og gaaer til Doms med os, og giver Ugt paa, hvad Indsigelser der kunde være, og fører dem frem paa vore Vegne, og gaaer os tilhaande i Alt, hvad her paa Thinget kunde falde fore.

Da sprang Gjolf vred op, og sagde, at ingen Mand skulde tage sig det til, at have ham til Giæf, eller sætte ham i Fare for sin Skyld, naar han ikke var nødsaget dertil; og seer jeg nu, sagde han, hvor

J vilde hen med de fagre Drd, som J før brugte til mig

Halbiørn stærke tog ham fat, satte sig mellem ham, og Biarne, og sagde: ikke falder Dræet ved første Hug, Ven! bliv her siddende hos os. Da drog Flose en Guldring af sin Haand: denne Ring vil jeg give dig, Gjolf, for dit Venskab og din Bistand, og sees det saa, at jeg ikke vil giække dig; og bør du saameget heller modtage Ringen, som her ingen er paa Thinge, hvem jeg har giort sig en Gave. Ringen var saa god og vel giort, at den var tolv hundrede Alen værd. Halbiørn satte Ringen paa Gjolfs Haand. Gjolf sagde: det er nu rimeligt, at jeg tager Ringen, da du er saa gavmild; og kan du være sikker paa, at jeg tager din Sag, og gior, hvad fornødent er. Biarne sagde: nu tee J Eder vel paa begge Sider, og ere her nu Mænd tilstæde, der kunne være Vidner, som jeg og Halbiørn, at du paatager dig Sagen.

Nu stod Gjolf og Flose op, og gave hinanden Haand. Da modtog Gjolf Bærgemaalet af Flose efter Loven; og sagde da til Flose og Biarne: Nu har jeg paataget mig Sagen, som J bade mig; nu vil jeg, at J holde dette hemmeligt for det første; og hvis Sagen skulde komme for Femterdom, da skulle J vel vogte Eder for at sige, at J have kiøbt mig til denne Bistand.

Nu gik Flose og Biarne hjem til deres Telt. Ejolf gik til Snorre Godes Telt, og satte sig ned hos ham, og de talte meget sammen. Snorre Gode tog Ejolfs Haand, trak Armet op, og saae, han havde en stor Guldring paa Haanden. Snorre spurgte er den Ring kiobt, eller en Gave? Ejolf syntes ikke meget om Spørgsmaalet, og kunde ikke finde Svar. Snorre sagde: jeg seer vel, at du har taget Skienk, og maatte denne Ring kun ikke vorde din Bane! Ejolf sprang op, gik bort, og vilde ikke tale derom. Snorre sagde, da Ejolf stod op: Rimeligere er det, at du, til dette Thing er sluttet, lærer, hvad du her har faaet. Ejolf gik til sit Telt.

Ellevte Capitel.

Nu taler Asgrim Ellidagrimsøn med Gizzur Hvide, Kaare Solmundson, Hjalte Skieggesson, Mord Valgardson og Thorgeir Skorargeir. Ikke behøves her at tale sagte, sagde Asgrim; thi vi ere her idel Mænd, som vide hverandres Hemmeligheder; thi vil jeg spørge Eder, om I vide noget om de andres Anslag? mig synes, som vi igien bør tage vor Sag i Dverveielse. Gizzur hvide svarede: Snorre Gode har sendt en Mand til mig, og ladet mig sige, at Flose havde faaet megen Bistand af Nordlændin-

gerne; og at hans Frænde Gjolf Bolværksøn havde faaet en Guldring af en, og foer i Løn dermed; og sagde Snorre da sin Mening, at Gjolf Bolværksøn maatte være udseet til, at føre Sagen paa Thinget, og torde Ringen derfor være ham givet. De bleve alle enige om, at saa maatte være. Da sagde Gizzur til dem: Nu har Mord Balgarsøn min Maag taget sig det paa, som tyktes alle det vanskeligste, at tiltale Flose, og vil jeg nu, at I skifte de øvrige Sager mellem Eder; thi det vil nu være nær for Haanden, at lyse Sagerne til paa Lovbierget.

Asgrim sagde, at saa skulde skee: og ville vi bede dig, blev han ved, at du ledsager os ud at begiære Bistand. Gizzur svarte, at han vilde gaae dem tilhaande, og valgte nu de forstandigste Mænd af deres til at følge med; der var Hjalte Skiæggesøn, og Asgrim, og Kaare, og Thorgeir Skorargeir.

Nu sagde Gizzur hvide: vi ville først gaae til Skapte Thorodsons Telt. Saa gjorde de. Gizzur hvide gik først, saa Hjalte, saa Kaare, saa Asgrim, saa Thorgeir Skorargeir, og hans Brødre. De gik ind i Teltet. Skapte sad paa Bænken; og da han saae Gizzur hvide, stod han op for ham, og tog vel imod ham og dem alle, og bad Gizzur sidde hos sig. Saa gjorde han. Gizzur sagde nu til Asgrim: nu skal du først anmode Skapte om Bistand, og jeg skal lægge til, hvad mig synes fornødent.

Vi ere komne til dig, Skapte! siger da Asgrim, at bede dig om Huldskab og Bistand. Skapte svarte: Banskelig forekom jeg Eder nys, da jeg ikke vilde tage Deel i Eders Uroligheder. Nu er det en anden Sag, tog Gizzur Ordet; nu er det Estermaal efter Nial Bonde, og hans Hustru Bergthora, der bleve sagesløs indebrændte, og tre Sønner af Nial, og mange andre gode Mænd; og vil du aldrig lade det see, at du ikke skulde staae Estermaalsmændene bi, eller forsage dine Frænder og Maage. Men det var mig i Hu, svarte Skapte — da Skarphedin lod mig høre, at jeg havde selv indsmurt mit Hoved med Beeg, og skiult mig under Jorden, og han sagde, jeg havde været saa ræd, at Thorolf Loptson fra Eyre maatte bringe mig i en Meelsæk ud paa sit Skib, og saaledes hielpe mig til Island — at jeg ikke vilde være hans Estermaalsmand. Ikke er sligt nu at mindes, sagde Gizzur hvide: thi død er nu den, som sagde det; og vil du vist staae mig bi, om du end ikke vil giøre det for Andres Skyld.

Da sagde Skapte: denne Sag vedkommer ikke dig, med mindre du vil selv indblande dig deri med. Nu blev Gizzur saare vred, og sagde: Uliig er du din Fader; thi skiondt han syntes noget tvetydig, stod han Folk-dog altid bi, hvor man meest trængte til ham. Ulige af Sind ere vi, svarte Skapte: I synes Eder at have giort store Bedrifter, du Gizzur

hvilde, da du overvandt Gunnar fra Hlidarende, men Asgrim, fordi han dræbte sin Fostbroder Gauk. Saa lade os høre det Gode, naar de vide Dndt med os, sagde Asgrim; men det maae mange sige, at ikke dræbte jeg Gauk, før jeg var nødt dertil. Det er noget at undskyldde, at du ikke er os til Bistand; men uundskyldeligt er, at du siger os Fornærmelser; og vil jeg ønske, at du, inden dette Thing sluttes, maa have største Bæncere af denne Sag, og ingen bøde dig denne Skam.

Tolvte Capitel.

Nu stod Gizzur, og alle de øvrige op, og gik ud, og kom til Snorre Godes Telt. Snorre sad paa Bænken i Teltet. De gik derind; han kiendte dem strax, stod op, og bød dem alle velkommen, og lod dem sidde hos. Der spurgtes nu om almindeligt Nytt? da sagde Asgrim til Snorre: derfor ere vi, jeg og min Frænde Gizzur komne, at vi vilde bede dig om Bistand. Snorre Gode svarer: Du siger, hvad dig er at tilgive, da du bør tage Eftermaal efter flige Frænder, som du har havt; og have vi faaet mange gavnlige Raad af Nial, fiendt saa nu komme det ihu; men ikke veed jeg, hvad Bistand I meest synes at behøve. Asgrim svarer: Meest trænge vi,

hvis det kommer til Kamp her paa Thinget, til raske Karle, og gode Vaaben. Snorre sagde: Saa er det og, at der ligger Eder megen Magt derpaa; og er det rimeligt, at I ville forfølge Sagen med Iver, og de forsvare den ligesaa, og ingen lade den Anden fke Ret; det ville I da ikke taale af dem, og gribe dem an; og er der da heller ikke andet for, thi da ville de gjøre eder Skændsel for Mandstabs, og Haan for Frændetab. Og erfarede da, at han aldeles æggede dem frem. Da sagde Gizzur hvide: vel taler du, Snorre, og viser dig stedse bedst og høvdingværddig der, hvor der ligger meest Magt derpaa.

Usgrim sagde: jeg ønsker at vide, hvad Bistand du vil yde os, hvis saa gaaer, som du siger: Vise skal jeg eder det Venkskabstegn, svarte Snorre, hvorpaa hele Eders Hæder beroer; men ikke gaaer jeg med til Doms. Men kommer det til Kamp paa Thinget, da angriber ikke Eders Fiender, med mindre I alle ere hvist uforfærdede; thi store Kæmpere ere imod Eder; men skulle I blive trængte tilbage, da skulle I lade Eder drive hidad mod os; thi jeg skal da have opstilt mine Folk her, og være rede at staae Eder bi; men gaaer det tvertimod, og de maa vige; da er min Mening, at de ville troe at finde et Forsvarssted paa Almannagia; og hvis de naae det, faae I aldrig Magt med dem; men jeg paatager

mig at stille mine Folk derfor, og formene dem det Bærnested. Men ikke gaae vi efter, hvor de da vende dem langs Naen, enten Nord eller Syd paa. Dg naar I af deres Hob da have fældet saamange, at mig tykkes, I kunne bestride Pengebøderne, saa at I dog beholde Eders Godord og Eders Bopæl i Herredet, skal jeg løbe til med alle mine, og skille Eder ad. Dg da skulle I giøre det paa mit Ord, at I holde inde med Kampen, saafremt jeg gier saa, som jeg nu haver lovet.

Gizzur takkede ham høilig, og sagde, at alt dette, hvad han havde sagt, var til alle deres Lyve. Nu gif de alle ud. Hvorhen skulle vi nu gaae? spurgte Gizzur. Til Nordlændingernes Telte, gav Asgrim til Svar; og gif de da ud.

Trettende Capitel.

Dg da de kom ind i Teltet, saae de Gudmund hin rige sidde, og tale med Einar Konalsson, hans Fostre. Han var en forstandig Mand. De traadde nu frem for ham. Gudmund tog overmaade vel imod dem, og lod giøre Plads for dem i Teltet, at de kunde alle komme til Sæde. Nu spurgte han dem, hvad Nyt? Ikke behøve vi at sige dette i Skiægsget, svarte Asgrim: Vi komme at bede dig om

kraftig Bistand, Gudmund! Han spurgde: have I været hos andre Høvdinge tilforn? De sagde, de havde været hos Skapte Thorodsen, og Snorre Gode, og meldte ham tillige i Fortrolighed, hvorledes enhver af dem havde teet sig. Da sagde Gudmund: nylig førte jeg mig lidet ædelt op mod Eder, og var jeg eder da ubevæglig; men skal jeg nu desmindre giøre Eder Vanskeligheder, jo mere uvillig jeg dengang var; og skal jeg nu gaae til Doms med Eder, med alle mine Thingmænd, og yde Eder, hvad Bistand jeg kan; og gaae i Kamp paa Eders Side, hvis det gøres behov, og vove mit Liv med Eders. Dgsaa skal jeg saaledes giengielde Skapte, at Thorstein Holmud, hans Søn, skal i Kampen være med os; thi han trøstes ikke til Andet, end at giøre, hvad jeg vil, da han har min Datter Jobis til Ægte; og vil da Skapte vist skille os ad.

De takkede ham, og talte siden længe sagte, saa ingen Andre hørte det. Da bad Gudmund dem, ikke at bønfalde flere Høvdinge, og sagde han, det at være uædelt; lad os nu, sagde han, vove derpaa med de Folk, vi nu have. I skulle gaae væbne til alle Lovmøder; men dog ikke begynde Kamp, som det nu staaer. De gik da alle hjem til deres Telte; og var dette i Begyndelsen lidet bekændt; og gik nu Thinget saaledes hen.

Fjortende Capitel.

En Dag gik Folk til Lovbierget, og saaledes forbeeltes Hovdingerne, at Asgrim Ellidagrimsøn, Gizzur Hvide, Gudmund Rige, og Snorre Gode, stode ovenfor ved Bierget, men Hstfiordingerne nedensfor. Mord Valgardson stod hos sin Maag Gizzur hvide, han var den meest veltalende af Alle; Gizzur sagde nu, han skulde lyse Drabsfagen til, og bad ham tale, saa de godt kunde høre. Mord lystte da til, at han anklagede Flose for Helge Nialsons Drab, efter som ham Sagen af Thorgeir Thoreren var overdraget; og blev der paa Lovbierget et stort Raad, fordi Mord talte saa vel og diærvelig. Der paa satte Mord sig ned, og horte Flose høit opmærksom til, men ikke mælede et Ord.

Nu fremstod Thorgeir Skorangeir, og anklagede Glum Hildesson, fordi han havde sat Ilden paa Huset i Bergthorsval, og brændt Nial og Bergthora inde. Kaare Solmundson anklagede Kol Thorsteinson, Gunnar Lambson, og Gran Gunnarson, og var det Alles Sigende, at han talte overordentlig vel; ogsaa de øvrige anklagede hver Sine, og taledede alle vel. Siden lystte andre deres Sager til, og gik det langt ud paa Dagen; og vendte da Folk tilbage til deres Tøtte.

Ejolf Bolværkson gik til Teltet med Flose; de gik øst om Teltet. Flose sagde til Ejolf: seer du nogen Indsigelse mod disse Sager? ingen! siger Ejolf. Hvad Raad er da nu? spurgte Flose. Et Raad vil jeg give dig, svarte Ejolf; du skal afhænde dit Godsord, og give det til din Broder Thorgils, og du søge Thinglag hos Uffel Gode, norden for Reikiadal; og naar de ikke vide dette, da kan være, at det bliver dem til Meen; thi de søgte dig ved Vstfiordingsdom, men de skulde gjort det ved Nordlændingsdom, og dette oversee de uidentvivel; og bliver der da en Femterdoms Sag imod dem, naar de anklage for en anden Dom, end det rette Bærning; og skulle vi da anlægge den Sag imod dem, naar det kommer til det yderste. Kan vel være, sagde Flose, at vi nu faae Ringen betalt. Ikke veed jeg det, sagde Ejolf; men lovligen skal jeg staae Eder bi, saa man skal sige, at der ikke var noget mere at vente. Men send nu Bud efter Uffel; Thorgils skal snart komme til dig, og een Mand med ham. Kort efter kom Thorgils, og modtog han da Godsordet; nu kom og Uffel, og meldte da Flose sig ind i Thinglag hos ham; og var dette i Begyndelsen ikke uden Bitterlighedsrøddene bekendt. Og var der nu Alt stille, indtil Retten skulde sættes.

Femtende Capitel.

Nu lider det hen ad, at Sagen skulde til Doms. De gjorde dem nu rede paa begge Sider, og væbnede dem, og bare hver sit Krigermærke paa Hielmene. Da sagde Thorhal Asgrimson: gaae nu ikke for overilende frem, Fader! men ordner alt paa det bedste; og hvis I komme i nogen Vansfelighed, da lader mig det vide, som snarest, og jeg skal være paa Raad med Eder. Asgrim og de øvrige saae paa ham, og han var saa rød i Ansigtet som Blod; og der brød store Draaber, som Hagl, ud af hans Dine. Han bad dem bringe sig hans Spyd, det havde Skarphedin givet ham, og det var et kostbart Vaaben. Da de gik bort, sagde Asgrim: ikke var min Søn Thorhal vel tilmode, da han blev tilbage i Teltet, og ikke veed jeg, hvad han har for. Nu skulle vi gaae til Mord Valgardson, og fremfor Alt forfølge Drabs-sagen, thi større Binding er der i at fælde Flose, end mange Andre.

Asgrim sendte da Bud til Gizzur hvide, og Hjalte Skieggesson, og Gudmund rige, de kom nu alle tilsammen, og gik strax til Dstfiordingedommen, og gik de sønden for Domstedet. Men Flose og alle Dstfiordingerne med ham gik Norden for Domstedet; der var og Reisedalingerne og Dstfiordingerne, og med dem Gjolf Bolværkson. Flose rakte sig over til

Ejolf, og sagde: Her gaaer det vel, og tør hænde, at det ikke bliver langt fra, hvad du giættede. Lad os holde det ved os selv, svarte Ejolf: kan være, at det tør blive os til Nytte.

Mord begyndte nu at føre sin Sag, og opfordrede alle dem, der havde Landlysningssager at føre, at kaste Løb om, hvis Sag først skulde foretages, og traf da Løbden paa ham selv. Nu begyndte han at føre de lovbefalede Vidner, at Sagen var ham lovlig overdraget, og af ham modtaget; men strap var Ejolf paa Floses Begne rede med Indsigelse mod to af disse, fordi den ene havde holdt Mord over Daaben, og den anden var hans Frænde i tredje Led. Nu sagde hele Forsamlingen, at Sagen var forspildt for Mord. Da tog Asgrim Ordet, og sagde til denne, ikke er Sagen afgjort endnu, skiondt det tykkes dem at have gjort god Fremgang; nu maa der Bud til min Søn Thorhall at høre, hvad han mener herom.

Det skede. Jeg skal gøre det saa, sagde Thorhall, da han havde hørt Tingen, at dette skal ikke forspilde Eders Sag, og raadte han da Mord Balgardsen at erklære Indsigelsen ugyldig, da Vidnerne kun vare Sagføreren, men ikke Sagsøgeren beståede. Nu sagde alle, at Thorhall havde ubrettet store Ting, og at Giendrivelsen var langt over Indsigelsen. Flose sagde til Ejolf, troer du det at være

Lov; det troer jeg, svarte Glose, og have vi feilet heri; dog skulle vi end forsøge dette med dem: Han gjorde da en ny Indsigelse mod to af Sandemændene, fordi de vare Indsiddere, og ikke Bønder. Dette, sagde Gjolf selv, vilde være ham meget uventet, hvis det kunde afvises; og troede alle, at Fordelem nu blev paa den Anklagedes Side, og roste Gjolf, som den, der i Lovkyndighed ikke havde sin Lige.

Der blev da atter sendt Bud til Thorhall, der forespurgte sig om de tvende forkastede Sandemænds Naar, og oplyste, at de vare lovgilde begge, da den ene levede af sin Hiord, skiondt han selv ingen Jord eiede, og den anden havde en Trediedeel Gaard skiondt intet Dvæg. Da Mord fremførte dette paa Thinge, blev der et stort Raab, og alle sagde med een Mund, at det stod ilde med Gloses og Gjolfs Forsvar, og at Anklagerne seirede. Nu spurgte Glose Gjolf, om dette var rigtigt! Gjolf svarede, at han ikke var kyn- dig nok til at vide det med Visshed; de sendte da Bud hen at spørge Lagmanden Skapte; han lod dem svare, at det var efter Loven, skiondt faa kun vidste det.

Gjolf spurgte nu Sigfussonnerne, om der var noget mod de andre Vidner at sige; de opgav, at fire ikke vare de, der lovligen burde været kaldte, da andre boede Stædet nærmere. Gjolf neblagde da Indsigelse mod disse fire, og opfordrede nu de øvrige fem til at erklære, at de nu intet Vidnesbyrd kunde af-

give, da de ikke vare det vedbørlige Antal af Ni; og sagde han derhos, at, dersom Thorhall her kunde finde Raad, vilde han seire i Alt. Dgsaa troede nu alle igien, at det var ude med Mørds Tiltale, og mod denne Indsigelse intet at gjøre. Men Asgrim sagde til Mord: ikke vide de nu, hvoraf de gjøre dem til, før vi have hørt fra min Søn Thorhall; thi mig har Nial sagt, at han saaledes har lært ham Lov, at han skulde findes den lovkyndigste Mand i Island, hvis det skulde komme til Prove.

De sendte da atter til Thorhall med Budskab om, hvad der var forefaldet. De have af Lykke at sige, sagde Thorhall, hvis de ingen Bannere heraf faae. Gaa og siig Mord, at han skal føre Vidner, og gjøre Eed paa, at den største Deel er lovligen kaldet; dette Vidnesbyrd kan han fremlægge for Retten, og faaer da Sagen sin Fremme; men selv bøder han 3 Mark, for hver, der urigtig er kaldet; dog kan han derfor ikke søges paa dette Thing.

Da nu Mord gjorde saa, som ham Thorhall havde raadet, blev igien megen Larm, og de sagde, at Mord førte sin Sag vel, men at Flose og hans foer kun med Lovtrækkeri og Uretfærdighed. Flose spurgde Gjolf, om Mørds Fremgang var rigtig; Gjolf sagde, han vidste det ikke vist, men at Lagmanden maatte afgjøre det. Da sendte de Thorkel Geitisson hen at melde ham det, og spørge, om det

var saa, som Mord havde sagt. Skapte svarede: der er nu flere store Lovkyndige til, end jeg tænkte; og maa jeg blot sige, at det er saa ret i alle Maader, at jeg ikke kan sige derimod. Dog troede jeg, at jeg var den eneste, der vidste dette, efter at Nial er død; thi at han vidste det, veed jeg. Thorkel gif da tilbage til Flose med dette Evar.

Sextende Capitel.

Nu førte da Mord sine Vidner paa selve Drabet, og Dverfaldet, og opfordrede derpaa den Anklagede til Forsvar. Da sagde Flose: nu smiler det mig ihu, Gjolf, at de skal stude, og fløe dem i Hovedet, naar du kommer frem med din Indsigelse.

Gjolf Bolværksøn traadde da for Retten, kaldte Vidner, og paastod, at det var lovlig Grund til Afvisning, at de have anlagt Sagen ved Dstiftingsdommen, da Flose har givet sig i Thinglag hos Askel Gode, og var her Dievidner paa begge Dele, at Flose har afhændet sit Godord til sin Broder Thorgils, og at han siden har givet sig under Askel Godes Thing. Han førte nu Vidner paa, hvad han havde sagt, og nedlagde Indsigelse mod Sagens Dptagelse til Doms, paa Grund af, at Mord ikke havde anlagt Sagen ved dens rette Værnething.

Smedens nu de øvrige Tiltaler mod Mordbrænderne gik frem; sendte Asgrim Bud til Thorhall, og lod ham vide, hvorledes Sagen stod. Thorhall sagde: for langt var jeg nu borte; thi ikke skulde det gaaet saa, havde jeg været med; og seer jeg nu, at de agte at stevne Eder til Femterdommen for ulovlig Behandling. De agte og at kaste Mordbrands-sagen overende, og mage, at den ikke kan paadømmes; thi saa er nu deres Udfærd, at der ingen Ulov er, de jo ville gjøre. Skynd du dig derfor til vore, og sig, at Mord skal stevne dem begge, Glose og Gjolf, at de have givet og taget Stikpenge for Retten, og tiltale dem paa deres Fred. Endvidere skal han stevne dem, fordi de have ført Vidner, der ikke kom deres Sag ved, og derved have brudt Thingsfreden; sig dem, at jeg siger, at naar to fredløse Sager ere mod een Mand, skal han landløses; og skulle I des hurtigere anlægge Eders Sag, at I derfor kunne faae dem tiltalte og dømt.

Sendemanden bragte Asgrim og Mord dette Budskab; de gik da til Lovbierget, og gjorde nu Mord i alle Maader, som Thorhall havde sagt, stævne Glose til at have forbrudt sin Fred, fordi han havde givet Gjolf Penge for hans Bistand paa Thinget, og Gjolf, fordi han havde taget derimod; og dem begge, fordi de havde ført Vidner Sagen

uvedkommende; de gik nu til Lovstævne, thi der
sattes da Femterdommen.

Da Asgrim og Mord vare bortgangne fra
Distfordingedommen, kunde Dommerne ikke enes,
hvoreledes de skulde domme, thi nogle vilde domme
Flose med, og andre Mord; og maatte Flose og
Ejolf da forlange, at det skulde komme til Vefang,
og sinkede de dem dermed, medens Stævningerne skete.

Kort derpaa blev der sagt Flose og Ejolf, at
de begge vare stævnte to Gange ved Lovbierget for
Femterdommen. Da sagde Ejolf: til lidet Heib
have vi dvælet her, da de have forekommet os, med
at stævne før vi; og har her Thorhalls Snedighed
viist sig, og har han ikke sin Rige i Klogskab. Nu
have de det forud, at deres Søgemaal gaaer for
vort; der kom dem og Alting an paa. Dog ville vi
gaae til Lovbierget, og lægge Sag an mod dem;
skiondt lidet vil komme derudaf for os. De gik nu
til Lovbierget, og stævnedes Ejolf der for ulovlig Frem-
gang. Derpaa gik de til Femterdommen.

Da Mord og Asgrim kom did, nævnte Mord
sine Vidner, og indkaldte de Anklagede at høre hans
Eed, Anklage, og Beviser. Men i Femterdommen
skulde der være Sandemænd overvarende ved Eeden,
og siden beedige den selv. Mord nævnte da Vid-
nerne, og sagde: Jeg kalder eder til Vidner, at jeg
aflægger Femterdoms: Eed; og beder saa Gud hielp

mig i dette og det andet Liv, som jeg saa skal føre denne Sag, som jeg bedst, rettest, og lovlig veed; som jeg troer Glose at være bitterlig skyldig i denne Sag, da Beviis er derfor, og som jeg ikke i denne Sag har underkøbt Retten ved Penge, og heller ikke skal underkøbe den; og som jeg i denne Sag ingen Penge har taget, og ingen skal tage, hverken for Lov eller Ulov.

Denne Mords Eed bekræftede de tvende Sandemænd; han gik nu videre i at føre sin Sag og sine Bidner, saa at Glose og Gjolf intet vidste at sige til Forsvar; og opfordrede han nu Dommerne til at affige Dommen. Nu mindede Gizzur hvilde ham, at han havde forglemt, af de fire Tylvter Dommere, at udtage sex, og opfordre Vederparterne, at udtage ligesaa mange; da der ikke maatte sidde uden trende Tylvter til Doms. Mord vilde da rette denne Feil, navngav de sex, hvis Afsæde han forlangte, og opfordrede sine Vederparter til at gjøre ligesaa; men disse, som have mærket, at han havde gjort dette for silde, undslog dem derfor; og lod da Mord domme i Sagen.

Nu nedlagde Gjolf sin Indsigelse mod Dommens og hele Sagens Gyldighed paa Grund af det ulovlige Antal af Dommere; og skulle vi nu, sagde han, bringe vore Sager for Femterdommen, og faae vore Modstandere under Tiltale. Da sagde Gizzur

hvilde til Mord: ilde har du forset dig, at du skulde gjøre dette vrangelig, og er det et stort Uheld; hvad Raad er der nu for os, Asgrim Frænde! Nu skulle vi sende Bud til min Søn Thorhall, svarte Asgrim, og erfare, hvad Raad han har at give os.

Syttende Capitel.

Snorre Gode hørte, hvorvidt Sagen var kommen; han lod da sit Folk stille i Orden mellem Almannagia og det indhegnede Telt; og sagde sine Mænd forud, hvad de havde at gjøre. Sendemanden kom til Thorhall Asgrimson, og sagde ham, hvorhen det var kommet, at Mord Balgards søn og de øvrige skulde tiltales, men Drabsagen var kuldkaftet. Da han hørte dette, blev han saa oprørt, at han ikke kunde faae et Ord frem; han sprang op af Sædet, og greb Skarphedins Spyd med begge Hænder, og stødte det igiennem sin Fod; ved Spydet hang Riødet og Udderkiernen, thi han havde stødt Hul paa sin Byld; men der løb saa meget Blod og Raad ud, at det flød som en Bæk hen af Gulvet. Han gik nu ud af Teltet uden at halte, og saa stærkt, at Sendemændene ikke kunde følge ham; og ilte han nu, indtil han kom til Femterdommen; da mødte han Grim røde, Floses Frænde;

og i det de mødtes, stødte Thorhall til ham med sit Spyd; det traf Skioldet, kløvede det, og gik igiennem Grim, saa at Ddben kom ud mellem Skuldbrene. Da kastede Thorhall ham af Spydet.

Dette saae Kaare Solmundson, og sagde til Asgrim: hid er din Son Thorhall kommet, og har veiet sin Mand, og er det en stor Bancere, hvis han ene skal have Mod til at hævne Nordbranden. Det skal heller ikke saa være, siger Asgrim, og vil vi strax vende os imod dem. Nu blev der et stort Raab over hele Folket, og derpaa hortes Hærskrig! Glose og hans Mænd vendte dem nu og mod deres Modstandere, og æggede hver Sine af al Magt.

Kaare Solmundson vendte sig hid, hvor Arne Kolsen, og Halbiorn hin stærke stod; da Halbiorn saae Kaare, hug han ham efter Foden, men Kaare gav et Spring i Veiret, og Halbiorn hug feil af ham. Da vendte Kaare sig mod Arne Kolsen, og hug til ham, og ramte ham i Axelen, og kløvede Axelbenet og Halsbenet, og gik Hugget ind i Brystet; og faldt Arne strax død til Jorden. Saa hug han til Halbiorn; Hugget kom i Skioldet og gik igiennem det, og hug Domineltaaen af ham; Holmstein kastede et Spyd efter Kaare; han greb Spydet i Flugten, og kastede det tilbage, og dræbte det eent af Gloses Folk.

Thorgeir Skorargeir kom did, hvor Halbiörn stærke var. Thorgeir hug til ham saa fast med begge Hænder, at Halbiörn faldt, og havde Dndt ved at komme paa Venene igien, og flygte da. Nu mødte Thorgeir Thorvald Thrymkettelson, og hug til ham med Dren Rimmiggi, der havde været Skarphedins. Thorvald holdt Skioldet for. Thorgeir hug i Skioldet, og kløvede det; og det forreste Hjørne af Dren ramte Thorvald i Brystet, og gik ned i det hule, og faldt Thorvald strax, og var død.

Asgrim Ellidagrimsøn, hans Søn Thorhall, Hjalte Skiæggesøn, og Gizzur hvide, brød ind, hvor Flose og Sigfussonerne, og flere af Mordbrænderne var. Der stod en meget haard Kamp, og faldt den saa ud, at hine trængte stærkt frem, og Flose og hans drog dem tilbage. Gudmund den rige, Mord Balsgardson, og Thorgeir Skorargeir brød ind, hvor Dsfiordinger og Dstfiordinger, og Keikedalinger stod, og var der en meget haard Kamp.

Kaare Solmundson kom did, hvor Biarne Brodhelgesøn var i Spidsen. Kaare tog et Spyd op af Jorden, og kastede efter ham, og kom det i Skioldet, og havde Biarne ikke kastet dette fra sig, var Spydet gaaet igiennem ham. Han hug nu til Kaare, og sigtede efter Foden; men Kaare trak Foden til sig, og stod paa et Been, saa Biarne hug feil af ham. Nu hug Kaare igjen til Biarne, da sprang

en Mand frem, og skød sit Skiold for ham. Kaare fløvede Skioldet fra overst til nederst, og Dden fik fat i Laaret, og skrammede hele Benet, saa Manden faldt strax om, og kom sig aldrig deri, saalænge han levede. Kaare greb nu Spydet med begge Hænder, vendte sig mod Biarne, og stødte efter ham. Han saae ingen anden Frelse, end han maatte kaste sig tvert ned paa Jorden for at undgaae, og saa snart han kom paa Benene igien, rømte han.

Thorgeir Skorargeir, og Gizzur hvide greb an, hvor Holmstein Spakbergesøn og Thorkel Geitissøn vare fore; og gik det saa, at Holmstein og hans maatte vige, og maatte de da høre mange Haanord af Gudmund Riges Mænd. Thorgeir Thorvesøn fra Liosvatn fik et stort Saar, han blev truffen i Armen af et Spyd, og meente man, at det var kastet af Haldor, Gudmund riges Søn; og fik han aldrig denne Skade siden helbredet. Nu blev der en stor Trynge; men skiondt her er fortalt om nogle Bedrifter, er der dog mange flere, som man intet Sagn har om.

Attende Capitel.

Floste havde sagt til sine Mænd, at de skulde søge Tilflugt paa Almannagia, hvis de kom i Knibe;

thi der kunde de kun angribes fra een Side. Men den Hob, som var med Hall fra Sida, og hans Søn Liot, havde trukket sig bort ved Asgrims og Thorhalls Angreb, og draget ned lang Draaens østre Bred. Hall sagde, her skeer en stor Ulykke, da hele Thingsforsamlingen kæmper. Jeg vilde, min Søn Liot, vi skulde see os om Bistand, skiondt det af mange vil regnes os til Dnde, og da adskille dem. Bliv da du ved Broenden, jeg vil gaae til Teltene og samle mere Folk. Liot sagde, hvis jeg seer, at Glose og hans behøve Hielp af vore Mænd, løber jeg strax til med dem. Det kan du gjøre, som du synes, svarede Hall, men jeg beder dig, at du bier mig.

Nu tog Gloses Folk Flugten, og flygtede de alle østpaa over Draaen, men Asgrim og Gizzur og alle deres gif efter. Gloses trak dem hen mellem Naen og det forskandsede Telt. Der havde Snorre Gode opstilt sine Folk saa tæt, at de ikke kunde komme frem; han raabde da til Glose, hvi fare I saaledes affted? eller hvo er efter Eder? Ikke spørger du saa, svarte Glose, fordi du ikke veed det tilforn; men hvorfor formener du os at søge Tilflugt paa Almannagia? Ikke er det min Skyld, siger Snorre; men sandt er det, at jeg veed, hvis Skylden er, og det skal jeg sige dig, om du vil: det er Thorvald Kroppinskieg,

og Kol. De vare da begge døde, og havde været de største Ildgierningsmænd i Floses Skare.

Nu sagde Snorre til Sine, gjører nu saa, at I anfalder dem med Hug og Stik, og drive dem bort herfra, saa vil de kun kort holde Stand her, naar de ogsaa trænges nedensfra. Dog skulle I da ikke forfølge dem, men lade dem kviempes indbyrdes.

Thorstein Holmud var, som før er sagt, en Søn af Skapte Thorodson; han fulgte sin Maag Gndmund rige i Striden. Saasnart Skapte fik dette at høre, gik han til Snorre Godes Telt, og vilde søge Bistand til at adskille Kampen. Men da han næsten var kommen til Teltedøren, var Kampen hæftigst; Asgrim og hans Mænd ginge nu op derved; da sagde Thorhall til Asgrim, der er nu Skapte Thorodson, Fader! Jeg seer det, Søn! svarte Asgrim, og kastede sit Spyd efter Skapte; det ramte ham paa Benet, hvor Læggen var tykket, og gik igiennem begge Been. Skapte faldt ved Spydkastet, og kunne ikke reise sig. De vidste da ikke andet Raad, end at de slæbte ham langshen ad Jorden hen i en Skindhandlers Telt. Asgrims Mænd trængte paa saa fast, at Flose og hans Mænd maatte trække dem tilbage sydmæd Naen, til Modruvallingernes Telte.

Der stod ved et Telt en Mand, ved Navn Solve, der havde kogt Mad i en stor Kiedel, og just taget Mæden op af Kiedelen; men Sodden var i den

stærkeste Raag. Han saae, hvor Østfiordingerne flygtede, og vare just komne ligeover for ham. Han sagde da: Mon da alle disse Østfiordinger ere saa feige, som flygte her? og ligesaa godt som de andre render Thorkel Geitison; og er det en stor Usandhed om ham, at Mange sige, han er idel Mod; nu løber ingen stærkere end han. Halbiorn stærke var i Nærheden, og sagde: Ikke skal du have det at sige, at vi ere alle feige; greb ham, løftede ham op, og satte ham paa Hovedet i den kogende Kiedel; og døde Solve strax. Da satte man haardt ind paa Halbiorn, og maatte han da tage Flugten. Flose kastede et Spyd efter Brun Haslidason, og ramte ham midtpaa, og blev det hans Bane. Han var i Gudmund riges Skare. Thorstein Hlennason tog Spydet ud af Saaret, og kastede det igien efter Flose; det traf ham i Foden, og blev han meget saaret, og faldt derved, men stod op igien, og drog de dem nu til Vatsfiordingernes Telte.

Liot og Hall kom nu med alle deres over Naen øsifra, og da de alt var ved Gabet, blev et Spyd kastet fra Gudmund Riges Skare, og ramte det Liot midt paa, og faldt han strax død ned, og blev det aldrig bekiendt, hvo dette Drab havde giort.

Flose drog sig nu op om Vatsfiordingernes Telte; da sagde Thorgeir Skorangeir til Raare: der er nu Gjolf Bosværkson, hvis du vil betale ham for Rin-

gen. Ikke tykkes mig, det er af Veien, svarte
 Kaare, rev et Spyd fra en Mand, og fastede efter
 Gjolf; det traf ham midtpaa, og gik tvertigiennem
 ham, og faldt da Gjolf strax død ned til Jorden.

Nittende Capitel.

Nu blev der nogen Sagtning i Striden. Da
 kom Snorre Gode til med sin Skare, og var da Skapte
 i Følge med ham; og løb de mellem de Stridende,
 og kunde disse da ikke komme til at kæmpes, da kom
 ogsaa Hall fra Sida til, og vilde skille dem; der blev
 da gjort Fred, og skulde den holdes hele Thinget
 igiennem. Da bleve Eigene førte til Kirke, og de
 Dvæstede forbundne.

Anden Dagen efter gik Folk til Lovbierget. Hall
 af Sida stod op, og forlangte at høres; det blev ham
 tilstaaet; han sagde saa: her har været haarde Til-
 dragelser med Mandefald og Trætte; kan være, at
 man vil finde mig umandig; thi jeg vil nu bede Us-
 grim, og de øvrige, der forestaae den Sag, at de
 vil unde os billigt Forliig; og brugte han herom
 mange vakkre Ord. Kaare Solmundson sagde, skionde
 alle de øvrige slutte Forliig, indgaaer jeg det aldrig;
 thi I ville lade de Mord, her ere skete, gaae op mod
 Mordbranden; men det taale vi ikke. Det samme

sagde Thorgeir Skorargeir. Da stod Skapte Thorodson op, og sagde: bedre havde det været, Kaare! ikke at undrømme fra din Maag, og nu ikke undslaae dig for Forliig.

Da quad Kaare en Sang, hvori han lod Skapte høre, hvad ham var vederfaret i Striden; ogsaa Snorre Gode revsede ham paa samme Maade. Nu tog Hall fra Sida Ordet: Alle vide, hvad Haan jeg har lidt ved min Søn Liots Død; og mene mange, at han mellem alle dem, som her ere omkomne, var meest værd; men det vil jeg gjøre, at her kan skee Forliig, at jeg vil ingen Bod æffe for min Søn, og dog skænke dem Tryghed og Fred, der ere mine Modstandere. Og beder jeg dig, Snorre Gode! og de andre ypperste Mænd, at I ville drage Omsorg for, at der bliver Forliig mellem os. Nu satte Hall sig, og blev hans Tale beundret med høi Røst, og alle prisede meget hans Godhed,

Da stod Snorre Gode op, og talede langt og smukt, og bad Asgrim og Sagens øvrige Hovedmænd, at de vilde indgaae Forliig. Asgrim sagde: Saa var min Tanke, da Flose hiemsøgte mig, at jeg aldrig vilde gjøre Forliig med ham; men nu, Snorre Gode! vil jeg forliges paa dit og andre vore Benner's Ord. Det samme sagde Thorleif Kraak, og Thorgrim den Store; og opmuntrede af al Magt deres Broder Thorgeir Skorargeir til at lade sig ligeledes forlige;

men han undflog sig derfor, og sagde: han skulde aldrig forsage Kaare. Da tog Gizzur hvide til Orde: Nu maa Flose vælge, om han vil indgaae Forlig, endskiøndt Nogle ikke ville tage Deel deri. Flose svarte, at han vilde indgaae det; og synes mig, sagde han, at det er desbedre, jo færre gode Mænd jeg har imod mig.

Gudmund rige sagde: Jeg vil for min Deel med Haandslag love Bod for de Drab, her er skeet paa Thinget, saa at Mordbrandsfagen ikke skal bortfalde. Det samme sagde Gizzur hvide, og Hjalte Skieggesen, Asgrim Ellidagrimson og Mord Valgardson. Saaledes kom Forliget i Stand. Da blev Sagen givet tolv Mænd i Hænde; og var Snorre Opmand for Boldgiftsmændene, og de øvrige gode Mænd med ham.

Først blev Drabene lignede imod hinanden, og nu sat Pengebod for, hvad der overblev; saa afgjorde de og Mordbrandsfagen; for Nials Drab skulde erlægges tredobbelt Mandebod, og dobbelt for Bergthora; Skarphedins Drab skulde gaae op mod Havskuld Hvitianesgodes; dobbelt Mandebod skulde gives for hver af de to Brødre, Grim og Helge, og enkelt for hver af de andre, der vare indebrændte; om Thord Kaaresons Drab blev intet sat. Flose blev tillige landsforviist med alle Mordbrænderne; dog skulde de ikke rømme Landet den Sommer, uden

de selv vilde; men hvis de ikke vare borte, inden tre Vintre vare forbi, skulde han og alle Mordbrænderne være fredløse; og kunde deres Landlysning lyfes til, paa Høst- eller Vaarthing, ligesom man selv vilde. Flose skulde være tre Vintre landflygtig; Gunnar Lambson, Gran Gunnarson, Glum Hilbeson og Kol Thordsen aldrig faae Hiemlov.

Tyvende Capitel.

Man spurgte Flose, om han vilde lade bømme Bod for hans Saar; men han sagde, han tog ikke Pengebøder for sig selv. Ejolf Bolværksøn skulde ligge ubødet paa sine Kroglove og Uretfærdigheder. Dette Forlig blev nu stadfæstet med Haandslag, og vel holdet siden. Snorre Gode fik store Gaver af Asgrim og hans, og havde han stor Hæder af den Sag. Skapte fik Bod for sit Saar. Gizzur Hvide, Hjalte Skieggesson, og Asgrim Ellidagrimson bød Gudmund hin Rige hiem til dem; han tog imod Indbydelsen; og gav de ham hver sin Guldring. Gudmund hin Rige drog nu hiem nordpaa, og havde Almeeenpriis for hans Udfærd i denne Sag. Thorgeir Skorargeir lovede Kaare, at han skulde følge med ham hiem; dog reed de først med Gudmund nordpaa indtil Fioldene. Kaare gav Gudmund et Guldspænde

og Thorgeir et Sølvbelte; og vare begge meget kostbare Gaver; og skiltes de ad i største Venfkab, og forekommer Gudmund ikke mere i denne Fortælling.

Kaare og Thorgeir rebe nu synded fra Fjeldene ad Bøngderne til, og saa til Thjorsaa. Flose og alle Nordbrænderne med ham reed til Fliotshlide; da lod han Sigfussonerne bestikke deres Eiendomme. Nu hørte Flose, at Thorgeir og Kaare vare redne nordpaa, med Gudmund den rige: og troede Nordbrænderne, at Kaare maatte have ifinde at være i Nordlandet. Da bad Sigfussonerne om, de maatte tage østpaa under Vfielb at hente deres Penge; thi de havde Penge udestaaende østpaa ved Hofdabrek. Flose tillod dem det, men bad dem dog, tage sig vare, og være saa kort borte, de kunde. Flose reed nu op om Godeland, og saa ad Fjeldet, og nordfor Vfiord Fokel, og holdt ikke op, før han kom til Hiem østpaa til Evinafel.

Det er tilforn sagt, at Hall fra Eida havde ladet sin Søn være ubødet, og det for Forligets Skyld; men nu bødede hele Thingforsamlingen til ham; og blev det ikke mindre end otte hundrede Lod Sølv, som var firedobbelt Mandebod; men alle de øvrige, der havde staaet med Flose, fik ingen Bøder for deres Skade; og vare de saare ilde tilfreds dermed.

Det er tilforn sagt, at Hall fra Eida havde ladet sin Søn være ubødet, og det for Forligets Skyld; men nu bødede hele Thingforsamlingen til ham; og blev det ikke mindre end otte hundrede Lod Sølv, som var firedobbelt Mandebod; men alle de øvrige, der havde staaet med Flose, fik ingen Bøder for deres Skade; og vare de saare ilde tilfreds dermed.

Et og tyvende Capitel.

Sigfussonnerne bleve tvende Nætter hjemme; den tredie Dag rede de østpaa til Røverfield, og var der om Natten, og vare de femten i Alt, og vare de aldeles uden Frygt for sig, og rede derfra høit op ad Dagen; og agtede dem til Hofdabæk den Aften; de hvilede da i Riælingadal, og tog dem der en lang Søvn.

Samme Dag reed Kaare Solmundson, og Thorgeir Skorangeir østpaa over Markastiot, og saa til Selialandsmule; her traf de nogle Fruentimmer. Disse kiendte dem, og sagde: Mindre gantes I end Sigfussonnerne; men dog fare I uvarligen frem. Thorgeir sagde: Hvi sige I saa om Sigfussonnerne, eller hvad vide I om dem? De var i Nat paa Røverfield, sagde de, og agtede dem i Aften til Nydal; og syntes det os godt af dem, at de vare rædde for Eder, og spurgte, naar I monne komme hjem! Nu gif Fruentimmerne deres Bei; men de andre pidskede paa deres Heste. Thorgeir sagde: hvad skulle vi nu tage os fore? eller hvad har du i Sinde? Vil du, vi skal ride efter dem? Kaare svarte: ikke skal jeg raade derfra; men mere kan jeg ikke sige; thi ofte hænder det, at de naae et langt Liv, som man med Munden har dræbt. Men jeg veed, hvad du har i Tanke; du tiltænker dig otte Mand at fælde;

og er dog det mindre, end du er vant til, da du slog de syv i Søfkiærene, og hidsede dig ned til dem i et Reeb; men I Frænder ere saa tilfands, at I vil vinde Eder Hæder af Alt. Nu kan jeg ikke giøre mindre, end være hos dig til Bitterlighed; og skulle da vi to ene ride efter dem; thi jeg seer, at det er din Agt.

De rede nu østderfra, og kom ikke til Holt; thi Thorgeir vilde ikke, at hans Brødre skulde faae Skyld for, hvad der kunde skee. De toge da ad Mydal, der mødte de en Mand, der havde Torvekurve paa Hesten. Han tog til Orde: vel saa Folk har du hos dig nu, Thorgeir Fælle! Hvorfor det? spurgte Thorgeir. Thi, siger han, bæres eder nu Bytte i Hænde. Her reed Sigfussonnerne igiennem, og sove nu den hele Dag østpaa i Kerlingedal; thi de agte dem ikke længere i Aften end til Hofdabæk.

De reed nu deres Bei østpaa ad Arnastakhede, og håndtes dem intet, indtil de kom til Kerlingedalsaa; der var høit Vand; de reed nu langs Naen, thi de saae Heste med Sadler ovenfor. De reed nu til, og saae, at der sov nogle Mænd i en liben Dal, og deres Spyd stod neden for dem. De tog Spydene, og kastede ud i Naen. Nu sagde Thorgeir: Vil du, at vi skal vække dem? Ikke spørger du derom, svarte Kaare, fordi du ikke i Forveien har besluttet hos dig selv, ikke at oversalde sovende Mænd,

eller begaae et skændigt Drab. Nu raabte de paa dem; de vaagnede da Alle, og greb til deres Vaaben; og de to angreb dem ikke, før de vare fuldvæbnede.

To og tyvende Capitel.

Thorgeir Skorargeir vendte sig did, hvor Thorkel Sigfusson stod; i det samme løb en Mand bag ved ham; men inden denne kunde giøre ham nogen Skade, svingede Thorgeir med begge Hænder Dren Rimmiggygi, og ramte den Mand, der stod bag ham, med Drehammeren i Hovedet, saa at Hierneskallen knustes i smaa Stykker. Han er dræbt! sagde Thorgeir: Manden faldt og strax om, og var død. Nu svingede han Dren fremad, og hug Thorkel i Arlen, saa han hug Armen reent af.

Mod Kaare kom Mord Sigfusson, Sigmund Lambson, og Lamb Sigurdson. Lamb løb bag Kaare, og kastede et Spyd efter ham; men Kaare fik Die paa ham, og sprang i Veiret med vidtaabne Been; nu kom Spydet i Jorden, og Kaare sprang paa Spydkastet, og brækkede det i Stykker; han havde et Spyd i den ene Haand, og et Sværd i den anden, men intet Skiold; med hoire Haand stødte han da til Sigmund Lambson, og Stødet kom i

Bryftet, og Spydet gik ud mellem Skuldbrene, og faldt han da, og var strax død. Med den anden Haand hug han til Mord, og ramte ham i Hosten, og hug nu og Ryggen over, saa Manden strax faldt død om. Da snoede Kaare sig paa Hælen som en Top mod Lamb Sigurdson, som ikke fandt andet Raad end at flygte.

Midlertid vender Thorgeir sig mod Leidolf stærke, og hug de til hinanden paa eengang, og var Leidolfs Hug saa stærkt, at han hug det Stykke bort af Skioldet, han ramte. Men Thorgeir førte Dren Rimmuggi med begge Hænder, det bagerste Hjørne kom i Skioldet, og sonderhug det; men det forreste traf Kravebenet, fløvede det, og gik lige ned i Bryftet. I det samme kom Kaare til og hug det halve Laar og Benet af Leidolf. Denne faldt da om, og var død.

Da sagde Ketill af Marka: lad os løbe til vore Heste; thi vi kunne ikke staae os for disse Mænds Overvold. De løb da til Hestene, og sprang op paa dem. Thorgeir sagde: skal vi forfølge dem! vi tør endnu faae dræbt nogle. Den rider bagest, sagde Kaare, som jeg ikke vil dræbe; det er Ketil af Marka; thi vi have tvende Søstre til Koner; og har han teet sig bedst i vore Tvistigheder.

Tre og tyvende Capitel.

De stode nu paa deres Heste, og rede til Holt. Thorgeir lod sine Brødre flytte østpaa til Skov, thi der havde han nok en Gaard, og han vilde ikke, hans Brødre skulde kaldes Fredsbrydere. Selv holdt han sig siden mandstærk, saa at der aldrig var færre end 30 drabelige Karle hos ham. Der var da stor Glæde og tyktes Mange, at Thorgeir og Kaare havde indlagt dem stor Ære; og huffede Folk meget paa deres Angreb, da de rede to mod femten Mand, dræbte fem, og jog ti paa Flugt.

Ketil red med Sine, alt hvad de kunde, indtil de naaede Svinafel, og sagde, deres Færd havde været uheldigt. Flose sagde, det havde været at vente, og er det en Advarsel, sagde han, at I skulle ikke fare saa herefter.

Flose var overmaade munter, og god at giæste, og siges der, at de fleste Gaver, der egne en Hovding, vare blevne ham til Deel. Han var hjemme den Sommer, og næste Vinter.

Efter Juul kom Hall fra Sida, østfra, med sin Søn Kol. Flose var glad ved hans Besøg. De talede ofte om Trætten. Flose sagde, at de havde svarligen bødet. Hall svarte, at han havde noget nær giettet, hvad Udfaldet vilde blive. Flose spurgde da, hvad han nu ansaae for raadeligst. Jeg raader,

svarte Hall, at du forliger dig med Thorgeir, dersom du kan bringe det dertil, om han endog bliver vanskelig med alle Vilkaar. Troer du, det er da forbi med Drabene? spurgde Glose. Ikke troer jeg det, svarte Hall, men med færre har du da at gjøre, naar Kaare er ene; men hvis du ikke gjør Forlig med Thorgeir, bliver det din Bane. Hvad Forlig skulle vi byde ham! spurgde Glose! Haardt vil det Vilkaar tykkes Eder, svarte Hall, som han vil antage; thi ene da vil han forlige sig, naar han ikke skal bøde for, hvad han har bedrevet, men faaer sin Trebiesdeel af Bøderne for Nial og hans Sønnen. Det er haarde Vilkaar, sagde Glose. Men ikke ere de dig haarde, svarte Hall, thi ikke har du at paatale Drabet efter Sigfussonnerne; det tilkommer deres Brødre, og Hamund halte efter sin Søn. Men du kan nu komme til Forlig med Thorgeir; thi jeg vil ride derhen med dig, og vil Thorgeir modtage mig nogenlunde vel. Men ingen af dem, som disse Tiltaler tilfalde, tør blive paa sin Gaard i Fliotshlibe, naar han er uden for Forliget; thi det bliver deres Bane, som efter Thorgeirs Sindelag er at vente.

Nu sendtes Bud efter Sigfussonnerne, og foredrog de dem da denne Ting; og løb nu paa Halls Forestillinger deres Raadslagning saaledes af, at de fandt, at Alting var, som han sagde dem, og de vilde gierne indgaae Forlig.

Gran Gunnarson og Gunnar Lambson sagde: Det staaer til os selv, naar Kaare er ene tilbage, at han ikke skal være mere uræd for os, end vi for ham. Ikke skulle I sige saa, svarte Hall; og tør det komme Eder dyrt at staae, at have med ham at skaffe; og monne I komme haardelig til at bøde, før den Sag kommer til Ende. Og endtes saa deres Samtale.

Fire og tyvende Capitel.

Hall fra Eida, og Kol hans Søn, rede syv i Følge vest over Lamagnupsfand, og saa over Arna-stakshede, og holdt ikke op, før de kom til Mydal. De spurgde der, om Thorgeir skulde være hjemme, og dem blev sagt, at han var hjemme. Der spurgtes, hvor Hall agtede sig hen! Hen til Holt! svarte han: de sagde, han torde have et godt Grinde. Han blev der nogen Tid, at Hestene kunde hvile sig; derpaa tog de dem igien, og reed til Solhem om Aftenen, og blev der om Natten; Dagen efter reed de til Holt.

Thorgeir og Kaare og deres Mænd vare ubensfore; thi de kiendte Halls Færd; han reed i en blaae Kappe, og havde en liden sølvbeslagen Dre i Haanden. Da de kom paa Tofsen, gif Thorgeir imod ham, og hialp ham af Hesten; og omfavnede de ham begge,

og fulgte ham ind mellem dem i Stuen, og satte ham i Høisædet, og spurgte ham om Nyt. Han var der om Natten.

Morgenen efter talte Hall til Thorgeir om Forliget, og sagde, hvad Kaar de bød ham, og talte mange vakre og godmodige Ord derom. Thorgeir svarer: Bitterligt tør det være, at jeg ikke vilde indgaae noget Forliig med Mordbrænderne. Det var da en heel anden Sag, sagde Hall; I vare da vrede fra Kampen, og have I efter den Tid afgjort meget med Drab. Saa maa I tykkes, sagde Thorgeir: og hvad Forliig byde I Kaare? Sømmeligt Forliig vil bydes ham, sagde Hall, naar han vil indgaae Forliig. Kaare sagde: det vil jeg bede dig, Thorgeir, at du gjør Forliig; thi din Lod kan ikke blive bedre end god. I lde tykkes det mig, var Thorgeirs Ord, at slutte Forliig, og forsage dig, med mindre du modtager ligedanne Kaar, som jeg. Ikke vil jeg gjøre Forliig, svarte Kaare, og skjøndt jeg tilstaaer, at vi have hævnnet Mordbranden, siger jeg dog, at min Søn er uhævnnet, og mener jeg, at det er sligt, som jeg ene kan afgjøre.

Men Thorgeir vilde ikke indgaae Forliig, for Kaare sagde, at han vilde være ilde tilfreds, hvis han ikke gjorde det. Da gav Thorgeir Haand paa, at Glose og hans Skulde have Fred ved Forligsmødet, og Hall gav igien det Ord, han havde modtaget af

Flose og Sigfussonnerne. Men da de fiktes, gav Thorgeir Hall en Guldring, og en Skarlagens Raabe, og Kaare en Sølvaane med fire Guldfors paa. Hall takkede dem meget for Gaverne, og reed bort med største Hæder.

Han reed nu lige til Svinafel, Flose tog vel imod ham. Hall sagde ham Alt om sit Vrende, og om hans og Thorgeirs Samtale, og at Thorgeir ikke vilde indgaae Forliig, før Kaare sagde, han vilde være utilfreds, hvis han intet Forliig indgik; og dog vilde Kaare intet slutte. Flose sagde: kun faa ere Kaares Liige; og helst vilde jeg være saaledes tilfunds, som han.

Hall og hans blev der nogen Tid, siden reed de vestpaa til den fastsatte Tid til Forligelsesmødet, og mødtes paa Hofdabrek, som Aftalen havde været. Thorgeir kom dem da imøde vestfra. De talede om deres Forliig. Alt gik, eftersom Hall havde sagt. Thorgeir sagde inden Forliget, at Kaare skulde være bestandig til hans, hvis han vilde; og skal der ingen giøre den anden noget Ondt i mit Huus; og vil jeg ikke skulle kræve Bod af enhver; jeg vil, at Flose skal være mig ansvarlig, og han inddrive Bøder hos sine Bøggdemænd. Og vil jeg, at alt det, der blev afgjort paa Thinget om Mordbranden, skal samtlig holdes; og vil jeg, at Flose skal bøde mig min Trediepart uden Afbræk. Flose indgik det strax Alt;

Thorgeir eftergav hverken Landslysning, eller Herredsforviisning.

Nu reed Flose og Hall hjem østpaa. Da sagde Hall til Flose: Hold du nu vel disse to Forlig, Maag! baade med din Udenlandsreise og Balfart, og Pengeboderne. Da vil du ansees for en kiæk Mand, hvorvel du er kommet i dette Lovespil, naar du raff efterkommer alle Vilkaar. Flose sagde, at saa skulde skee. Hall reed nu hjem østpaa, og Flose til Svinafel, og var hjemme siden.

Fem og tyvende Capitel.

Thorgeir Skorargeir reed hjem fra Forligsmødet. Kaare spurgte, om Forliget var kommet istand? Thorgeir sagde, de vare fuldkommen forligte. Nu tog Kaare sin Hest, og vilde ride bort. Ikke behøver du at ride herfra, sagde Thorgeir, thi det blev afgjort i vort Forlig, at du skulde kunne være her ibelig, om du vilde. Ikke skal det være saa, Maag! svarte Kaare: thi naar jeg da begaaer et Drab, saa vil de sige, at du er paa Raad med mig, og det vil jeg ikke have. Men det vil jeg, at du skal give mig Haand paa, at du tager min Eiendom i dit Bærg, og holder den dig og min Hustru Helge Nials Datter, og vore tre Døttre tilhænde; da vil det ikke blive

borttaget af mine Fiender. Thorgeir samtykkede Kaares Begjæring, og modtog da med Haandslag Kaares Eiendom.

Derpaa reed Kaare bort, han havde to Heste, og sine Vaaben og Klæder, og nogle rede Penge, Guld og Sølv. Han reed nu vest for Selialandsmule, og op mod Markarflot, og saa op i Thorsmark. Der er tre Gaarde, som alle hedde Mørk. Paa den mellemste boede en Mand, der hedde Biørn, og kaldtes Biørn hvide: hans Fader havde været Nials Moders, Asgerds, Frigivne. Han havde en Hustru ved Navn Valgerd, hendes Moder var en Søster af Hamund, Fader til Gunnar paa Hlidarende. Biørn havde faaet hende for sine Penges Skyld, og holdt hun ikke meget af ham, skiondt de havde Børn sammen. De var rige Folk.

Biørn var en Storpraler, det syntes hans Hustru ilde om; han var skarpsynet, og snar tilfods. Kaare kom hid som Gæst; de toge mod ham med aabne Arme. Han var der Natten over. Om Morgenen sagde han til Biørn; jeg ønsker, at du tager mig til Huse; jeg synes, jeg er kommet vel her; ogsaa vil jeg gierne have dig med paa Toget; du er skarpsynet og raff til Fods; og jeg mener, at du er dristig til diærv Færd. Hverken savner jeg et klart Syn, eller Diærvhed, eller nogen anden Manddom, svarte Biørn. Men du er kommen hid, tænker jeg,

da hver Tilflugt er søget til for dig; dog paa din Begiering, skal jeg ikke behandle dig, som Hverdagsfolk; og sikkertlig være dig til Bistand i Alt, hvad du begierer.

Trold komme efter dit Skryd og Pral! tog Konen Ordet: og gid det blot ikke være Ord mellem Eder, eller Snak. Gierne vil jeg forsynes. Kaare med Mad, og hvad andet Godt, jeg veed, der kan være ham til Gavn; men paa Biørns Diærvehed skal du ikke lide; thi jeg frygter, at dig vil skee andet, end han siger. Biørn svarte: tit har du fort mig i ondt Ord; men jeg trøster mig, at hvis jeg kommer paa Prove, jeg ikke skal vige for Nogen; og er Beviis herpaa, at Taa kun tørge mig, da ingen tør.

Kaare var der nogen Tid hemmelig; og var der kun faa vidende derom. Nu troede Folk, at Kaare var redet nordpaa Landet at gjæste Gudmund den Rige; thi Kaare lod Biørn sige til hans Naboer, at han havde truffet Kaare paa Veien, og han var derfra redet op ad Godeland, saa nordpaa til Gasesand, og saa til Gudmund hin Rige paa Modruvall; og rygtedes det da over alle Bygder.

Sex og tyvende Capitel.

Flose reed nu til sine Mordbrands Staldbro-
dre. Ikke tør det due for os, sagde han, at holde
os længe i Ro, og maa vi nu tænke paa, at drage
ud, og betale vore Bøder, og opfylde vort Forliig,
som Mænd, og søge os Skibsleilighed, hvor hver
synes bedst. De bad ham, sørge for dem alle. Han
sagde: vi ville ride østpaa til Hornasfiord; der ligger
et Skib, som hører Gjolf Thrønder til; han vil tage
sig en Kone, men kan ikke faae nogen, uden han
holder op at fare. Vi ville kiope ham det Skib af;
thi vi have liden Føring, og mange Folk; Skibet
er stort, og kan rumme os alle.

Kort efter rede de da østpaa, og kom til Bier-
nens i Hornasfiord, der traf de Gjolf Thrønder; thi
han havde opholdt sig der den Vinter. De og Flose
bleve vel modtagne, og var der om Natten. Om
Morgenen handlede Flose med Skipperen om Skibet.
Han sagde, han vilde ikke være uvillig til at sælge
Skibet, naar han fik for det, hvad han vilde. Flose
spurgde, hvori han vilde have Betaling derfor? Øst-
manden svarte, han vilde have Jord for det, og
der var ham i Nærheden, og sagde Flose om hans
Handel med Bonden, han var hos. Flose svarte,
han skulde mage det saa, at de skulde komme til
Ening, og siden kiope ham Skibet af. Østmanden

blev glad herved. Flose køb ham Jerd i Borgarhavn. Dstmanden talte nu med Bonden om Giftermaalet, saa Flose var hos. Flose lagde da sit Ord i med, saa de blev enige; han gav nu Dstmanden Jerd i Borgarhavn, og fik hans Haandslag paa Skibet derfor, og tillige tyve hundrede i Vare i Kiøbet.

Flose reed nu tilbage; han var saa vennetsæl mellem Sine, at han fik Vare tillæns eller givende, ligesom han vilde. Han reed nu hjem til Svinafel, og var der en Tid. Nu sendte han Kol Thorstenson og Gunnar Lambson østpaa til Hornafjord; de skulde blive ved Skibet, og udrede det, og tielde Boder, og sække Vare, og sørge for, hvad der behøvedes.

Sigfussonerne gave nu Flose tilkiøde, at de vilde ride vestpaa til Flotshlide, at see til deres Gaarde, og hente Vare, og hvad de ellers behøvede; da nu Kaare ikke var at befrygte, siden han var nordpaa, som sagt er. Flose svarede, ikke veed jeg, hvorvidt de Rygter ere sande, som her gaae om Kaares Færd; mig tykkes ofte, at det findes usandt, hvad der berettes langt nærmere fra. Mit Raad er, at I drage mange sammen, og ikke nogen skilles ad, og tage eder saa vel vare, som muligt; og erindre dig nu den Drøm, jeg fortalte dig, Ketil fra Marka! og som du bad mig holde hemmelig; thi mange ere der med i Eders Færd, af dem, der opraabtes da.

Retil svarede: Alt maae gaae med enhver, som forud er ham bestemt, men velmeent er din Advarsel. Og taledede de nu ikke mere derom.

Nu gjorde Sigfussonnerne dem færdige med de Mænd, som skulde være i Følget, og vare de tilsammen atten; og reede de nu bort; men inden de drog bort, omfavneede de Glose til Afsked. Han bød dem fare vel, men sagde, han saae ikke oftere somme af dem, der nu reed bort. De lode dem ikke affrække, og reed deres Dei.

Glose havde bedet dem, at hente ham Vare i Medelland, og bringe østpaa, og ligeledes i Landsbrot og Skogahverf. De reed nu ad Skaptartunge, og Fjeldene, nord om Øfields Fokel til Godeland, og saa ned i Thorsmark Skoven. Biorn saae dem komme ridende, og skyndte sig dem imøde. De hilste venlig paa hinanden. Sigfussonnerne spurgde om Kaare Solmundson. Jeg har truffet Kaare, svarte Biorn, men det er alt længe siden. Han reed da nordpaa ad Gaseland, og agtede sig til Gudmundrige; og forekom det mig nu, som han snarere var bange for Eder, og syntes han mig nedslaaet og forladt. Da sagde Gran Gunnarson: Mere skal han frygte os herefter, som han først ret skal faae at vide, hvis han kommer i Kast med os. Vi ere nu ikke bange for ham, da han er forladt af alle Sine. Retil fra Marka bad ham tie, og ikke komme med

store Ord. Biørn spurgte, naar de kom tilbage? Henved en Uge blive vi paa Eliotshlide, sagde de, og foiede til, naar de vilde ride til Fiolds.

Derpaa skiltes de; Sigfussonnerne reed til deres Gaarde, bleve vel modtagne af deres Folk, og var der henved en Uge. Biørn kom hjem, traf Kaare, og sagde ham Alt om Sigfussonnernes Færd, og deres Forehavende. Kaare sagde, at han her havde viist ham megen Trofasthed. Jeg skulde troe, sagde Biørn, at det var mere at frygte af en anden end af mig, naar jeg lovede nogen min Bistand eller Omsorg, at det da skulde slaae ham feil. Hans Hustru sagde: Det kan være slemme nok, om du endog ikke blev en Forræder. Derpaa blev Kaare der sex Nætter.

Syv og tyvende Capitel.

Nu siger Kaare til Biørn: Vi skulle ride øst om Fiold og ned i Skaptatunge, og drage hemmelig om Gloses Thingmandsbøyg; thi jeg agter at gjøre min Udreise østfra i Alptastord. Biørn sagde: det er et meget farligt Vovestykke; og som faa torde have Mod til, uden du og jeg. Hustruen sagde: dersom du ledsager Kaare ilde, da maa du det vide, at du aldrig oftere kommer i min Seng, og at vore Frænder

skulle skifte vor Bo. Rimeligere er det, Kone! sagde han, at Andet tør hændes, end at det volder vor Skilsmisse; thi jeg skal vise, hvor kæk og drabelig en Mand jeg er i Baabensskifte.

De rede nu om Dagen ad Østfielddene nordom Tøkelen, og aldrig ad Alfurveien, og ned i Skaptatunge, og forbi alle Gaardene til Skaptaa, og ledde deres Heste ind i en Dal, og der var de paa Luur, og havde sørget for, de var ikke at see. Kaare sagde til Biørn: hvad skal vi tage os for, hvis de ride her om til os fra Fjeldet af? Er der ikke to Ting, svarer Biørn: enten at tage neden om nordpaa langs Bakkerne, og lade dem ride forbi; eller bie, om der skulle komme nogle bag efter, og anfælde disse. De talte meget herom, og sagde Biørn snart, at han vilde flygte alt, hvad han kunde, og snart, at han vilde bie, og tage imod dem; og havde Kaare megen Gammelen deraf.

Sigfussonnerne reed hiem den Dag, de havde sagt Biørn. De kom til Mark, og bankede der paa Døren, og vilde besøge Biørn. Hans Hustru gik til Døren, og hilsende paa dem. De spurgte strax om Biørn. Hun sagde, han var redet ned under Øfielddene, og østpaa under Selialandsmule, og til Holt, for han havde der Penge at kræve ind, sagde hun. Det troede de, da de vidste, han havde Penge udestaaende.

Derpaa reed de øster i Fielbet, til de kom til Skaptatunge, og reed need mod Skaptaa, og lod Hestene hvile der, hvor Kaare tænkte; der deelte de da deres Hob, og Ketil fra Marka reed østpaa, og otte Mand med ham; men de Andre lagde dem til at sove, og blev ikke noget vaer, før Kaare og Biorn kom over dem.

Der gik et lidet Næs ud i Naen; der gik Kaare frem, og bad Biorn staae bag sig, og ikke vove sig for langt, men giøre ham, hvad Gavn han kunde. Det var min Tanke, sagde Biorn, ikke at have nogen Mand til mit Forsvarsstiold; men dog er det nu kommet did, at det maa være efter dit Raad; men med min Klogskab og min Hurtighed kan jeg dog være dig til Gavn, og vore Fiender ikke uskadelig.

Nu stod de andre op alle, og løb mod dem; og var Modolf Ketilson hurtigst, og stødte med et Spyd efter Kaare. Han havde sit Stiold for sig, og kom Spydet deri, og blev siddende. Kaare dreiede da Stioldet saa stærkt, at Spydet gik i Stykker; han trak nu sit Sværd, og hug til Modolf, Modolf hug imod, Kaares Sværd traf Hialtet af hans, sprang af, i Haandlebet paa Modolf, saa Haanden gik af, og faldt til Jorden med Sværdet; da gik Kaares Sværd ind i Siden paa ham, og imellem Ribbenene. Da faldt Modolf, og var strax død.

Gran Gunnarson greb et Spyd, og kastede efter
 Kaare. Kaare satte Skiolbet ned, saa det blev
 staaende i Jorden, greb med venstre Haand Spydet
 i Flugten, kastede det tilbage efter Gran, og tog
 sit Skiolb i venstre Haand igien. Gran holdt Skiol-
 bet for sig; Spydet kom i Skiolbet, gik igiennem,
 og ramte Gran i Laaret nedenfor Smaatarmene, og
 giennem det og ned i Jorden; og slap han ikke fra
 Spydet, førend hans Vaabenbrodre trak det ud, og
 hjalp ham af dermed, og dækkede ham i en liden Dal
 til med Skiolde.

En Mand sprang nu frem, og vilde hugge
 Benet af Kaare, og kom paa Siden af ham.
 Biorn hug Haanden af ham, og skied sig strax bag
 Kaare, saa de ikke fik gjort ham nogen Skade. Kaare
 svingede nu Sværdet mod denne Mand, og hug ham
 midt over. Da løb Lamb Sigfussen til Kaare, og
 hug til ham med Sværdet. Kaare holdt Skiolbet
 paa Skraa for, og beed Hugget ikke derpaa. Nu
 stødte Kaare til ham med sit Sværd neden for Bry-
 stet, at det gik ud mellem Hærderne; og blev det
 hans Bane.

Da løb Thorleif Geitleifs Søn mod Kaare,
 og agtede at angribe ham fra Siden; han fik Die
 paa Thorleif, svingede Sværdet imod ham, og hug
 ham tvert over Skuldrene, saa han hug ham sonder.
 Strax efter hug han Gunnar fra Skaala, en anseelig

Mand, Banehug. Biørn havde saaret tre Mand, der havde søgt at fælde Kaare, og var dog aldrig saalangt fremme, at han havde været i nogen Fare for dem; og blev hverken han eller Kaare saaret i denne Dræbning. Men alle de andre, der undkom, vare gvaestede.

De løb da til deres Heste, og drev dem ud i Skaptaaen, alt det de kunde, og vare saa rædde, at de hverken kom til nogen af Gaardene, eller vovede at sige, hvad der var skeet. Kaare og Biørn raabte efter dem, da de reede. De toge østpaad ad Skoga-hverf, og hvilede ikke, før de naaede Svinafel. Glose var ikke hjemme, da de kom, og blev derfor ikke søgt efter Drabsmændene; alle syntes hines Færd overmaade vanærende.

Kaare reed til Skaale, og lyste der Drabene til, som sine; han sagde dem, at Eieren af Gaarden og fem andre var faldne, og Gran saaret; og at det var bedst, at bringe ham i Huus, hvis han skulde leve. Biørn sagde, han havde ikke nænnet at dræbe ham, skiondt han var det vel værd; men fik til Svar, at saa raadnede for hans Haand. Han svarte, at nu stod det til ham, at lade raadne saa mange af Sidamænd, han vilde; hvilket de tykkedes ilde om. Kaare og Biørn rede nu bort.

Otte og tyvende Capitel.

Kaare spurgde Biørn: hvad skulle vi nu tage os til? Lad mig nu prøve din Klogskab! Synes dig, svarte Biørn, at der ligger megen Lag paa, at vi ere saa kloge, som muligt. Ja! svarte Kaare: det er vist. Da er Raadet snart at tage, sagde Biørn: Vi skulle giække dem alle som Tosser; vi skulle lade, som vi ville ride nord til Fiolds; saa skulle vi dreie ned langs Skaptaa, og fiæle os, hvor os synes sikkerst, medens de lede ivrigst om os, saafremt de sætte efter os. Saa skal vi giøre, sagde Kaare, og var det forud min Tanke. Du maa da erfare, svarte Biørn, at jeg ligesaa lidt er uden Klogskab, som uden Kiækhed.

De reed nu, som de havde foresat dem, langs Skaptaa. Hvor Naen faldt mod Sydost, der dreiede de ned langs det mellemste Løb, indtil de kom til Merindelland, til en Mose, som kaldes Kirgelmyre, da der er forbrændte Klipper rundt om. Kaare sagde nu, Biørn skulde passe paa deres Heste, og holde Vagt, da han blev søvnig. Biørn passede Hestene, og Kaare lagde sig ned, og sov meget kort, inden Biørn vakte ham, og havde da samlet Hestene, saa de var ved Haanden. Han sagde nu til Kaare: Meget trænger du dog nu til mig; den var nu løbet fra dig, der ikke var saa modig i Hu, som jeg; thi nu ride

dine Fiender mod dig; og maa du nu giøre dig rede. Kaare gik da under en fremhængende Fjeldsklint. Hvor skal nu jeg staae? sagde Biørn. Der er to Ting at vælge i, sagde Kaare: det ene, at du staaer bag mig, og har Skjoldet at dække dig med, om det kan være dig til noget Gavn; det andet, at du sætter dig paa din Hest, og rider herfra, alt det du kan. Det vil jeg ikke, sagde Biørn; og er der mange Grunde til. Først at det kan være, nogle faade Tunger ville sige, at jeg løber fra dig af Modløshed, hvis jeg rider min Dei; og for det andet, at jeg veed, hvad Fangst jeg vil være dem, og at der vil ride to eller tre efter mig; og bliver jeg dig da til intet Gavn eller Hielp. Heller vil jeg staae hos dig, og værges mig, saalænge det mig undes.

Det varede ikke længe, inden der blev brevet Lastheste frem om Mosen, og var der tre Mand med dem. Kaare sagde: de see os ikke. Vi vil lade dem ride, sagde Biørn. De reed da forbi, og sex andre kom frem, og sprang strax alle af Hestene, og vendte dem mod Kaare og Biørn. Først løb Glum Hildisfen frem, og stødte til Kaare med sit Spyd. Kaare dreiede sig bort paa Hælen, og Glum stødte feil, og Stødet gik i Bierget. Det saer Biørn, og hugger strax Glums Spyd af Skæftet; Kaare hug til Glum, der stod paa Skraa, og ramte Sværdet ham i Laaret, og hug Benet af oppe derved; saa Glum døde

paa Stædet. Da løb Vebrand og Usbrand Thorbrandsønner mod Kaare. Kaare løb mod Vebrand, og stødte Sværdet igiennem ham, siden hug han begge Arme af Usbrand. I det samme blev Kaare og Biorn begge qvæstede.

Da løb Ketil fra Marka til Kaare, og stødte efter ham med Spydet. Kaare hop op i Veiret, og Spydet kom i Jorden. Kaare sprang nu paa Spydkastet, og brækkede det, og slog derpaa sine Arme om Ketil; Biorn løb til og vilde dræbe ham. Kaare sagde: vær rolig! jeg giver Ketil Fred, og om saa skulde være, at jeg skulde faae hans Liv i min Magt, skal jeg aldrig aflive ham. Ketil svarte intet, og reed bort efter sine Stalbrødre, og sagde dem, som ikke vidste deraf, hvad hæendet var. De sagde det til Mændene i Bøygden, som strax gjorde et stort Hærløb, og foer langs med alle Vandfald, og saa langt nordpaa i Fjeldene, at de vare tre Dage ude at søge. Siden vendte de om til deres Hiemstavn. Men Ketil og hans Følge rede til Svinafel, og bragte Budskabet bid. Flose talte lidet om deres Færd; men sagde dog, det var uvist, om Enden var endnu; og har Kaare ikke sin Lige i nogen Mand, som nu er paa Island, lagde han til.

Ni og tyvende Capitel.

Biørn og Kaare rede til Sand, og lobe deres Heste blive under Havrebakken, og skare Havren af til dem, at de ikke skulde døe af Sult. Kaare var saa snu, at han reed bort, just som de holdt op med at søge; han reed om Natten op efter Boigden, og siden til Fields, og saaledes samme Wei tilbage, som de havde redet østpaa, og holdt ikke op, før de kom til Midmark. Da sagde Biørn til Kaare, nu maa du være min store Ven for min Kone; thi hun vil ikke troe et Ord af, hvad jeg siger, og derpaa kommer mig dog Altting an; derfor løn mig nu for det gode Følgeffab, jeg har ydet dig. Saa skal fkee, svarte Kaare; derpaa rede de hjem til Gaarden. Hustruen spurgde dem da om Nytt, og tog vel imod dem. Biørn svarede: Urolighederne ere snarere tagne til, Kone! Hun svarede lidet dertil, og smilte. Da sagde hun: hvordan har Biørn været dig, Kaare! Han svarte: har er broderløs Bag; og var Biørn vakker mod mig; han saarede tre Mænd, og er selv saaret; og var han mig overmaade hielpsom i Alt, hvad han kunde.

De var der tre Nætter; derpaa reed de til Thorgeir paa Holt, og sagde ham den samme Tidende; thi han havde intet hørt derom før. Thorgeir takkede Kaare, og saae man da, at han var glad der

ved. Han spurgte nu Kaare, hvad der endnu var ugiort, som han agtede at opnaae? Kaare sagde: jeg agter at dræbe Gunnar Lambsøn, og Kol Thorsteinsøn, hvis jeg kan faae Kam dertil; have vi da dræbt 15 Mand, med de fem, vi to dræbte. Men en Bøn har jeg nu at bede dig om, siger Kaare. Thorgeir lovede at vide ham, hvad han bad om. Det ønsker jeg, at du tager denne Mand, som hedder Biørn, til dig, han har været med mig ved Drabene; og skifter du Gaard med ham, og faaer ham en Gaard i fuld Stand her hos dig, og holder du saa din Haand over ham, at ingen faaer sig høvnet paa ham; som er dig let efter dit Høvdingskab. Skal fæe, sagde Thorgeir, og gav han Biørn en Gaard i fuld Stand paa Asolsfæala, og han tog selv Gaarden i Mark. Thorgeir flyttede Biørns Bo og alt hans Bohave til Asolsfæala, og afgiorde alle Sager for ham, og fik ham vel forliigt med Alle; og syntes Biørn da en langt anseeligere Mand end nogen sinde før.

Kaare reed nu derfra op til Tungu til Asgrim Ellidagrimssøn; han tog overmaade vel mod Kaare. Kaare sagde ham om alt det, der var forefaldet ved Drabene. Asgrim bifaldt det høilig, og spurgte, hvad Kaare nu havde fore? Kaare svarte: jeg agter at drage ud af Landet efter dem, og saaledes forfølge

og dræbe dem, naar jeg kan faae dem fat. Usgrim sagde, at ingen var hans Lige i Kiækhed.

Han var nogle Nætter der, saa reed han til Gizzur hvide, der modtog ham med aabne Arme. Kaare opholdt sig der nogen Tid; da sagde han til Gizzur, at han vilde drage til Eyra. Gizzur gav Kaare et godt Sværd, da de skiltes ad. Nu reed han ned til Eyra, og fragtede han sig der ombord hos Kølbein Svarte; han var en Drkenser, og en gammel Ven af Kaare, en meget bicærv og uforsagt Mand; han modtog Kaare med aabne Arme, og sagde, at een Lod skulde komme over dem begge.

Trediyte Capitel.

Flose reed østpaa til Hornasfiord, og fulgte ham de fleste af hans Thingmænd, og bragde deres Vare østpaa, og hvad andet Gods og Føring, de skulde have med. Siden lavede de til Reisen, og gjorde Skibet rede, og blev Flose ved Skibet, til de vare færdige. Og da de fik Vær, gik de i Søen; og vare længe ude, og havde haardt Veir; og bleve de da aldeles vildfarende. Nu var det engang, at de fik tre store Styrtninger efter hinanden; da sagde Flose, at de maatte være nær Land, og det var Brændinger. Men det var en stærk Taage, og

Veiret tog saaledes til, at der kom et stort Sneefog over dem, og de vidste ikke af, før de drev paa Land en Nat, og biergedes Folkene; men Skibet sloges reent i Stykker, og af deres Gods fik de intet reddet.

Nu maatte de see at giøre sig Ild paa; da det blev Dag gik de op paa en Høi, da var Veiret godt. Flose spurgde, om nogen Mand kiændte dette Land. Der var to Mand, der havde faret tilforn, og sagde, de kiændte det tilfulde; og ere vi komne til Drken-ørne og paa Rossen. Bedre Landsted kunde vi truffet, sagde Flose; thi Grim og Helge Nialssøner, som jeg slog, vare Sigurd Jarls Hirdmænd.

Nu søgte de dem et Skiul, og bredte Mos over sig, og laae saaledes en Stund; men ikke længe derefter sagde Flose: Ikke skulde vi ligge her længe, at Indbyggerne ei blive det vaer. De stod da op, og gjorde efter hans Raad. Da sagde Flose til sine Folk: Vi skulde gaae at gibe os i Jarlens Vold; thi os tiener intet Andet, da Jarlen dog har vort Liv i sin Magt, hvis han vil staae os derefter.

De gik nu alle bort derfra. Flose sagde, at de ikke skulde siige nogen Mand noget om deres Færd, før han havde sagt det til Jarlen. De gik da, til de fandt Folk, som viste dem til Byen; nu kom de for Jarlen; og Flose, og alle de øvrige, hilste ham. Jarlen spurgte, hvo de var. Flose nævnede sig, og sagde, fra hvad Bøygð i Island han var. Jar-

len, der havde hørt om Indbrændingen, kændte
Folkene strax. Hvad siger du mig om min Hird-
mand Helge Nialson? spurgde han Glose. At jeg
har hugget Hovedet af ham; gav Glose til Svar.
Griber alle disse! sagde Jarlen; det skede strax. I
det samme kom Thorstein Sidahalls Søn, hvis
Søster Steinvor var gift med Glose. Han var Si-
gurd Jarls Hirdmand; og da han saae Glose grebet,
gik han for Jarlen, og bad for Glose Alt, hvad han
eiede. Jarlen var længe overmaade vred; men om-
sider kom det ved gode Mænds Overtalelse tilligemed
Thorstains — thi han var meget vennetsæl, og gif
derfor mange i Forbøn med ham — saavidt, at Jar-
len blev forligt, og gav Glose og dem alle Fred; og
fulgte Jarlen deri Stormands Skik, at Glose kom i
den Tjeneste hos ham, som Helge Nialson havde
havt. Glose blev nu Sigurd Jarls Hirdmand, og
kom snart i megen Yndest hos Jarlen.

Et og tredivte Capitel.

Kaare og Kolbein Svarte løb ud fra Gira flod-
ten Dage sildigere end Glose fra Hornafjord. De
havde god Bør, og vare kun kort paa Søen. De
landede paa Fredars, som ligger mellem Hetland og
Dkenserne. En Mand ved Navn David Hvide tog

Kaare i sit Huus, og sagde ham om hele Gloses og de øvriges Færd Alt, hvad han havde faaet at vide. Han var en stor Ven af Kaare, og var Kaare hos ham om Vinteren.

Nu fik de Tidende om alt, hvad foregik vestpaa i Rossen. Sigurd Jarl indbød sin Maag Gille Jarl fra Suderø. Han var gift med Svanlaug, Sigurd Jarls Søster. Da kom til Sigurd Jarl en Konge fra Irland, der hedde Sigtryg, en Søn af Dlaf Nvaran. Hans Moder hedde Kormlød, hun var det smukkeste af alle Fruentimmer, og den ypperste i Alt, hvad hun ikke havde af sig selv; men det var Folkesagn, at hun var ilde begavet med Alt, hvad hun selv havde erhvervet sig. Hun havde været gift med en Konge, der hedde Brian, og vare de nu skilte. Han var den bedste af alle Konger; og hans Kongesæde var i Connaught i Irland. Hans Broder var Ulf Skrække, en stor Kiæmpe og Kriger. Brians Fosterson hedde Kerthialfadr; han var en Søn af Kong Kylve, der havde havt mange Krige med Kong Brian, og maattet flygte af Riget for ham, og gaae i Kloster. Men da Kong Brian gik til Rom, da fandt han Kong Kylve, og gjorde Forlig med ham, og tog hans Søn Kerthialfadr til sig, og agtede ham meer end sine egne Søner. Denne var nu fuldvoxen, og overmaade stærk.

Kormløb var ikke Moder til nogen af Brians Søner, og var blevet saa forbitret paa ham efter deres Skilsmisse, at hun vilde gierne have ham dræbt. Kong Brian eftergav sine Landlyste de samme Forbrydelser tre Gange; men forbrød de dem oftere, lod han dem dømme efter Lovene; og kan man deraf see, hvilken Konge han var. Kormløb æggede meget sin Søn Sigtryg til at dræbe Kong Brian; hun sendte ham nu til Sigurd Jarl, at bede ham om Bistand. Kong Sigtryg kom inden Juul til Drkensøer, ligeledes Gille Jarl, som sagt. Gæsterne sad saaledes, at Kong Sigtryg sad midt i Høisædet, og paa hver Side af Kongen sad en af Jarlerne; indvendig sad Kong Sigtrygs og Gille Jarls Mænd, men uden for Sigurd Jarl sad Glose, og Thorstein Sidahalls Søn; og vare alle Pladser besatte.

Kong Sigtryg og Gille Jarl vilde høre, hvorledes det var gaaet ved Indbrændingen, og hvad siden var forefaldet; da fik man Gunnar Lambson til at fortælle denne Tildragelse, og blev der sat en Stol til ham.

Pil samme Tid kom Kaare, og David hvide til Hrosøy, uden at nogen ventede dem; de gik strax i Land, og lod nogle Faa vogte Skibet. Kaare og hans Mænd gik strax til Jarlens Gaard, og kom til Hallen, som de sad til Driks, og traf det just, at Gunnar var i Begreb med at fortælle om Inde-

brændingen. De stode uden for, og lyttede til — det var selve Juledag. Kong Sigtryg spurgte: hvorledes taalte Skarphedin Brændingen? først længe godt! sagde Gunnar, dog kom det saavidt, at han græd; og saaledes fordreiede han Alt, hvad han fortalte, og løi meget. Det behagede ikke Kaare; han løb da ind med draget Sværd, og sang:

Riækle Riæmper prise
 (Thi hvor kan de vide
 Havnen, Havets Sonner
 Høsteb) Riæls Mordbrand;
 Ilde os ei lyktes,
 Ildbevæbnet Skare
 Denne Daad at giælbe;
 Dem nu Ravne æde.

Nu løb han ind i Hallen, og hug Gunnar Lambson paa Halsen, saa Hovedet fløi hen ad Bordet for Kongen og Jarlerne, og Bordet var i eet Blod, og ligeledes Jarlernes Klæder.

Sigurd Jarl kiændte Manden, som havde gjort Drabet, og sagde: tager Kaare og dræber ham! Kaare havde været Sigurd Jarls Hirdmand, og var den vennelselleste af alle; heller stod ingen op, skiondt Jarlen saa befalte. Kaare sagde: det monne mange sige her, at jeg havde gjort denne Daad for dig, at hævne din Hirdmand. Flose sagde: ikke gjorde Kaare dette sagesløs; han har intet Forliig indgaaet

med os; og gjorde han her, hvad han burde. Kaare gik bort, og forfulgtes ikke; han kom til sit Skib og sine Mænd. Da var Væiret godt, og de seilede strax sydpaa til Katanes, og op i Trosvig til en anseelig Mand, ved Navn Skiegge, og vare de der meget længe.

Paa Drkenør rensede de Bordene, og bar den Døde ud. Jarlen blev sagt, at Kaare var seilet sydpaa til Skotland. Sigtryg Konge sagde: dette var en stor Kiæmper, der saa drabeligen udforte dette, og betænkte sig ikke. Sigurd Jarl svarede: ingen Mand er Kaares Lige i Hurtighed og Diærvhed. Nu gav Flose sig til at berette Tildragelsen med Indebrændingen, og lod han alle ssee Ret, og troedes han da og af alle.

To og tredivte Capitel.

Sigtryg Konge rygtede sit Vrende for Sigurd Jarl, og bad ham drage med sig til Kamp mod Kong Brian. Jarlen var længe uvillig dertil, men endelig kom det saavidt, at han samtykkede det; dog med det Ord, at han skulde have Kongens Moder til Ugte, og blive Konge i Island, hvis de fældede Brian. Alle raadede Sigurd fra at tage Deel deri; men forgiæves. De skiltes da saaledes ad, at Si-

gurd Jarl lovede at være i Ledtoget med; og Kong Sigtryg tilfagde ham sin Moder og Kongedømmet; og blev saa aftalt, at Sigurd Jarl med hele sin Hær skulde komme til Dublin, Palmesøndag.

Kong Sigtryg drog da sydpaa til Irland, og sagde sin Moder Kormlød, at Jarlen havde indgaaet det, og hvad ham derimod var lovet. Hun lod vel tilfreds dermed, men sagde dog, de maatte have mere Forstærkning. Sigtryg spurgde: hvor den var at vente. Hun sagde, der ligge to Vikinger ude vestfor Manø, og have tredive Skibe, og ere de saa drabelige, at intet kan staae dem imod, den ene hedder Uspag, den anden Broder. Dem skal du drage imøde, og intet unblade for at faae dem paa din Side, hvad de saa begiære.

Kong Sigtryg drog nu ud at opsøge Vikingerne, og fandt dem under Manø. Han rygtebe da sit Vrende; men Broder undslog sig, indtil Sigtryg lovede ham Kongedømme og sin Moder. Og skulde dette gaae saa tyft, at Sigurd Jarl intet deraf fik at vide. Han skulde og komme Palmesøndag til Dublin.

Kong Sigtryg drog hiem til sin Moder, og sagde hende, hvorvidt det var. Siden taltes Uspag og Broder ved; og berettede Broder da Uspag hele sin Samtale med Kong Sigtryg, og bad ham drage med sig til Kamp mod Kong Brian, og sagde: at der

laae ham megen Magt paa. Uspag sagde, han vilde ikke stride mod saa god en Konge. De bleve da begge vrede, og skilte deres Magt fra hverandre. Uspag havde ti Skibe, og Broder tyve. Uspag var en Hedning, men en overmaade forstandig Mand; han lagde sine Skibe inde i Sundet, og Broder laae uden for. Broder havde været Christen, og indviet Messedegn; men han havde kastet sin Tro, og blev en Gudsbespotter, og offrede nu til hedenske Vætter; og var en overmaade stor Troldmand, og havde en Rustning, hvorpaa intet Jern beed. Han var baade stor og stærk, og havde saa langt sort Haar, at han bandt det ned, under sit Belte.

Tre og tredivte Capitel.

En Nat kom der et stort Gny over Broder og hans Mænd, saa de vaagnede Alle, og sprang op, og foer i Klæderne. Der regnede sydende Blod ned over dem; de dækkede dem nu med Skjoldene; dog bleve mange brændte. Det Vidunder holdt ved til Dag; og var een Mand omkommet paa hvert Skib. De sov nu om Dagen. Anden Nat blev atter Gny; de sprang igien op; nu foer Eværdene selv ud af Balgen, og Drer og Spyd fløi i Væiret, og streed; og Vaabnene søgte saa fast ind paa dem, at de maatte

forsvare dem, og blev dog mange saarede. Og døde atter een Mand af Skib; og vedblev dette Vidunder til Dag. Og sov de da igien følgende Dag. Tre- die Nat blev et ligesaa farligt Gny; nu fløi der Ravnne mod dem, der syntes at have Jernnæb, og Jernkløer; og angreb Ravnene dem saa fast, at de maatte værgæ dem med Sværdene, og skærme dem med Skjoldene, og det varede atter til Dag; og var igien een Mand kommet af Dage paa hvert Skib.

De sov nu en liden Stund; men da Broder vaagne- nede, kunde han med Noie drage sit Væir, og be- foel dem at sætte Baaden ud; thi jeg vil til Uspag, sagde han. Han gik da i Baaden, og nogle Mand med ham, og da han traf Uspag, sagde han ham, hvad der havde haaret sig ham fore, og bad ham sige, hvad det maatte have at betyde. Uspag vilde ikke sige ham det, før han tilfagde ham Fred. Broder lovede ham da dette; men Uspag trak det dog ud til Nat, thi Broder gjorde aldrig Drab om Natten. Uspag sagde da: at Blod regnede ned over Eder, da skulle I udgyde mange Mænds Blod, baade Eders og Andres; og at I horte stort Gny, det bebuder eder Livets Forliis, og skulle I alle brat døe; men at Baabnene søgte ind paa Eder, det betyder Kamp; og at Ravnene anfaldt Eder, det betyder Diævlene, som I troe paa, og som skal flæbe Eder til Helvedes Pine.

Broder blev nu saa vreb, at han ikke svarede et Ord, foer strax hjem til Sine, og lod hele Sundet spænde med Skibe, og dem giøre fast ved Landet med Toug, og agtede om Morgenens at dræbe Uspag og alle hans Mænd. Uspag saae hele deres Anslag, da lovede han at antage Christendommen, og drage til Kong Brian, og følge ham til sin Dødsdag. Derpaa greb han til det Raad, sætte alle Seil til, stige sig frem langs Landet, og hugge Broders Landtoug over, da tog dennes Skibe igien til at drive sammen, thi Folkene sov.

Uspag seilede nu ud af Fiorden, og østpaa til Irland, og kom da til Konnaught. Her sagde Uspag Kong Brian Alt, hvad han havde faaet at vide, og fik Daaben, og gav sig til Kongens Mand. Nu lod Kongen samle Folk over alt sit Land, og skulde hele Hæren komme til Dublin henimod Palmesøndag.

Fire og tredivte Capitel.

Sigurd Jarl gjorde sig rede til at drage fra Dekenor. Flose tilbød at drage med ham; men Jarlen vilde det ikke, da han havde sin Valfart at giøre. Da tilbød Flose femten af sine Mænd til Toget; og det modtog Jarlen. Flose drog nu med Gille Jarl til Suderø. Med Sigurd Jarl drog Thorstein Sidas

halls Søn, Ravn hin røde, og Erling fra Strømø. Harek, vilde Jarlen ikke, maatte drage med; men lovede at lade ham faae første Tidende om, hvad der skede. Jarlen kom med alle Sine paa Palmesøndagen til Dublin; der var og Broder Viking kommen med hele sin Hær. Broder forskede ved Trolddom, hvorledes Kampen vilde gaae; og saa lod Svaret, at dersom de stred om Fredagen, skulde Kong Brian falde, men seire; men hvis de stred inden den, skulde alle de falde, der vare imod ham. Da sagde Broder, at de ikke skulde stride før Fredagen. Om Torsdagen reed en paa en abildgraa Hest til Kormlods Mænd, han havde en Pigkiæp ihænde, og talte længe med dem

Kong Brian kom med hele sin Hær til Borgen; om Fredagen drog Hæren ud derfra, og opstillet Hærene paa begge Sider. Broder Viking var paa den ene Floi af Hæren, og Kong Sigtryg paa den anden, Sigurd Jarl var i Midten.

Kong Brian vilde ikke stride om Fredagen; og blev der staaet en Skjoldborg omkring ham, og Hæren opstilt forved den. Ulf Skrakke var i den Floi af Hæren, som Broder Viking stod imod; paa den anden Floi var Uspag og hans Sønner, mod hvem Sigtryg stod; men i Hærens Midte var Kerthialfadr, og blev Banneret baaret for ham.

Nu anfaldt Hærene hinanden, og blev der en overmaade haard Kamp; Broder Biking brød igiennem Fiendens Hær, og fældte alle dem, der fremmest stode; paa ham beed ikke Jern. Ulf Skrække vendte sig da imod ham, og hug trende Gange til ham saa fast, at Broder faldt hver Gang til Jorden, og var det alt det, han kunde komme paa Benene igjen, men saa snart han kom op, flygtede han, og bort i Skoven.

Sigurd Jarl havde en haard Kamp med Kerthialfadr. Denne gik saa fast frem, at han fældede alle de forreste, giennembrod Sigurd Jarls Led lige til Banneret, og dræbte Bannersførereren. Jarlen fik nu en anden Mand til at føre Banneret, og blev da en haard Kamp. Kerthialfadr nedhug atter denne, og en efter den anden, af dem, som nærmest var. Da sagde Sigurd Jarl til Thorstein Sidahalls Son at føre Banneret. Thorstein vilde tage det, da sagde Amund hvide: bær du ikke Banneret; thi alle blive dræbte, som det bære. Rasn røde! sagde Jarlen: bær du Banneret. Bær du dit Dævelskab selv! svarte Rasn. Da er det bedst, sagde Jarlen, at Mand og Sæf følges ad; tog han da Banneret af Bannerstagen, og stak det mellem sine Klæder. Kort efter blev Amund hvide dræbt; da blev og Jarlen giennemboret af et Spyd.

Uspag havde slaaet sig igiennem hele den Floi af Hæren, han var bleven meget qvæstet, og begge hans Søner dræbte. Kong Sigtryg flygtede for ham; da brød Flugten ud over den hele Hær. Da de andre flygtede, blev Thorstein Sidahalls Søn staaende, og bandt sin Skotvinde. Da spurgte Kerthialfadr ham, hvi han ikke løb som de andre? ikke naaer jeg dog mit Hiem i Nsten, svarte Thorstein, da jeg har hiemme i Island. Da gav Kerthialfadr ham Fred. Ravn røde blev drevet ud i en Na; der syntes han, han saae Helvedes Piinsler paa Bunden, og tyktes, at Dævlene vilde trække ham til sig. Da sagde Ravn: to Gange, Peber Apostel! har din Hund løbet til Rom, og vilde løbe tredie Gang, hvis du tillader. Da slap Dævlene ham; og kom da Ravn over Naen.

Nu saae Broder Biking, at Kong Brians Folk forfulgte de Flygtende, og var der faa ved Skioldborg; da sprang han ud af Skoven, og splittede hele Skioldborg, og hug til Kongen. Kongens Søn Tact greb for sig med Haanden; men Broder hug Haanden af ham, og Hovedet af Kongen; og Kongens Blod kom paa Sønnens Saar, og luktet dette strax. Da raabte Broder Biking høit: Mand sig Mand, at Broder fældede Brian. Nu løb man efter dem, der forfulgte de Flygtende, og sagde dem, Kong Brian var faldet.

Flur vendte Ulf Skræffe og Kerthialfadr tilbage, floge Ring om Broder og hans Mænd, og sælbede Bed trindt omkring dem. Da blev Broder levende fangen. Ulf Skræffe ristede Bugen op paa ham, og ledte ham om en Eg, og drog saaledes Indvoldene udaf ham; og døde han ikke, før de vare alle uddragne. Alle hans Mænd bleve dræbte. Siden tog de Kong Brians Liig, og stødde det til Jorden; og var Kongens Hoved voxet fast til Kroppen igien. Femten af Mordbrænderne faldt i Brians Kamp, der faldt og Haldor, en Son af Gudmund rige, og Celing af Strøms.

Fem og tredivte Capitel.

Langfredags Morgen hændte det paa Katanes, at en Mand ved Navn Daurud gik ud. Han saae tolv Mand at ride tilsammen til en Høi, og forsvandt de der alle. Han gik til Høien, og saae ind ad et Gab, der var, og saae, at der var Fruentimmer inde, der havde opslaaet en Bæv. I Steden for Bægte havde de Mandehoveder, og Mennesketarme til Iflæt og Garn, og Sværd til Skede, og Pilt til Skytte: de sang denne Sang, som han lærte:

Vibt udbredes,
 Førend Balsalb,
 Pile-Skjen;
 Blodet fyller.
 Nu for Vaaben
 Væv opstilles,
 Handverks Møer med
 Rødblåa Ilat
 Stridsmandsvæven
 Venlig fylde.
 Af Mandsindebolb,
 Væven væves;
 Mand-:Hovder
 Haardt paabindes,
 Spyd blodstænkte
 Er til Skede;
 Jern er Spolen,
 Skytten Pile,
 Seirvæv denne
 Slaaes med Svarde.
 Sværdets Dfre
 Sangrib snare,
 Hilbr og Hiortriml
 Gaae at væve,
 Spydstaaf Knused,
 Skiolde briste,
 Hielmekløver
 Rustning hærjer.
 Væver, væver
 Darrandsvæven,

Unge Konge,
 Før den eied,
 Frem vi gange
 Mellem Flokken,
 Frem til Benners
 Vaabensfiste.

Væver, væver
 Darrauds væven!
 Vi da Kongen
 Følge ville.
 Blodge Skjolde
 Skal du flue,
 Gurr og Gondul
 Kongen følge.

Væver, væver
 Darrauds væven,
 Hvor de fiækkes
 Vaaben flirre.
 Liv her ikke
 Lader spares!
 Valen raade
 Valens Mær.

Ude Udnæs
 Hvo beboede,
 Denne Strækning
 Styre flulle;
 Vældig Konge
 Døden venter.
 Alt for Sværdet
 Jarl er segnet.

Trer skalle

Sorger ramme,

Der vil aldrig

Aldrig glemmes;

Bav er vavet,

Rød er Balen,

Drindt om Lande

Lebing farer.

Radsomt er nu

Rundt at flue,

Blodig svæver

Sty i Luften,

Blod af Faldue

Luften farver,

Før vor Spaadom

Skal opfyldes.

Vel vi synge

Ungen Konge

Mangen Seirfang;

Held, hvo synger!

Hvo den hører

Han den næmme!

Kampmønsangen

Folket synge.

Nu vi ride,

Her vi rødde,

Sværd vi drage

Bort vi svæve.

De reve da Bævene ned, og i Stykker, og tog hver med, hvad hun havde ihænde. Daurud gaaer nu fra Gabet, og hjem; de staae paa deres Heste, og ride sex syd, og sex nord paa.

Et lignende Syn viste sig for Brand Gneisteføn paa Færø. I Island paa Svinafel kom paa Langfredag Blod ned ad Præstens Messeshagel, saa han maatte tage den af. I Tvatta syntes en Præst paa samme Dag at see et Svælgdyb aabne sig tæt ved Altret, og saae deri mange græsselige Syner, saa at det varte længe, inden han kunde forrette Guds-tienesten.

Paa Orkøerne hændte det, at Harek tyktes at see Sigurd Jarl, og nogle Mand med ham; da tog Harek sin Hest, og reed Jarlen imøde. Folk saae, at de mødtes, og reed bag en Hoi; men de blev aldrig siden seete og ingen Levninger fandtes af Harek.

Gille Jarl paa Suderø drømte, at der kom en Mand til ham, der hedde Herfind, og sagde, han var kommen fra Irland. Jarlen syntes, han spurgte ham om Nyt. Da sang han denne Vise:

Jeg var, hvor Stridsmand strede,
Sværd gjald i Trers Rige,
Der mødtes mange Skjolde,
I Hielmdøn hvined Malmet;

Der saae jeg Striben haarde,
 I Kamp Jarl Sigurd falde;
 Og Banebloket strømme,
 For Brian faldt og seired.

Glose og Jarlen talte meget om denne Drom. En Uge efter kom Ravn røde, og sagde dem den hele Tidende om Brians Slaget, Kongens og Sigurd Jarls, og Broders, og alle Vikingernes Fald. Glose spurgte: hvad siger du mig om mine Mænd? De faldt der alle, sagde Ravn; men din Maag Thorstein tog Fred af Kerthialfabr, og er nu hos ham.

Glose sagde Jarlen, at han maatte bort, da han havde sin Balsart at afgjøre. Jarlen bød ham drage efter sit Lykke, og gav ham Skib, og hvad han behøvede, og meget Sølv. De seilede da til Bretland, og opholdt dem der en Tid.

Ser og tredivte Capitel.

Kaare Solmundson sagde til Skiegge Bonde, at han ønskede, han vilde lade ham saae et Skib. Skiegge Bonde gav Kaare et Langskib fuldkommen tiltaklet. Kaare, og David hvide, og Kolbein Svarte gik ombord derpaa. De seilede nu syb for Skotlandsfiorden; der fandt de Mænd fra Syder-

ørerne; de sagde Kaare Tidender fra Irland, og at Flose og hans Mænd vare dragne til Bretland. Men da Kaare hørte dette, sagde han til Eine, at han vilde holde sydpaa ad Bretland, at møde Flose og hans; og bad han da dem, der tyktes det bedre, at forlade hans Følge, og sagde, at han ikke vilde drage nogen omkring ved Sviig, endskiøndt han endnu ikke troede at have noksom høvnet sin Harm paa Floses. Alle valgte at følge ham. Han seiler da sydpaa til Bretland, og lægger der ind i en Lønvaag.

Den Morgen gik Koll Thorsteinson til Byen at fiobe Sølv; han havde brugt meest Hadingsord af Nordbrænderne. Koll havde talt meget med en riig Kone, og var det fuldt afgjort, at han skulde have hende, og bosætte sig der. Samme Morgen gik Kaare ind i Byen, han kom, som Koll talte Sølvet. Kaare kændte ham, og løb til med draget Sværd, og hug ham paa Halsen, saa Hovedet fløi af, og var det i med at tælle, og sagde ti, i det det røg af Kroppen.

Kaare sagde: siig det til Flose, at Kaare Solmundsen har dræbt Koll Thorsteinson, og lyser jeg mig dette Drab tilhaande. Derpaa gik han paa sit Skib, og sagde sine Medseilere Drabet. De seilede nu nordpaa til Bervik, og oplagde der deres Skib, og drog op til Hvideborg i Skotland, og var hos Melkolf Jarl et Aar. Men da Flose hørte Kols

Drab, lod han liget jorde, og gav mange Penge til hans Grav; men lod aldrig noget haardt Drb falde mod Kaare.

Floze drog nu sydpaa, og tiltraadde sin Balsfart, og blev ved at gaae, indtil han kom til Roms By; der nød han saa megen Hæder, at Paven gav ham selv Afløsning; og gav han mange Penge derved. Han drog nu østpaa tilbage, og opholdt sig i mange Stæder, og kom til anseelige Mænd, og nød megen Hæder af dem. Vintren derpaa var han i Norge, og opholdt sig hos Erik Tjart indtil sin Hiemsfart; og fik mange Levnetsmidler af ham; og behandlede hæderligen af mange andre Mænd; seilede saa tilbage til Island, og kom til Hornafjord, og drog nu hjem til Evinafel, og havde han da afgjort alle sine Bøder, baade med Udvandring og Pengebod.

Syv og tredivte Capitel.

Sommeren derpaa drog Kaare til sit Skib, og seilede sydom, og tiltraadde sin Balsfart i Normandiet, og gik til Rom, og hentede Afløsning, og drog siden vestpaa hjem, og tog sit Skib i Normandiet, og seilede nordom til Dover i England; siden seilede han vest om Skotland, og saa nord for Skot-

landsfiorden, indtil han kom til Trosvig paa Katanes til Skiegge Bonde. Han gav nu Kolbein og David Byrdingen; og seilede Kolbein dermed til Norge, men David blev tilbage paa Fredarø. Kaare var den Vinter paa Katanes; imidlertid døde hans Hustru Helga Nialsdatter i Island. Sommeren derpaa drog Kaare hjem. Skiegge gav ham en Byrding. Der skulde 18 Mand med; de bleve seent færdige, men gik dog i Søen, og vare længe ude; omfider naaede de de Ingoldshoved. Der blev Skibet aldeles sønderslaget; men Folkene biergedes. Uværet blev ved. De spørge nu Kaare, hvad Raad de skulde gribe til; han gav det Raad, at drage til Svinasel, og prøve Floses Gæstmildhed.

De gik da under Uværet til Svinasel. Flose var i Stuen; han kændte Kaare, da han treen ind, sprang op ham imøde, omfavnede ham, og satte ham i Høisædet hos sig. Han indbød Kaare at blive der Vintren over; Kaare tog derimod, og gjorde de nu fuldkomment Forliig. Flose gav Kaare sin Broderdatter Hildigunna, som Havskuld Hvitianesgode havde havt, og boede de først paa Breide. Med Helge Nials Datter havde Kaare tre Døttre, Thorgerd, og Ragneid, og Valgerd, og en Søn Thord, som brændte inde med Nial. Med Hildigunna fik han tre Sønner Stærkødder, Thord og Flose.

Der siges, at Brandflose kom saaledes af Dage; at han reiste ud, da han var gammel, at hente sig Huustømmer, og var han i Norge den Vinter. Om Sommeren blev han silde seilklar; da Folk sagde, at hans Skib var slet, svarte Flose, at det var godt nok til ham, som var gammel, og snart skulde døe, og ladede han Skibet, og gik i Søen; og høretes aldrig siden til det Skib.

Dg sluttet hermed Brennunnials Saga.

Oplysninger og Anmærkninger

over

nogle i ovenstaaende Fortællinger forekom-
mende Navne, Udtryk o. d. l.

Da en Hovedhensigt med disse Fortællinger var, at gjøre det læsende Publikum mere fortroligt med den nordiske Oldtids Land, Sæder og Charakterer, ved at forelægge tro Copi af en almeenerkiandt Mesterkildring af disse, blot med Udlabelse af det, hvad for den danske Læser enten maatte aldeles savne al Interesse, eller maaskee endog svække den, har jeg hist og her seet mig i Forlegenhed med Udtryk, Talemaader o. d. l., der ikke uden Nationalcoloritens Forvanskning kunde borttages eller ombyttes, men der dog paa den anden Side maatte befrngtes, at være den med den islandiske Litteratur ubekjendte Læser fremmede, og stundum uforstaaelige. Maaskee havde denne Vanskelighed bedst været afhiulpet ved oplysende Noter umiddelbar under Texten; men da jeg frygtede, de i et Skrift af denne Natur vilde have et alt for usædvanligt Udseende, forekom det mig beqvemmere at kaste dem bagved, saaledes som f. Ex. bag

efter Balbers Død, saavel i Udgaven af Ewalds samlede Skrifter, som i d. fl. B. S. Samlinger, II Stykke, er fæet; dog med den Forskiel, at isteden for den alfabetske Orden, som er iagttaget der, Anmærkningerne her følge paa hinanden i samme Orden, som Stæderne, hvortil de høre, i Bogen, hvortil ved hofsøiet Sidetal henvises, saa at Læseren ved eet Diekast kan overtyde sig, om den Oplysning, han maatte troe fornøden, i Anmærkningerne er meddeelt eller ei, uden at have behov at giennemløbe dem alle.

G u n n a r.

S. 9. En Madingskniv (Agnsar), er en stor tilbagekrummet Kniv, som bruges at slække Fiskene med.

S. 12. Skyrsaander (Sylgier), af disse antoges hvert Menneffe at have ni, hvoraf hver havde sin egen Dyrskikkelse, efter Menneffets særegne Sindelag og Væsen.

S. 15. Berømt Drabsmand, vilde efter vore Udtryksmaade hedde: berømt som en meget drabelig Mand.

S. 20. Vanddøbt (Vatin ausin), bruges her for at betegne, at det var den hedenske Daab, hun fik, og hun attsaa ikke Christnedes; som da og Christendommen først langt senere indførtes.

S. 24. En heel Mand er du med Liig, i Sagaen: ikke er du ringe med Liig, havde maaskee bedre heddet: Ikke er du vov til at slaae Folk ihjel.

S. 34—35. Da til en tro Fremstilling af den Lids Mand og Sæder ogsaa horer, at giøre Læseren nogenledes kiendt med de Sange, som vare saa noie indflettede deri, har jeg hist og her prøvet at for-
 danske nogle af de forekommende Sangdigte, saavel i den mig mulige Overensstemmelse med Originalens Versart, som og, saavidt det var mig giørligt, med Bibehold af de brugte Omskrivninger, hvori (s. Klassen om Nordens gamle Digtekunst, IV Cap. S. 33) Skialdene søgte saa betydelig en Deel af Poesiens Væsen; men tillige troet her at burde anføre, og oplyse de Omskrivninger, der torde være danske Læsere paafaldende, som her: Den hvide Traadstyrerinde, istæden for den skønne Qvinde, eller ved hendes Navn, Unna, saaledes Skattes Sanker, istæden for den rige Mand, Nørd.

S. 36. Det er ingen Mands Gienfærd (Fylgie), uden Gunnars. I Overensstemmelse med ovenstaaende Note, om Fylgiernes Dyrekjælliser, er det, i Forening med den Skildring, som S. 27 er givet af Gunnar, let at indsee, hvorledes Høvsuld ved Drømmen om den store og stærke Bjørn, hvis Mage ikke fandtes, maatte komme til at tænke paa ham.

S. 45. En Stavnlee, en Baadshage.

S. 46. Ravn Frænde. Efter en Note til den arnamagnæanske Udgave af Nials saga paa Latin skulde Gunnar have kaldet Kolsæg saa, deels i Anledning af hans Navn, deels da han maaskee og virkelig har haft sort Skæg. Synes endskiøndt denne Forklaring noget tvungen, leder

dog Antagelsen af de øvrige Læsemaaber ikke til nogen naturligere. Ordens rige Maaltid, Rov for Bølggen, er naturligviis de mange dræbte, der kastes over Bord, Ulvebækken, er Blodet, som Ulvens kiæreste Drik, og Vaabentvinget, Kampen, hvor Baaben afsige Dommen.

S. 47. At Fiskens Slette er Havet, og Vikingens Ganger Skibet, er let at see; Sigar er et af Odins Tilnavne; og hans Regn, Blodregnen, betyder følgelig Kamp.

S. 38—49. Slygtig Gnist, betyder Bærge; thi — siger en Note i nysansførte Udgave — Sværd og Ild have adskillige Mednavne tilfælles, og kunne altsaa samtlige deres Benævnelser bruges i Flæng om hinanden. Vargens Mætter, betyder Halgrim, der havde fældet mange, hvis Liig vare bleve Ulvens Rov.

S. 50. Setheby, Slesvig.

S. 51. Serkland, Afrika.

S. 73. Vedgif Drabet for ham. Jeg vil blot eengang for alle anmærke, at efter deres Begreber et Drab blev til æreløst Snigmord, naar Drabsmanden ikke, saasnart det var begaaet, formelig vedkiendtes det.

S. 76. Dit Varsel. Ogsaa her forekommer Drabet Sylgie, og i en Variant, som jeg har fulgt, dands Sylgia, som betegner et Dødsbud, et Varsel.

S. 83—84. Høgens Herkerinde, eller som man endnu nærmere kunde givet det: Du med Høg paa Hænde, betegner efter Middelalderens Skikke, høi, ædelbaaren Qvinde. Svaners Vænges Vidie! Svaners Vænge, er naturligviis Høvet; og saavel dette som Træerne høre til Omfkrivningerne paa Fruentimmer. Guldets Giver, betegner den rige og gavnfulde Sunnar.

S. 125. De otte Uger (før Vinteren). Islænderne inddeelte oprindelig Aaret i to Dele, Vinter og Sommer, og begyndte Vinteren Lørdagen mellem 18 og 24 October, og Sommeren Torsdagen mellem 18 og 24 April; og siger Graagaasen derom: Den femte Dag i Ugen, (Torsdagen) skal være første Sommerdag, derfra skal regnes 4 Dage og 3 Maaneder, hver Maaned paa 30 Dage, til Midsommer; men fra Midsommer 3 Maaneder, hver paa 30 Dage, til Vinter; Lørdag skal være første Vinterdag; men derfra skal regnes 6 Maaneder til Sommeren."

S. 145. Hundrede Øre Sølv. Om denne paa den Tid for Manddrab almindelige Pengebøds Beløb, findes i den fienne arnamagnæanske Udgave af Christnifaga, en fortreffelig Afhandling, uidentvivel af den udødelige Eriksen, og vises der med Graagaasens Vidnesbyrd, at hundrede Øre Sølv regnedes da lige med 420 Alen Badmel, Værdiens anden sædvanlige Maalestof, hvilket atter bestemmes at være lige med 2 en halv Mark Sølv, eller 20 Rigsdaler (naturligviis grov dansk Courant), i nyere

Penge. I Anledning af denne Mandebods ringe Værdi, tilføies: at i de hedenske og første christne Tider, regnedes Manddrab heller til Ure, end Brøde; men henimod Midten af tolvte, og indtil Midten af trettende Aarhundrede, tog Bøderne saaledes til, at da for en Almuemands Drab betalttes 14, 20 ja 28 Mark Sølv, og det tredobbelte eller mere for en Stormands.

S. 155. Allmannagia, en Fieldkøst i Nærheden af Thingvolden (s. Blodhævneren S. 325), Navnet betyder et Svælg, hvor hele Folket samles, eller kan rummes heelt.

S. 164. Ringes Giver, Søgens Fader, Sielmens Bærer, er naturligviis samtlig Omfærdninger paa Gunnar.

S. 166. Guldets Sanker, er naturligviis et ligesaa passende Navn til Mord, der for Penge havde baa-ret Avindskuld mod sin Moder Unnas Forsvarer, som ildraadig Skioldestiæmmer, for hans øvrige Forhold, saavel ved Mordbrændingen, som her. Gunnars Etling, er Fogni.

N i a l.

S. 171. Gam, det gamle danske Ord paa Grib.

S. 177. En Skovmand, kaldes en Fredløs, som maa søge Tilflugt til Skovs og fields, da ingen tør huse ham. (s. Arn. isl. Retterg. S. 187.)

S. 178. Thorgerd Sorgabrud, os bekjendt som Hakon Jarls besynderlige Skytsgudinde; Irpa, ligeledes en Gudinde, hendes Søster.

S. 186. Merkismand, Bannersfører.

S. 205. I Anledning af, hvad her og i det Følgende siges om Godord, tørde denne Oplysning, uddraget af Arnens islandske Rettergang, være paa sit Sted. Strax ved Landets første Beboelse indrettede adskillige af de norske Anførere saavel en offentlig Gudsdyrkelse, som en Slags Rettergang, for deres Følge; og kaldte disse Anførere sig i Følge heraf Goder: Præster, eller Godordsmænd, og det dem underliggende Enemærke kaldtes da deres Godord, Sogn; i Begyndelsen var hverken Indretningen almindelig, eller deres Tal fastsat, indtil hen i det tiende Aarhundrede, da 12 saadanne bestilledes i Nordfjærdingen, som den største, og ni i hver af de tree Andre. I Begyndelsen var nu denne Bærdighed, som grundede sig paa Landnam, arvelig paa Sværdsiden, og indskrænket til ovennævnte Tal; men snart begyndte deels nogle af de mægtigste Undergivne, at undbrage sig deres Goder, og indrette nye Godord selv; deels maaffee beelte og undertiden Arvingerne selv det Godord, som fra først af udeelt tilfaldt den ældste, og kom det, som vi her see, efterhaanden saa vidt, at en anseelig Mands Datter ansaae det under

sin Værdighed at ægte godordsløs Mand; og at enhver, som var kommen til nogen Rigdom og Anseelse, ved Riob, Afstaaelse, eller paa andre Maader, søgte at komme i Besiddelse af et Godord, hvilket naturligviis alt maatte blive vanskelige, efter som Medbeiterne bleve flere. Nu var efter den gamle Indretning paa Althinget fire Fierdingsretter, der i øverste Instants skulle paadømme de Sager, der fra Fierdingstingene indstævnedes dertil; men da disse kun havde en saare kort Tid, at sidde i, blev det, især ved alle de Kroglove, der mere og mere fik Indpas i den islandfke Rettergang, stedse umuligere at faae Sagerne paakiendte der, og gav dette Riial Anledning til at foreslaae Oprettelsen af en Femterdom, en almindelig Landsoverret, som alle de Sager, der ved Fierdingsretterne ikke kunde blive afgjorte, m. fl. henlagdes under, og for nu at faae denne besat, tillige Forøgelsen af Godordenes Antal; og fik da ved denne Leilighed Riial et nyt Godord oprettet for sin Foster søn, Havskuld paa Hvitianes, hvorunder en Deel af Mord Balgardsøns Thingmænd gav sig, hvilket var en Hovedaarsag til dennes følgende dødelige Fiendskab, saavel mod Havskuld, som mod Riial.

S. 216. Thingstaalthing, var eet af Islands fire Baarthing, hvoraf et holdtes i hver Fierding.

S. 219. Og der saae jeg alle vore Telte nedbrudte. Da Thingene holdtes under aaben Himmel, vare paa Thingstederne opsatte Hytter eller Boder, til

Hørende hver sin Slægt, og derefter betegne med særbeles Navne.

S. 220. Hof, er det gamle Navn paa Afgudstempel.

S. 257. Arvestakken. Arven (Alfine), vorer i Island, og bruges til Foderurt.

S. 272. Fjorsvafin, : som dyster Livet i Søvn.

S. 273. Golnirs Søn, betyder Nial, hvis Fader Thorgeir havde Tilnavnet Golnir.

S. 274. Mellas Uffom og Midjiungs Dvinder, betegne begge Fetterne.

Blodhævneren.

S. 288. Som hans andre Samthingsgoder — Samthingsgoder kaldtes de, som hørte til eet og samme Thinglav, hvoraf hver Fierding atter indbefattede tree, Nordfierdingen undtagen, der var deelt i fire.

S. 292. Sielmfløvers Svæfser, betyder Raare. Elfvodens Strømme, Elletræets Sved, betyder Ilden, dens Strømme altsaa Luerne; Oddens (Sværdets) Ferrer, Stridsheletere, Nials Sønner.

S. 304. Tolv hundrede Allen, see Forklaringen over hundrede Øre Sølv, S. 387.

S. 305. Jeg seer, du har taget Skient. Baa-
de den, der enten selv bestaf Dommerne, eller ved Penge
formaaede en anden at føre hans Sag, og den, der tog
Pengene, bleve landflygtige, og deres Eiendomme confi-
skerede. S. Arnesens islandske Rettergang, 10 Cap.

S. 314. Og bar hver sit Krigermærke paa
Hielmen. Om dette har været Hielmbuffe, eller hvad
andre Mærker — siger en Note til Nialas latinske Ud-
gave — vides ikke; men de synes enten brugte, at hvert
Parti kunde kende sine fra de fiendtlige, eller maaſkee
blot at være baarne paa Hielmene, naar de gik i
Kamp, men ikke i det mindste sædvanlig ellers. Og an-
mærkes derfor her, som noget usædvanligt, at man tog
dem paa, da man gik i Retten, og ikke til Kamp.

S. 314. Soldt Mord over Daaben, bedre maa-
ſkee, havde været Fadder ved Mords Daab.

S. 320. At det ſkulde komme til Vefangseed.
Naar Dommerne ikke kunde enes om nogen endelig Dom,
maatte de ſamtlig, hver for ſin Riandelse, aflægge Ve-
fangseed: at de havde dømt efter bedste Skjønnende; og
gik da Sagen for Femterdommen.

S. 324. Thorkel Rhymskattelſøn, er den ſamme,
om hvem hans Moder Yngvilde havde havt den blodige
Drøm. (S. 289.)

C. 330. Kaare Solmundsøns Ribvise, som i Fortællingen er ubeladt, da jeg den Tid ingen Vei kunde komme med dens Fordanskning, hebde omtrent saaledes:

Hvorfor! du Sværdets Svinger

Mig spotte, at jeg flygted?

Et Skøguls skarpe Hagel

For mindre gieldt paa Skjolde,

Du her, da Hialtets Tunger

En Høisang lydt ifemte,

Selv, røbbe Rødsfiag, tyede

Ad Teltet efter Redning.

Da Kampens Søner savned

Lyft Striden at afbryde,

(Lidt Skialden Skjold misbrugte)

Faldt Skapte mangt til Hinder.

Da Koffens Sæller slæbte

Den Svalbrev langsad Jorden,

— Kun Frygt det forarsaged —

Til fattig Uslings Teltbod.

Stor Gammen og stor Glæde

Havelgens Styrmand giordes —

Ved — høie Heltegierning, —

Grimz, Helges, Nials Mordbrand.

Nu Svinasfeldets Sæller

Guld vel det synes torde,

Naar Thinget tager Ende,

Som anden Vei det tyede.

Sværdets Svinger, er blandt de almindelige Benævnelser paa en Mand, om endog Sværdets Brug ikke var hans Sag.

Skøgul, er en af Valkyrierne, og hendes Dags paa Skioldene følgerig Vaabengny og Kamp.

Gialters Tunger, ere Sværdklingerne, og deres Høisfang Kampen.

Den vædde Rødsfiæg, som tyede til Teltet under Kampen, er Skapte, der altsaa burde saameget mindre lade Raare høre, at han havde forladt Nial og hans Sønnen i Flammerne.

Skialden, der lidet misbrugte Skioldet, er Raare selv, der i den Kamp, som dens Sønnen — de Stridende — ikke havde Lyst at afbryde, og hvor Skapte kom saa ilde an, lidet havde tænkt paa sit Forsvar, men kun paa sine Venners Blodhævn. De sidste fire Linier af denne Strophe ere en Beskrivelse af, hvad der hændte Skapte. (s. S. 327.)

Savelgen, er, som vi alt i Edda see, blandt de tropiske Navngifter — for at tale med gamle Resenius — som de gamle Poeter gemeenligen have brugt, om et Skib; dens Styrmand ere naturligiis Sømand, og altsaa Mand i Almindelighed, om de end aldrig pløiede Søen, her Flose og hans Vaabenbrødre, som siden kaldes Evinasfeldets Sæller, fordi de, især efter Mordbranden, havde deres stadige Tilhold hos

Flofe, da de af Frygt ikke torde være i deres Hiemsstavn.

Snorro Godes Nidvers har jeg ikke drifstet mig at forbanffe, da Commentatorerne selv egenlig kun ere enige om, at de ikke kunne eenes om deres Mening.

S. 346. Østmanden; med dette Navn betegnedes Nordmændene i Island.

S. 364. Havets Søner, som ellers betyder Mænd i Almindelighed, betegner her i Særdeleshed Raare, og Thorgeir, og hvo ellers havde ladet ildbevæbnet Skare, Floses Medskyldige i Nials Nordbrand, giælde den Daad.

S. 367. Vætter, Dæmones.

S. S. I Henseende til dette Vidunder og de øvrige Værker, og Tertejn for og efter Briansslaget, henvises til Indledningen for ved første Bind af Prof. P. E. Müllers Sagabibliothek — et Værk, der ikke bør være nogen Ven af nordisk Litteratur og Archæologie ube-kiendt, — samt hvad siden i Udtoget af Niala er erindret.

S. 370. I tredje Bind af sin Danmarks Historie, S. 437, anmærker Suhm, at det var formedelt Langfredagens Hellighed Kong Brian undflog sig for at tage Deel i Slaget; men at han midlertid dog kan have haft andre gyldige Aarsager dertil, da han den Tid var 88 Aar." Hvorledes i øvrigt Suhm sammesteds kan komme

til at sige, at Nials Død sættes, i hans Saga førend Christendommen kom ind paa Island, er usforklarlig, da det 101—6 Capitel i Sagaen, udtrykkelig handler om Religionsforandringen, og den Deel, Nial selv tog deri.

S. 372. Navn Rodes Ord om Apostelen Peders Hund, der løb to Gange til Rom, synes at staae i Forbindelse med et da gangbart Ordsprog, som jeg ikke har kunnet komme paa Spor af.

S. 374. Dette er den bekjendte Sang, som Bartholin i sit *Varf de causis contemptæ a danis adhuc gentilibus mortis*, har meddeelt paa Latin, Herder derefter i sine *Volkslieder* behandlet paa tydsk, under Navn af die *Todesgöttinnen*, og Sandvig i sine *Sange* af det ældste Tidrum fordanket. Da den forekom mig alt for characteristisk til at udelades, har jeg stræbt, i Overensstemmelse med mine ovenangivne Grundsætninger, at meddele en ny Oversættelse deraf, saa nær Originalens Versart og Tone, som mig muligt.

S. S. o. fl. *Valsald*. De af Valkyrierne Udsees Fald. *Randvers Møer*, betegner, i Følge *Noterne* til den latinske *Niala*, *Kampgudinderne*, skiondt Uledningerne af Udtrykkets *Etymologie* ere forskellige; den rødblaee *Islæt*, er *Menneskeindvolde*. *Sangrid*, *Sildr*, og *Siortriml*, tree af de vævende *Diser*. *Darraudsvæven*, oversættes hos Sandvig ved *Spydstagsvæven*, hvilket og i *Johnsons Anmærkninger* til *Niala* finder *Medhold*, dog med tilføiet *Tilstaaelse*, at denne *Forklaring* havde sin *Vanskelighed*; jeg har her fulgt en

anden af Commentatorerne, Gunnar Pauli, der ligesom har antaget, at Diserne kaldte Bæven efter Darrand, som saae dem være den, og som skulde høre og lære deres Sang. Gunnr og Gøndul, ere tvende Valkyrier. Ved dem, der beboede øde Udnæs, maa formodentlig forstaaes Indbyggerne af Meath; i det mindste blev, efter Suhms Beretning, Melachlin, Konge af Meath og Brians Bundsforvandt, Irernes Overkonge efter dennes Død.

C. 378. Banerblodet, Blod af Banesaar.

C. 379. En Lønvaag, en affides ubesøgt Havbugt. Hvidtborgh i Skotland har jeg hverken under dette Navn, eller under Navnet Leucópolis, som den latinske Oversættelse bruger, kunnet opdage.

Eigesom jeg med en, jeg tør gjerne sige, ærbødig Varsomhed, har vovet at foretage de saa uundgiængelige Forandringer og Forkortninger i et Aldtidsværk, som Pr. P. C. Müller med Føie erklærer at have Fortrinnet for alle de øvrige Sagaer, saavel i Henseende til Fortællingens Plan, som Characterernes Tegning, der end mere forhøies ved den dialogiske Form; saaledes har jeg og troet det en Binding for vort Sprog, naar man, saameget gjørligt var, uden at støde mod Nutidens billige Forandringer, bevarede det gamle nordisfes Land, Gang og Tone. Gierne tilstaaer jeg, at man maaffee ikke saa

Steder sporer, at jeg er for ny en Lærling i det islandske, til at have det inde tilfulde; men des inderligere ønsker jeg i dettes overbærende Modtagelse at finde Opmuntring til at fortsætte Foretagendet, og i et følgende Bind levere en Samling af mere forskiellige og afværende Smaa-sagaer, der fra flere Sider kunne gjøre os kiendte med det gamle Nordens saa interessante Aand, Sæder og Characterer. Maatte da mit Held i dette Arbeide vore i samme Forhold, som min Lyst tiltager, jo mere jeg kommer ind deri, tør jeg gjøre mig det Haab, at man ikke skulde fortryde, at have værddiget mig en saadan Opmuntring.

København, den 28 September 1819.

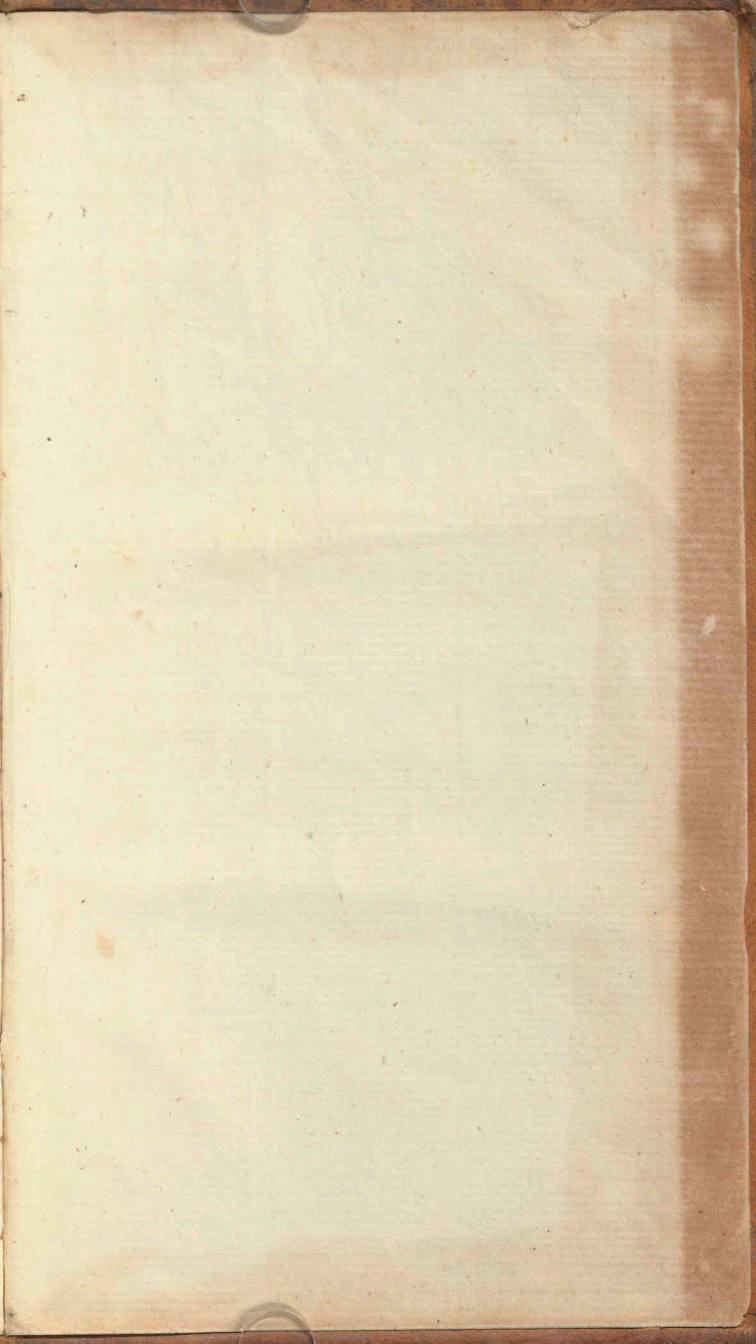
A. R.

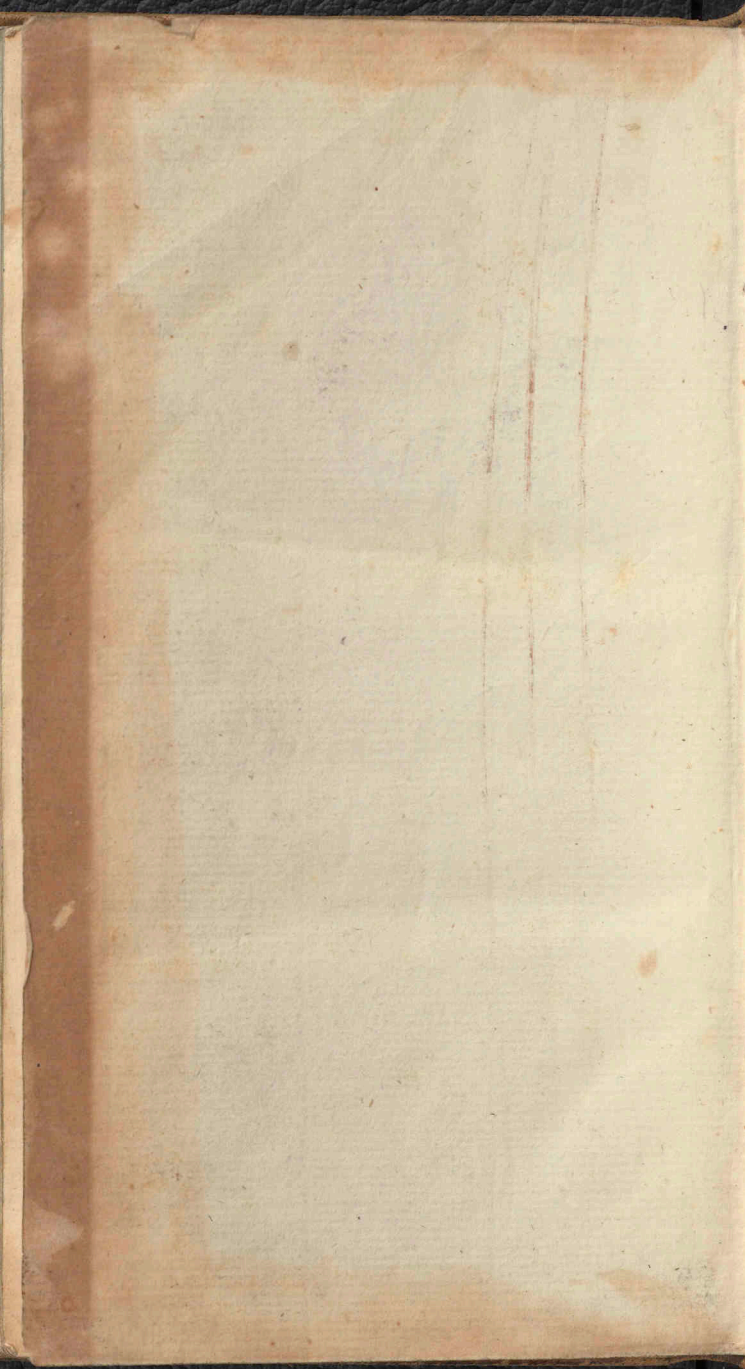
Rettelser og Trykfeil.

G.	12	L.	13.	Skysaander	læs	Skyttsaander.
—	40	—	2.	har	—	han
—	41	—	4.	Kulda	—	Kelda
—	66	—	6.	med med	—	det ene med udslættes
—	68	—	2	nedse iil	—	til
—	116	—	1.	rem	—	frem
—	122	—	5.	ser	—	see
—	134	—	7.	hvis	—	da
—	171	—	2 nfr.	svare	—	saare
—	190	—	2.	paa paa	—	det ene paa ubelades
—	200	—	1 nfr.	intet intet	—	det ene intet gaaer ud
—	211	—	7.	dem	—	den
—	218	—	2 nfr.	Heitianses	—	Hvitianæs
—	221	—	4 nfr.	Storhuus	—	Stuehuus
—	223	—	1.	meget	—	meget heller
—	228	—	17.	han rykkes	—	ham rykkes
—	229	—	3.	Althinger	—	Althinget
—	243	—	11.	Thor	—	Thorkel
—	277	—	5.	taledede	—	taledede de
—	185	—	3 nfr.	Liolf	—	Liolf
—	293	—	17.	Faber	—	Fader
—	328	—	1.	Øststordinger	—	Østfiordinger
—	351	—	12.	Men dog	—	Dog

Stellen des Regiments

321	10.	Regiment	Regiment
322	11.	Regiment	Regiment
323	12.	Regiment	Regiment
324	13.	Regiment	Regiment
325	14.	Regiment	Regiment
326	15.	Regiment	Regiment
327	16.	Regiment	Regiment
328	17.	Regiment	Regiment
329	18.	Regiment	Regiment
330	19.	Regiment	Regiment
331	20.	Regiment	Regiment
332	21.	Regiment	Regiment
333	22.	Regiment	Regiment
334	23.	Regiment	Regiment
335	24.	Regiment	Regiment
336	25.	Regiment	Regiment
337	26.	Regiment	Regiment
338	27.	Regiment	Regiment
339	28.	Regiment	Regiment
340	29.	Regiment	Regiment
341	30.	Regiment	Regiment
342	31.	Regiment	Regiment
343	32.	Regiment	Regiment
344	33.	Regiment	Regiment
345	34.	Regiment	Regiment
346	35.	Regiment	Regiment
347	36.	Regiment	Regiment
348	37.	Regiment	Regiment
349	38.	Regiment	Regiment
350	39.	Regiment	Regiment
351	40.	Regiment	Regiment
352	41.	Regiment	Regiment
353	42.	Regiment	Regiment
354	43.	Regiment	Regiment
355	44.	Regiment	Regiment
356	45.	Regiment	Regiment
357	46.	Regiment	Regiment
358	47.	Regiment	Regiment
359	48.	Regiment	Regiment
360	49.	Regiment	Regiment
361	50.	Regiment	Regiment

200
15

12) 285
24 |
45
36
9
12

129-4-8
15
7-4-8
1-8
1-5
3
4

12) 200

